

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

1925

ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Ελληνο-Αμερικανικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα

Νηπιαγωγείο • Δημοτικό • Γυμνάσιο • Λύκειο

ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΑΘΗΝΩΝ • ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΨΥΧΙΚΟΥ • ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ Ι.Μ. ΚΑΡΡΑΣ

Καλλιόπη Σοφία Τρίκα, γ2

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΕΣ

Απόστολος Βασιλικός, γ2
Καλλιόπη-Σοφία Γκίκα, γ2
Άγγελος Γκορίτσας, γ2

ΟΜΙΛΟΣ ΕΝΤΥΠΩΝ

Δημήτρης Αλαφογιώργος, α1
Παναγιώτης Βαγδούτης, β1
Απόστολος Βασιλικός, γ2
Αγγελική Γαλάνη, α2
Αναστασία Γαλάνη, β2
Μαριάννα Γεωργακοπούλου, α2
Καλλιόπη-Σοφία Γκίκα, γ2
Άγγελος Γκορίτσας, γ2
Γιώργος Γλυνός, α2
Ναυσικά Γουδέλη, α2
Αικατερίνη-Δανάη Γρίβα, α2
Αρίστη Δάλλη, α2
Όλγα-Μαρία Δανηλάτου, α2
Σοφία Κούκου, β4
Ευάγγελος Κουρτιδής, α4
Ναταλία Κυπριώτη, β4
Λουίζα Κωστή, α4
Ζωή Λαού, γ5
Αλεξία-Ελευθερία Λειβαδά, β4
Φλώρα Μπέρτου, α5
Μελίτα Μπρίλη, α5
Σοφία Περράκη, α7
Μαρία Πετρόλια, γ7
Φωτεινή Προκοπάκη, γ7
Μαρία Ραφαέλα Συνολάκη, β8
Αθως Τσάκωνας, α9
Κύρος Τσάκωνας, β9
Ουρανία Χανιώτη, α9
Μαρία Φραγάκη, α9

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΝ

Δημήτρης Χατζής, α9
Isma Ramzan, β8
Κωνσταντίνος Κυρκιλής, γ4
Ελένη Χαλαζωνίτη, γ9

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Ρηνιώ Μπασιά

ΕΞΩΦΥΛΛΟ - ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ:

Καλλιόπη-Σοφία Γκίκα, γ2
Φαίη Προκοπάκη, γ7
Μαρία Πετρόλια, γ7

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Μιχάλης Κύρκος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

▶ Από τη Σύνταξη	3
▶ Ωδή στον Εύζωνα	4
▶ Αφιέρωμα: Κολλέγιο & Έλληνες της Διασποράς	8
▶ Ρητορικός Διαγωνισμός Χάουλαντ Γ' Λυκείου	9
▶ Συνέντευξη με τον Άρη Ροζάκη '75.....	10
▶ Αφιέρωμα: Έλληνες της Διασποράς. Ελληνική Γλώσσα	14
▶ Συνέντευξη με τον Γιάννη Κορίνθιο, έναν Έλληνα της διασποράς	16
▶ Εξόρμηση 2023 στη Μεγάλη Ελλάδα	18
▶ Κλιματική Κρίση: Ομιλία του Ακαδημαϊκού Καθηγητή Κώστα Συνολάκη	24
▶ The Power of a Flower	26
▶ Επίσκεψη στην Εθνική Πινακοθήκη	27
▶ Artificial Intelligence. «Γράψε μου μία έκθεση 325 λέξεων για...»	28
▶ Περί ηθικής.....	29
▶ Η Τεχνολογία στη Ζωή μας. Μας ωφελεί ή μας καταστρέφει;... ..	30
▶ Πίσω από μια οθόνη	31
▶ Ταξίδι στον χρόνο. Μπορεί να γίνει πραγματικότητα;.....	32
▶ Ελέγχοντας τις Μάζες.....	33
▶ Ποτέ πια Πόλεμος... ..	34
▶ Η κατοχή μέσα από τα μάτια ενός παιδιού, του παππού μου Πολίτη Δημάκη.....	34
▶ Ιστορία. Η αποθέωση του Ομήρου.....	36
▶ Ζωγραφική. Νίκος Εγγονόπουλος, Σουρεαλιστής	37
▶ Νέοι. Η εφηβεία και τα προβλήματά της.....	38
▶ Έφηβοι & Φιλίες.....	39
▶ Το Γυμνάσιο μέσα από τα μάτια μιας μαθήτριας.....	40
▶ Έρευνα. Επιθυμίες και προτεραιότητες	40
▶ Μεγαλώνοντας... ..	42
▶ Φορώντας μάσκες για να κερδίσουμε την αγάπη των άλλων.....	43
▶ Κι όμως... το Κολλέγιο δεν έχει μόνο παιδιά!.....	44
▶ Φτερωτοί Επισκέπτες στο Campus.....	45
▶ Σύντομη διαδρομή στη μουσική του 20 ^{ου} αιώνα. 12 Τραγούδια που αξίζει να ακούσετε ...	46
▶ Η καθημερινότητα ενός αθλητή.....	48
▶ Κινηματογράφος. "42": Μια συγκλονιστική αληθινή ιστορία που έγινε ταινία	49
▶ Θέατρο. «Μπαμπάδες με Ρούμι». Μία ξεχωριστή παράσταση.....	50
▶ Θέατρο. Χιού Λέοναρντ «Da»: Ένας ύμνος στην απλότητα	51
▶ Θέατρο. Συνέντευξη με τον Γρηγόρη Βαλτινό.....	52
▶ Θέατρο. Ζορμπάς.....	54
▶ 140 χρόνια από τη γέννηση του Νίκου Καζαντζάκη	55
▶ Βιβλίο. «Η Νέα Παιδαγωγική» Ένα έργο του Νίκου Καζαντζάκη.....	56
▶ Ποίηση. Αιγαιοπελαγίτικο.....	57
▶ Βιβλιοπαρουσίαση	58
▶ Η τελευταία λέξη... ..	62

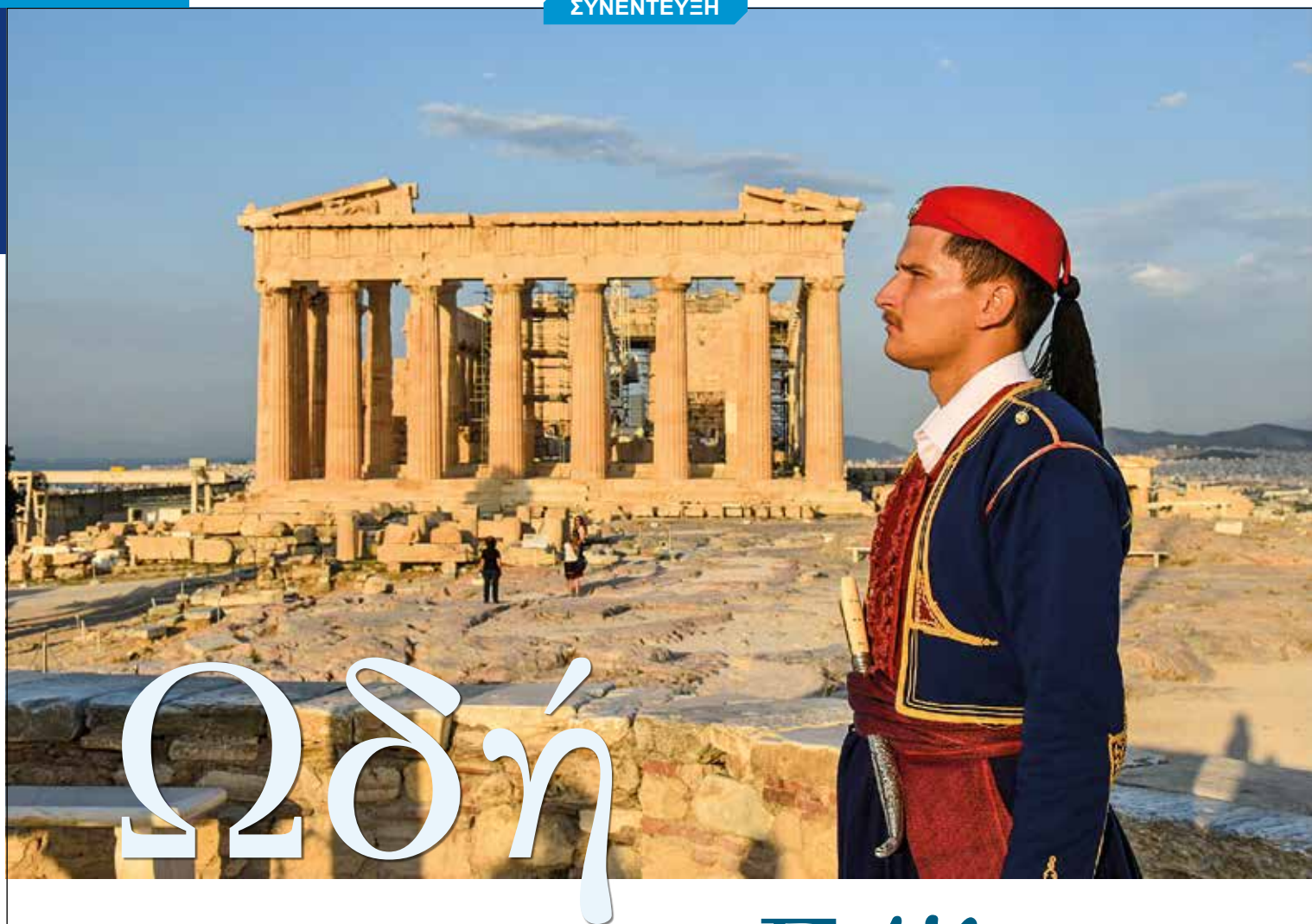
Αγαπητές αναγνώστριες,
Αγαπητοί αναγνώστες,

«Τα Νέα του Γυμνασίου» επανέρχονται με τη λήξη και της φετινής χρονιάς με ένα τεύχος ξεχωριστό. Ένα τεύχος, αποτέλεσμα μηνών αφοσίωσης από ολοκλήρη την ομάδα, το οποίο συνδέτουν δεκάδες εκθέσεις και ιδέες μαθητών που τους αρέσει να γράφουν. Ιδέες πρωτότυπες που ελπίζουμε να αποτελέσουν την αφορμή για γόνιμο προβληματισμό.

Η συντακτική μας ομάδα είναι εδώ για άλλη μια φορά να αποτυπώσει στο χαρτί τα συναισθήματα, τους προβληματισμούς και τις εμπειρίες της από ένα αξέχαστο ακαδημαϊκό έτος. Φέτος το Κολλέγιο θυμάται τους Έλληνες της Διασποράς, τον απόδημο ελληνισμό και τη σπουδαιότητά του μέχρι και στις μέρες μας. Όπως μας τραγουδά άλλωστε και ο Διονύσης Σαββόπουλος: «των Ελλήνων οι κοινότητες φτιάχνουν άλλο γαλαξία». Το περιοδικό μας, λοιπόν, τους τιμά με τον δικό του τρόπο, με ένα αφιέρωμα γεμάτο ενδιαφέροντα άρθρα και συνεντεύξεις. Η χρονιά αυτή ήταν μοναδική, καθώς μεταξύ άλλων πραγματοποιήθηκαν οι εκδρομές των ομίλων στο εξωτερικό, σε χώρες όπως η Γερμανία, η Γαλλία και η Ελβετία. Το αποκορύφωμά τους, ωστόσο, υπήρξε η Εξόρμηση '23 – ένας από τους σημαντικότερους δεσμούς του Σχολείου – στη Νότιο Ιταλία και τα ελληνόφωνα χωριά.

Χωρίς περαιτέρω εκόλια, σας προτρέπουμε να διαβάσετε κάθε άρθρο ξεχωριστά, καθώς όλα τους αφηγούνται μία διαφορετική, γεμάτη ενδιαφέρον ιστορία. Καλό καλοκαίρι!

Εκ μέρους της συντακτικής ομάδας,
οι Αρχισυντάκτες,
Απόστολος Βασιλικός, γ2
Καλλιόπη-Σοφία Γκίκα, γ2
Άγγελος Γκορίτσας, γ2

στον Εύζωνα

*Συνέντευξη με την κ. Λίζα Πενθερουδάκη,
εικαστικό και πρόεδρο της ΑΜΚΕ «ΦΕΡΜΕΛΗ»*

➤ **Κυρία Πενθερουδάκη, τί είναι η Φέρμελη και πώς γεννήθηκε η ιδέα για τη δημιουργία της;**

Η ΦΕΡΜΕΛΗ, είναι μία Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία η οποία έχει σκοπό την ανάδειξη και διάδοση της Ελληνικής Πολιτιστικής Καλλιτεχνικής και Εθνικής Κληρονομιάς. Η ιδέα για τη δημιουργία της γεννήθηκε, όταν στο πλαίσιο ενός έργου που είχα αναλάβει, συνειδητοποίησα ότι παρά το γεγονός ότι οι Εύζωνες μαζί με την ελληνική σημαία αποτελούν τα ισχυρότερα εθνικά μας σύμβολα, εντούτοις λίγοι άνθρωποι γνωρίζουν την ιστορία και τη δράση τους στο πέρασμα των χρό-

νων. Θεωρώ ότι οι Εύζωνες αποτελούν σύμβολο ανδρείας και γενναιότητας και δίνουν σάρκα και οστά σε αξίες που ο σύγχρονος τρόπος ζωής έχει απομακρύνει από το επίκεντρο της σκέψης μας. Έχουν την αποδοχή του κόσμου, αλλά όλοι τους βλέπουν απλώς σαν την Προεδρική Φρουρά. Κανένας δεν ξέρει την ιστορία. Κανείς δεν ξέρει τι είναι η Φέρμελη. Αυτός ήταν ένας λόγος που με έκανε να ονομάσω έτσι την εταιρεία, το όνομα της οποίας παραπέμπει στη φέρμελη, το γιλέκο της στολής των Ευζώνων. Η κύρια αποστολή της Φέρμελη είναι η προβολή της ιστορίας των Ευζώ-

Ο ΕΥΖΩΝΑΣ,
ΩΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ
ΚΑΙ ΩΣ ΣΥΜΒΟΛΟ,
ΣΥΝΙΣΤΑ ΦΙΓΟΥΡΑ
ΦΟΡΤΙΣΜΕΝΗ
ΜΕ ΠΟΛΛΑΠΛΑ
ΝΟΗΜΑΤΑ
ΚΑΙ ΣΥΝΔΗΛΩΣΕΙΣ.
Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ
ΤΩΝ ΕΥΖΩΝΩΝ,
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΤΣΟΛΙΑΔΩΝ
ΕΙΝΑΙ ΑΡΡΗΚΤΑ
ΣΥΝΔΕΔΕΜΕΝΗ
ΜΕ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ
ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΕ
ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ
ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΝ.

νων και όλων των αξιών που εκπροσω-
πούν, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Θα μας πείτε λίγα λόγια για την ιστορία των Ευζώνων;

Ο Ευζώνας, ως στρατιώτης και ως σύμβολο, συνιστά φιγούρα φορτισμένη με πολλαπλά νοήματα και συνδηλώσεις. Η παράδοση των Ευζώνων, των Ελλήνων τσολιαδων, είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τα χρόνια της Επανάστασης, αλλά και με τους αγώνες που ακολούθησαν.

Η Προεδρική Φρουρά ιδρύθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 1868, ως μάχιμο και τελετουργικό ταυτόχρονα τμήμα του μόνιμου στρατού, με την αρχική ονομασία «Άγημα». Από την ίδρυσή της μέχρι

και σήμερα εδρεύει επί της οδού Ηρώδου Αττικού στο στρατόπεδο «Γεωργίου Τζαβέλλα».

Μετά από τους Βαλκανικούς Πολέμους, το 1914 το Άγημα ορίστηκε ως «Ανατολική Φρουρά» με στράτευμα αποτελούμενο από εθελοντές που είχαν υπηρετήσει. Ο Κωνσταντίνος ο Α΄, για να τιμήσει την ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα, αποφάσισε να ενταχθούν στην Ανατολική Φρουρά και νέοι ευσταλείς Κρητικοί. Το 1929, έτος έναρξης των εργασιών ανέγερσης του Μνημείου του Άγνωστου Στρατιώτη, η Φρουρά μετασχηματίστηκε σε ανεξάρτητο τιμητικό λόχο Ευζώνων με την ονομασία «Λό-

Η έδρα της Προεδρικής Φρουράς βρίσκεται στην οδό Ηρώδου Αττικού κοντά στο Προεδρικό Μέγαρο. Το στρατόπεδο πήρε τιμητικά το όνομα του Σουλιώτη οπλαρχηγού του '21 Γεωργίου Τζαβέλλα.

χος Φρουράς Προέδρου της Δημοκρατίας» και ανέλαβε την ευθύνη φύλαξής του. Ακολούθησαν διαδοχικές μετονομασίες έως το 1974, όπου με την αποκατάσταση της Δημοκρατίας ονομάστηκε οριστικά «Προεδρική Φρουρά» και υπήχθη στο Στρατιωτικό Γραφείο της Προεδρίας της Δημοκρατίας αποκτώντας καθαρά τελετουργικό χαρακτήρα.

Η στολή των Ευζώνων κρύβει πολλούς συμβολισμούς. Θα μας μιλήσετε γι' αυτούς;

Όλοι οι Έλληνες γνωρίζουμε και αγαπάμε τους Ευζώνες με τη χαρακτηριστική φουστανέλα και τη γεμάτη συμβολισμούς στολή τους. Πόσοι, όμως, από εμάς γνωρίζουν ότι κάθε κομμάτι της

Το επετειακό φουλάρι της ΦΕΡΜΕΛΗ για τη συμπλήρωση των 200 ετών από την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης! Πρωτότυπο έργο της Λίτσας Πενθερουδάκη, τυπωμένο σε 100% μετάξι, διαστάσεων 90 εκ. x 90 εκ.

για την πατρίδα μας; Η ευζωνική στολή στις διάφορες εκδοχές της αποτελεί σύμβολο της γενναιότητας και της λεβεντιάς. Η επίσημη «λευκή», ο χειμερινός μπλε ντουλαμάς του Μακεδονομάχου, ο θερινός χακί ντουλαμάς των Βαλκανικών Πολέμων και η κρητική στολή μάς ταξιδεύουν νοερά στη νεότερη ιστορία. Η επίσημη ενδυμασία συνδέει την Αρχαιότητα με τα χρόνια της Επανάστασης και της σύστασης του νεοελληνικού κράτους. Κύρια χαρακτηριστικά της είναι η φέρμελη, η ζώνη και η φουστανέλα.

Τα μέρη της ευζωνικής στολής καθορίστηκαν με Βασιλικό Διάταγμα το 1940 και παραμένουν απαράλλαχτα μέχρι τις μέρες μας. Οι συμβολισμοί που ενέχουν συνδέουν την εθνική με

τη χριστιανική ιδέα, μέσω της κληρονομιάς του Βυζαντίου. Ενδεικτικά, το κόκκινο φάριο με τον μαύρο θύσανο συμβολίζει τις θυσίες, το αίμα και το πένθος, το λευκό χρώμα προβάλλει την αγνότητα και το δίκαιο του αγώνα προς την ανεξαρτησία, ενώ οι τετρακόσιες πτυχές της φουστανέλας παραπέμπουν στην περίοδο της Τουρκοκρατίας. Η φέρμελη, το γιλέκο του Εύζωνα, αποτελεί το δυσκολότερο, όσον αφορά στην κατασκευή του, κομμάτι της ευζωνικής στολής. Διαθέτει λευκά και επίχρυσα νήματα, με τα οποία απεικονίζονται σχέδια λαογραφικής σημασίας. Ένα από αυτά αποτελούν

και τα αρχικά γράμματα «Χ» και «Ο», τα οποία θεωρείται ότι αντιστοιχούν στις λέξεις Χριστιανός και Ορθόδοξος. Τέλος τα τσαρούχια είναι χειροποίητα, ενισχυμένα με καρφιά και πέταλο, ζυγίζουν περίπου τρία κιλά και διακρίνονται για την ανθεκτικότητά τους. Θεωρείται πως η αρχική τους χρήση ήταν να κρύβονται σε αυτές μικρά κοφτερά αντικείμενα που θα μπορούσαν αιφνιδαστικά να τραυματίσουν τον εχθρό σε μία «σώμα με σώμα» μάχη.

Την κατασκευή των ευζωνικών στολών, συνεχίζουν με πίστη στην παράδοση και την ξεχωριστή τέχνη οι ράπτες και οι τσαρουχοποιοί των παραδοσιακών εργαστηρίων που διατηρούνται στην έδρα της Προεδρικής Φρουράς.

θαυμαστής στολής τους παραπέμπει σε λαμπρά ηρωικά κατορθώματα, στον αγώνα του δικαίου και της ελευθερίας

Ο βηματισμός των Ευζώνων είναι πολύ εντυπωσιακός. Κρύβονται και εκεί συμβολισμοί;

Στην παρέλαση το βήμα των Ευζώνων είναι ένα. Περπατούν αργά και χτυπούν σταθερά μόνο το δεξί πόδι. Ιστορικά και συμβολικά έχουν την υποχρέωση και το καθήκον να ενημερώσουν τους προγόνους μας που δεν είναι μαζί μας, γιατί πέσανε στη γραμμή του καθήκοντος, ότι είναι εδώ όρθιοι και ζωντανοί και προχωράνε δυνατά στον δρόμο που τους έδειξαν εκείνοι. Στην ευζωνική αργκό λένε πως είναι σήματα Morse προς τους νεκρούς.

Χαρακτηριστική είναι επίσης η ευζωνική κίνηση κατά την οποία το πόδι κάνει σαν ένα σύρσιμο, σηκώνεται και ο μηρός έρχεται σε μια θέση που μαζί με το σταθερό πόδι, σχηματίζει ένα τέσσερα, αυτό το τέσσερα παραπέμπει στα 400 χρόνια της σκλαβιάς. Υπάρχουν κι άλλοι συμβολισμοί στον υπηρεσιακό βηματισμό, ο οποίος φέρνει στον νου ένα βαρύ, μη χορευτικό τσάμικο, το οποίο συνδέεται με τη λαϊκή παράδοση. Μία είναι το λεγόμενο «τσαρούχι», κατά το οποίο οι δύο Ευζώνοι μπροστά από το μνημείο έρχονται αντικριστά και μπροστά στο κενοτάφιο, ενώνουν τα τσαρούχια τους – «σχηματίζουν ένα “Π”», μία γέφυρα που συμβολίζει την ισχύ των Ευζώνων, την ισχύ που υπάρχει, όταν είναι ενωμένοι», ενώ ο παρατηρητής θα πρέπει να βλέπει το καντήλι με τον σταυρό πάνω από το κενοτάφιο. Τέλος, οι Ευζώνοι δεν κάνουν βήματα πίσω, «γιατί οι Ευζώνοι δεν κάνουν πίσω».

Ποιος είναι ο ρόλος των Ευζώνων στη σημερινή εποχή;

Σήμερα οι Ευζώνες, ως σύμβολο της νεότερης ιστορίας της Ελλάδας, αποτίουν φόρο τιμής όλο το εικοσιτετράωρο, σαν ακοίμητοι φρουροί στο Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη, στο Προεδρικό Μέγαρο και στην Πύλη Στρατοπέδου της Προεδρικής Φρουράς.

Αποστολή τους, επίσης, αποτελεί η έπαρση και η υποστολή της σημαίας στον ιερό βράχο της Ακρόπολης τις Κυριακές και τις επίσημες αργίες και η απόδοση τιμών στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και σε αρχηγούς ξένων κρατών. Επιπρόσθετα, συμμετέχουν σε εκδηλώσεις για τον εορτασμό εθνικών επετείων στο εσωτερικό και στο εξωτερικό.

Στην καθημερινή παρουσία των

**Ευλόγλυπτο
ζωγραφισμένο στο χέρι
με θέμα
«Εύζωνες:
Αλλαγή Φρουράς»,
της Λίζας
Πενθερουδάκη.**

**Ευλόγλυπτο,
ζωγραφισμένο στο χέρι
«Εύζωνας σκοπός στο
Μνημείο του Αγνώστου
Στρατιώτη», της Λίζας
Πενθερουδάκη.**

Ευζώνων στο Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη αναγνωρίζεται ο ρόλος του θεματοφύλακα της ιστορικής μνήμης του ελληνικού έθνους και κράτους. Οι Ευζώνες της Προεδρικής Φρουράς είναι η διαχρονική συνέχεια όχι μόνο των Ενόπλων Δυνάμεων του τόπου αλλά και της παράδοσης του ελληνικού έθνους.

Ποιος είναι ο απώτερος σκοπός της ΦΕΡΜΕΛΗ;

Σε μια εποχή όπου τα στοιχεία και οι συμβολισμοί ενότητας φθίνουν, οι Ευζώνες αποτελούν ένα στοιχείο ενότητας, όχι καταναγκασμού αλλά υπόδειξης εκείνων των στοιχείων που έρχονται από το παρελθόν, δίνοντας πεποίθηση και έμπνευση στο σήμερα και τροφοδοτώντας την ελπίδα για το αύριο.

Ο Ευζώνας, ως στρατιώτης και ως σύμβολο, συνιστά φιγούρα φορτισμένη με πολλαπλά νοήματα και συνδηλώσεις. Η παράδοση των Ευζώνων, των Ελλήνων τσολιάδων είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τα χρόνια της Επανάστασης αλλά και με τους αγώνες που ακολούθησαν.

Οι ποικίλες δράσεις της ΦΕΡΜΕΛΗ στοχεύουν στο να φέρουν κοντά τους νέους με το παρελθόν της χώρας τους και να τους μεταλαμπαδεύσουν την αγάπη και τον σεβασμό για την Ελλάδα και τις παραδόσεις της.

Μαριάννα Γεωργακοπούλου, α2

ΚΟΛΛΕΓΙΟ & ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΟΡΑΣ

ΤΟ 2025, ΣΕ ΔΥΟ ΜΟΛΙΣ ΧΡΟΝΙΑ από σήμερα, συμπληρώνονται 100 χρόνια από την ημέρα ίδρυσης του Κολλεγίου Αθηνών. Από τα θρανία του πέρασαν μαθητές που διέπρεψαν και άφησαν το στίγμα τους όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά σε ολόκληρο τον κόσμο. Οι Έλληνες της διασποράς συνδέονται με το Κολλέγιο με μια σχέση που έρχεται πίσω στον χρόνο και ξεκινά από την πρώτη μέρα της ίδρυσής του. Κανένα άρθρο, όσο μεγάλο κι αν ήταν, δεν θα μπορούσε να συμπεριλάβει όλες τις προσωπικότητες κύρους που πέρασαν από το κατώφλι του Μπενακείου και με την πορεία τους χάραξαν πρωτοποριακά μονοπάτια στις χώρες του εξωτερικού κάνοντας περήφανη την Κολλεγιακή οικογένεια. Ποια είναι όμως τα εφόδια που δίνει το Κολλέγιο στους μαθητές του και οπλίζουν με εκείνη την τόλμη που τους ωθεί να κατακτήσουν τις τέσσερις γωνιές του πλανήτη; Το φιλελεύθερο πνεύμα, η εξωστρέφεια, η καλλιέργεια ενός ισχυρού συστήματος αξιών απαλλαγμένο από κάθε μορφής ρατσισμού σε συνδυασμό με την ακαδημαϊκή μόρφωση και την ευρύτερη παιδεία γεμίζουν τη φαρέτρα των μαθητών και διαμορφώνουν τις πολύπλευρες εκείνες προσωπικότητες που είναι ικανές να κυριαρχήσουν στον κόσμο. Και δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά, όταν τόσο ο Στέφανος Δέλτα όσο και ο Εμμανουήλ Μπενάκης υπήρξαν Έλληνες της διασποράς και οραματίστηκαν ένα Σχολείο με ξεχωριστό χαρακτήρα εμψυώνοντας σε αυτό τις αρχές και τις αντιλήψεις τους. Σπουδαίες προσωπικότητες επίσης που συνδέονται άρρηκτα με το Σχολείο μας είναι ο Κυριάκος και η Φοίβη Τσολαϊνού, η δράση των οποίων καταδεικνύει για μία ακόμη φορά το όραμα των Ελλήνων ευεργετών στους οποίους οφείλει το Κολλέγιο την ύπαρξη και το μεγάλωμά του.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΟΡΑΣ, μέλος της κολλεγιακής οικογένειας, ήταν και ο Κωσταντίνος Ι. Χωρέμης. Γόνος αριστοκρατικής οικογένειας εξελίχθηκε επαγγελματικά στην Αίγυπτο, όπου ο οίκος Χωρέμη ήταν μία από τις σημαντικότερες επιχειρήσεις εξαγωγής βαμβακιού. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Εμμανουήλ Μπενάκης, ένας από τους ιδρυτές του Κολλεγίου, εργάστηκε ως διευθυντής της επιχείρησης, κάτι που αντανάκλα το δέσιμο των φίλων, αποφοίτων και ιδρυτών του Κολλεγίου άριστα. Ο Χωρέμης χρηματοδότησε την ανέγερση της αίθουσας συγκεντρώσεων όπου βρίσκεται και μία από τις θεατρικές σκηνές του εκπαιδευτικού ιδρύματος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΗΣ ΤΟΥ το Κολλέγιο, με τον οικουμενικό του χαρακτήρα και τις αξίες που ασπάζεται, πάντα ξεχωρίζει και είναι σίγουρο ότι στο μέλλον θα ξεχωρίζει.

ΑΛΛΩΣΤΕ, ΕΤΣΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΞΕΧΩΡΙΖΟΥΝ και όλοι οι απόφοιτοι του Σχολείου μας που έχουν απλωθεί στα πέρατα του κόσμου! Όσα χρόνια και αν περάσουν και όσο ψηλά και αν φτάσουν, πάντα η σκέψη τους ανατρέχει πίσω στα μαθητικά τους χρόνια. Όποτε τους δίνεται η δυνατότητα, γυρνούν πίσω με αγάπη, συνεισφέρουν και στηρίζουν έμπρακτα το πρώτο σκαλοπάτι ανέλιξής τους, το Κολλέγιο.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΟΡΑΣ, απόφοιτοι του Κολλεγίου από όποια γωνιά του πλανήτη και αν βρίσκονται, ενώνουν τις δυνάμεις τους και μεταλαμπαδεύουν τις γνώσεις τους και όποιο πολύτιμο εφόδιο έχουν αποκτήσει όντας μαθητές του Κολλεγίου για έναν καλύτερο κόσμο. Το Κολλέγιο, κέντρο του μεγάλου αυτού ήλιου με τους απόφοιτους σαν ακτίνες, λούζει ολόκληρο τον πλανήτη και αυτή η εκθαμβωτική του λάμψη έχει αντίκτυπο, τόσο ισχυρό που αφήνει το στίγμα του στο πέρασμα των χρόνων.

Μαριάννα Γεωργακοπούλου, α2

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΕΣ που μέχρι και σήμερα το Κολλέγιο Αθηνών έχει διατηρήσει είναι η αδιάλειπτη ροή επικοινωνίας με Έλληνες της διασποράς, απόφοιτους του Κολλεγίου. Μέσω αυτής της επικοινωνίας το Κολλέγιο έχει αναπτύξει ισχυρούς δεσμούς που λειτουργούν ως πρότυπα στους μαθητές χάρη στις εκδηλώσεις και τις διαλέξεις που πραγματοποιούνται κατά τη διάρκεια του σχολικού έτους.

ΠΙΟ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ, διακεκριμένοι, επιτυχημένοι και διεθνούς επαγγελματικής καταξίωσης επιστήμονες που έφυγαν από την πατρίδα για μια περαιτέρω εκπαίδευση και επαγγελματική εξέλιξη, επισκέπτονται συχνά το Κολλέγιο δίνοντας διαλέξεις σε μαθητές όλων των τάξεων. Στόχος τους είναι να τους μιλήσουν για το ταξίδι της μόρφωσής τους, τις δυσκολίες που αντιμετώπισαν, αλλά και για να μεταδώσουν το πάθος τους για καινούργιες γνώσεις και εμπειρίες.

ΒΕΒΑΙΑ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ στις οποίες συμμετέχουν, ωφελούν το Κολλέγιο Αθηνών με οικονομική ενίσχυση χρηματοδοτώντας αρκετά προγράμματα σπουδών. Με αυτόν τον τρόπο προσφέρουν στα παιδιά ένα

πιο εξειδικευμένο επίπεδο εκπαίδευσης. Επιπροσθέτως, μέσω της οικονομικής ενίσχυσης του προγράμματος των υποτροφιών δίνουν την ευκαιρία φοίτησης στο Κολλέγιο μαθητών οι οποίοι σε άλλη περίπτωση δε θα είχαν τη δυνατότητα να το κάνουν.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΟΡΑΣ, απόφοιτοι του Κολλεγίου, όμως, δεν αποτελούν φωτοδότες φάρους μόνο για τους μαθητές αλλά και για τους καθηγητές του Σχολείου μας.

ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΑ, μέσω συνεδρίων που γίνονται, οι απόφοιτοι

καταφέρνουν να μοιράζονται με τους εκπαιδευτικούς του Σχολείου μας τις νέες μεθόδους εκπαίδευσης, τεχνολογίας, τεχνογνωσίας, αφού βρίσκονται στον πυρήνα των νέων εξελίξεων. Με αυτόν τον τρόπο οι εκπαιδευτικοί μπορούν να συμβουλευθούν τους μαθητές πώς να πετύχουν τους στόχους τους

και να βελτιώσουν τις ακαδημαϊκές τους επιδόσεις.

ΣΥΝΟΨΙΖΟΝΤΑΣ, οι απόφοιτοι του Κολλεγίου που ζουν στο εξωτερικό και αποτελούν τους Έλληνες της διασποράς διαδραματίζουν έναν πολύ σημαντικό ρόλο στην ομαλή λειτουργία του Σχολείου μας και κάνουν την κολλεγιακή οικογένεια υπερήφανη!

Σοφία Περράκη, α7

Ρητορικός Διαγωνισμός Χάουλαντ Γ' Λυκείου

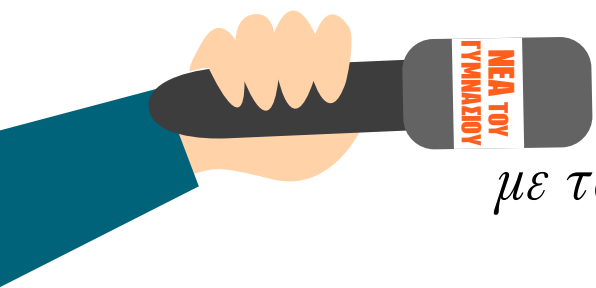
Από την εποχή του Μεγάλου Αλεξάνδρου σκορπίζουμε τον ελληνισμό μας. Τον εσπείραμε σ' όλο τον κόσμο· ως μέσα στην Βακτριανή τον πήγαμε, ως τους Ινδούς καθώς λέει ο ποιητής. Κι η απέραντη τούτη διασπορά ήτανε φυσικό να έχει ένα σημαντικό αποτέλεσμα. Ο ελληνισμός δουλεύτηκε, πλάστηκε, ζωογονήθηκε από ιδιосυγκρασίες άλλοτε ελληνικές και άλλοτε όχι.

Γ. Σεφέρης, «Διάλογος πάνω στην ποίηση»

Αποστολή του Ελληνοαμερικανικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος είναι να λειτουργήσει ως φάρος εκπαίδευσης στην Ελληνική κοινωνία, διαμορφώνοντας υπεύθυνους πολίτες του κόσμου [...]. Φιλοδοξούμε επίσης να καλλιεργήσουμε σε κάθε μαθητή τις έννοιες του αυτοσεβασμού και του σεβασμού των άλλων, να αναπτύξουμε το αίσθημα του καθήκοντος προς την κοινωνία και να συμβάλουμε στην ανάπτυξη ύψιστων ηθικών αρχών.

Από τη Δήλωση Αποστολής του ΕΕΙ

Οι Έλληνες της Διασποράς ήταν και είναι φορείς του παλμού του Ελληνισμού, κοσμοπολίτες που θεωρούν χρέος τους να αναδεικνύουν την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου. Το Κολλέγιο ιδρύθηκε από Έλληνες της Διασποράς και υπήρξε εστία που γαλούχησε ανθρώπους με αξίες και ιδανικά, οι οποίοι συναισθάνονται αυτήν την οφειλή απέναντι στην πατρίδα τους αλλά και προς το Σχολείο τους.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

με τον

Άρη Ροζάκη '75

Συνέντευξη με τον Ακαδημαϊκό, Καθηγητή Άρη Ροζάκη, Έλληνα της διασποράς, ένα κυριακάτικο απόγευμα του Απριλίου, στο Κολλέγιο Αθηνών.

ΜΣ Όταν φοιτούσατε στο Κολλέγιο Αθηνών, πιστεύατε ότι θα περνούσατε τα επόμενα χρόνια της ζωής σας στο εξωτερικό;

ΑΡ Είναι αλήθεια ότι, όταν ήμουν ακόμα στο Σχολείο μας, δεν είχα ιδέα ότι θα περάσω τα επόμενα 48 χρόνια μετά την αποφοίτησή μου στο εξωτερικό. Υποθέτω ότι, αν κάποιος μου το έλεγε τότε, θα είχα μάλλον πανικοβληθεί. Αυτό που μπορώ να πω με βεβαιότητα είναι ότι κάποια στιγμή, όταν μπήκα στο Γυμνάσιο, ήξερα ότι ήθελα να σπουδάσω στην Αγγλία και στην Αμερική, αλλά ήμουν σίγουρος ότι μετά από μερικά χρόνια θα βρισκόμουν ξανά στη χώρα μας. Ο σκοπός μου τότε ήταν να μείνω στο εξωτερικό το πολύ μία δεκαετία και μετά να κάνω μόνιμη καριέρα και να ζήσω στην Ελλάδα.

ΜΣ Πώς βοήθησε το Κολλέγιο Αθηνών στις σπουδές σας και στην περαιτέρω ακαδημαϊκή σας εξέλιξη;

ΑΡ Από την εποχή που ήμουν πολύ μικρός, από την Τετάρτη Δημοτικού και πέρα, πάντοτε ήθελα, όταν μεγαλώσω, να γίνω καθηγητής Πανεπιστημίου. Δεν ήξερα βεβαίως τι ακριβώς σημαίνει αυτό και το τι ακριβώς ήθελα να διδάξω, αλλά

επέμενα ότι ήθελα να διδάξω σε Πανεπιστήμιο. Μπορεί ίσως να φαίνεται λίγο παράξενο αυτό, αλλά είναι αλήθεια. Ειλικρινά δεν μπορώ να πω γιατί μου είχε κολλήσει αυτή η σκέψη, αλλά πιθανόν ήταν το ότι οι γονείς μου είχαν πολλούς φίλους που ήταν καθηγητές Πανεπιστημίου και δίδασκαν διάφορα, άσχετα μεταξύ τους, αντικείμε-

Το Κολλέγιο βέβαια είναι αυτό το οποίο με επηρέασε πιο βαθιά από οτιδήποτε άλλο και με βοήθησε να υλοποιήσω το όνειρό μου.

να. Ένας από αυτούς ήταν ο περίφημος καθηγητής, Πρύτανης του Πολυτεχνείου και κατόπιν Ακαδημαϊκός, ο **Περικλής Θεοχάρης**, ο οποίος δίδασκε αντοχή και αστοχία υλικών και ήταν προσωπικός φίλος του πατέρα μου. Αυτός, καθώς και μια καταπληκτική διάλεξή του που παρακολούθησα στην Ακαδημία Αθηνών, όταν ήμουν πια τελειόφοιτος του Κολλεγίου, με επηρέασαν πολύ όσον αφορά στην επιλογή του αντικειμένου μου. Το Κολλέγιο, βέβαια, είναι αυτό το οποίο με επηρέασε πιο βαθιά από οτιδήποτε άλλο και με βοήθησε να υλοποιήσω το όνειρό μου.

Ένα από τα μοναδικά χαρακτηριστικά εφόδια που μας προσέφερε τότε, και ακόμα προσφέρει, το Κολλέγιο στους μαθητές του είναι ότι τους δίνει τα εφόδια που χρειάζονται για να μπορέσουν να συναγωνιστούν σε διεθνές επίπεδο. Το Κολλέγιο, εκτός από το να μας κάνει όλους περήφανους Έλληνες πολίτες, μας κάνει επίσης και ενεργούς πολίτες του κόσμου. Η ποιότητα της διδασκαλίας, το διεθνές όραμα και η εξωστρέφεια αυτού του Σχολείου, μας κάνει από πολύ νωρίς να πιστέψουμε ότι μπορούμε άνετα να συναγωνιστούμε με τους καλύτερους απόφοιτους οποιουδήποτε άλλου σχολείου ανά τον κόσμο. Εγώ μετά από 50 χρόνια ακόμα το πιστεύω αυτό. **Αυτή η πεποίθηση είναι το με-**

γαλύτερο εφόδιο και η μεγαλύτερη βοήθεια που μου έδωσε το Κολλέγιο για να αντεπεξέλθω στην περαιτέρω ακαδημαϊκή μου εξέλιξη. Σε αυτό βέβαια βοήθησε πάρα πολύ το γεγονός ότι το Σχολείο μας πάντοτε κρατούσε επαφή με πολλούς εξέχοντες επιστήμονες που διέπρεψαν στο εξωτερικό και έγιναν πρότυπα για εμάς, καθώς μεγαλώναμε και χτίζαμε τα όνειρά μας. Δυο τρία παραδείγματα από αυτούς τους εξέχοντες ανθρώπους είναι ο καθηγητής της μηχανικής των ρευστών, **Ανδρέας Ακριβός** από το Stanford, ο χημικός μηχανικός, καθηγητής **Γιώργος Γαβαλάς** από το Caltech καθώς και ο περίφημος πρωτοπόρος των υπολογιστών από το MIT, ο αείμνηστος **Μιχάλης Δερτούζος**. Αυτοί και παρά πολλοί άλλοι σαν κι αυτούς που αποφοίτησαν απ' το Σχολείο μας, έγιναν τα ζωντανά παραδείγματα και τα μοντέλα που δοκιμάσαμε να ακολουθήσουμε στις δικές μας καριέρες. Και βέβαια εγώ μιλάω μόνο για τους θετικούς επιστήμονες, αλλά, όπως ξέρεις καλά, υπάρχει τεράστιος κατάλογος από φημισμένους διανοούμενους, κοινωνικούς επιστήμονες, συγγραφείς, γιατρούς, νομικούς, καλλιτέχνες, επιχειρηματίες και πολιτικούς που ήταν απόφοιτοι του Σχολείου μας. **Το προνόμιο του να μπορούμε να σκεφτούμε τους εαυτούς μας στα δικά τους παπούτσια (in their shoes), όπως λένε οι Αμερικανοί, είναι ανυπολόγιστης ψυχολογικής αξίας.**

ΜΣ Ποιους καθηγητές σας θυμόσαστε με αγάπη και νοσταλγία;

ΑΡ Υπάρχουν όντως πάρα πολλοί καθηγητές από το Κολλέγιο που θυμάμαι με

▼

Το Κολλέγιο, εκτός από το να μας κάνει όλους περήφανους Έλληνες πολίτες, μας κάνει επίσης και ενεργούς πολίτες του κόσμου. Η ποιότητα της διδασκαλίας, το διεθνές όραμα και η εξωστρέφεια αυτού του Σχολείου, μας κάνει από πολύ νωρίς να πιστέψουμε ότι μπορούμε άνετα να συναγωνιστούμε με τους καλύτερους απόφοιτους οποιουδήποτε άλλου σχολείου ανά τον κόσμο.

πολλή αγάπη και για τους οποίους αισθάνομαι ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη, γιατί κατάφεραν να με βγάλουν απ' το καβούκι μου, να πιστέψουν σε μένα, να με κάνουν να πιστέψω και εγώ στον εαυτό μου και τελικά να με εμπνεύσουν. Γιατί, όπως πιθανόν δε γνωρίζεις, τότε ήμουν πολύ ντροπαλός και στις πρώτες τάξεις του Κολλεγίου αρκετά φοβισμένος και καθόλου σίγουρος για τον εαυτό μου.

Ένας από αυτούς τους εξέχοντες καθηγητές ήταν ο κύριος **Αγγελέτος**, ο καθηγητής της Φυσικής και κατόπιν συν-διευθυντής του Κολλεγίου. Ο κύριος Αγγελέτος ήταν αυτός που μου έδωσε τις βάσεις μου στη Φυσική και τον σκέφτομαι πολύ συχνά. Ο κ. Αγγελέτος είχε ένα πολύ ήρεμο στυλ, βεβαιωνόταν πάντοτε ότι τα εξηγούσε όλα με μεγάλη σαφήνεια και δεν άφηνε ποτέ κενά, όσο καιρό και να έπαιρνε τους μαθητές να καταλάβουν. Σε έκανε να αισθάνεσαι ότι η Φυσική ήταν το ευκολότερο μάθημα του κόσμου και ήταν προσιτό σε όλους.

Ένας άλλος σπουδαίος καθηγητής ήταν ο κύριος **Ζορμαλιάς**. Ο κύριος Ζορμαλιάς μάς δίδαξε τον ρόλο της απολυτής ακρίβειας στα Μαθηματικά και στις μαθηματικές αποδείξεις. Δε θα ξεχάσω ποτέ τη μεθοδολογία την οποία ακολουθούσε, όταν κάναμε Ευκλείδεια γεωμετρία και αποδεικνύαμε διάφορα θεωρήματα με κανόνα και διαβήτη. Θυμάμαι ότι οι απαντήσεις μας έπρεπε πάντοτε να αποτελούνται από τρία κομμάτια. Το πρώτο ήταν η «ανάλυση» του προβλήματος, το δεύτερο η «διερεύνηση» του προβλήματος και στο τέλος ερχόταν η «απόδειξη» του θεωρήματος. Από τον Ζορμαλιά έμαθα την αξία της ακρίβειας στην επιστήμη και στα Μαθηματικά. Είναι μια φιλοσοφική αντιμετώπιση που ακόμα διδάσκω στους μαθητές μου, γιατί χωρίς την ακρίβεια της σκέψης δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική πρόοδος στις θετικές επιστήμες.

Στην Αγγλική Γλώσσα και Φιλολογία είχαμε θυμάμαι δύο καταπληκτικούς Καναδούς κα-

θηγητές, τους **Matthews** και **Miller**, οι οποίοι εύκολα θα ήταν καθηγητές Πανεπιστημίου στη χώρα τους, αν το διάλεγαν, αλλά αποφάσισαν να μείνουν για πάντα στην Ελλάδα και να διδάξουν στο Κολλέγιο. Αυτοί δεν ήταν μόνο καταπληκτικοί φιλόλογοι της Αγγλικής Γλώσσας αλλά και οι γνώσεις τους της Ελληνικής φιλολογίας, της τέχνης και της παράδοσης ήταν εξίσου αναπτυγμένες. Αυτοί με έμαθαν καλά Αγγλικά και με δίδαξαν την ομορφιά της αγγλοσαξονικής φιλολογίας.

Υπήρχαν κι άλλοι πολλοί καθηγητές που με την υπομονή και το χιούμορ τους κατάφεραν να μεταλλάξουν μία δύσκολη ηλικία σε μία περίοδο χαρούμενη, γεμάτη με όνειρα και ευχάριστη μάθηση.

ΜΣ Πόσο δύσκολο ήταν για έναν Έλληνα να διακριθεί στο εξωτερικό;

ΑΡ Οι Έλληνες που αποφασίζουν να αφήσουν τον ωραιότερο τόπο στον κόσμο και να φύγουν για το εξωτερικό είναι έτοιμοι να δουλέψουν σκληρά για να διακριθούν. Φεύγουν για χώρες και συστήματα που

ενθαρρύνουν την αξιοκρατία και προσφέρουν ευκαιρίες, κάτι που για πολλά χρόνια έλειπε στην Ελλάδα. Το να διακριθείς επαγγελματικά σε αξιοκρατικά περιβάλλοντα δεν είναι δύσκολο, αν έχεις όρεξη για δουλειά. Η δυσκολία είναι αλλού. Αυτό που είναι πολλές φορές δυσβάσταχτο είναι το να αφήσεις την πατρίδα σου, την κουλτούρα και τη γλώσσα σου, τους φίλους σου από το σχολείο και την παιδική σου ηλικία, το ζεστό περιβάλλον της οικογένειάς σου και τις αναμνήσεις σου. Δυστυχώς, το τίμημα αυτό είναι πολλές φορές μεγάλο, αλλά πρέπει να πληρωθεί για να διακριθεί κανείς στο εξωτερικό.

ΜΣ Το Caltech, στο οποίο ήσασταν επί σειρά ετών Dean, είναι συνδυασμένο στο μυαλό των συμμαθητών μου με το Big Bang Theory. Πόσο αυτό απέχει από την πραγματικότητα;

ΑΡ Το Big Bang Theory είναι μια ακριβής καρικατούρα του Caltech. Στους χαρακτήρες της σειράς, σαν τον Sheldon, την Amy, τον Raj και τον Leonard, αναγνωρίζω τους διδακτορικούς μαθητές μου αλ-

Οι Έλληνες που αποφασίζουν να αφήσουν τον ωραιότερο τόπο στον κόσμο και να φύγουν για το εξωτερικό είναι έτοιμοι να δουλέψουν σκληρά για να διακριθούν.

Φεύγουν για χώρες και συστήματα που ενθαρρύνουν την αξιοκρατία και προσφέρουν ευκαιρίες, κάτι που για πολλά χρόνια έλειπε στην Ελλάδα.

Το να διακριθείς επαγγελματικά σε αξιοκρατικά περιβάλλοντα δεν είναι δύσκολο, αν έχεις όρεξη για δουλειά.

λά και πολλούς από τους συναδέλφους μου. Η οικογένειά μου γελάει πολύ όταν το βλέπει και ισχυρίζεται ότι ζω και εγώ στον κόσμο μου και έχω λίγο από την «εκκεντρικότητα» και τον ήπιο «αυτισμό» των πρωταγωνιστών του Big Bang Theory.

ΜΣ Ήταν εύκολο για έναν Έλληνα να γίνει Dean στο Caltech; Τί δυσκολίες αντιμετωπίσατε;

ΑΡ Νομίζω ότι είναι ευκολότερο από άλλες εθνικότητες για έναν Έλληνα να γίνει Dean στην Αμερική. Εδώ μας βοηθάει η κουλτούρα μας και η θερμή αντιμετώπιση των συνανθρώπων που μας έμαθε η Ελλάδα. Όχι, δεν είναι δύσκολο για έναν Έλληνα να γίνει επιτυχημένος και αγαπητός Dean.

ΜΣ Ποιες διαφορές βλέπετε μεταξύ Ελλήνων φοιτητών και φοιτητών από άλλες χώρες;

ΑΡ Τους Έλληνες φοιτητές που φοιτούν στην Ελλάδα δεν τους ξέρω καλά για να έχω γνώμη και να τους συγκρίνω με τους ξένους. Αυτούς που ξέρω καλά είναι τους Έλληνες φοιτητές που έφυγαν για την Αμερική και ήρθαν στο Caltech σαν μεταπτυχιακοί φοιτητές. Ήταν συνήθως εξαιρετικοί και οι πιο πολλοί κατέληξαν σε διακεκριμένες καθηγητικές θέσεις σε όλο τον κόσμο. Αυτοί, εκτός από καταπληκτικοί επιστήμονες, ήταν συνήθως και κοσμοπολίτες και μπορούσαν να εργαστούν και να ζήσουν σε οποιοδήποτε σημείο του κόσμου.

ΜΣ Αν ξαναρχίζατε από την αρχή, θα κάνατε κάτι διαφορετικό; Διατηρείτε δεσμούς με το Κολλέγιο Αθηνών και τους συμμαθητές σας;

ΑΡ Από τότε που αποφοίτησα και έφυγα από την Ελλάδα φρόντισα να γυρίζω τουλάχισ-

στον δύο φορές τον χρόνο, μία φορά το καλοκαίρι και μία φορά τα Χριστούγεννα και να περνάω πολύ καιρό επαναβαπτιζόμενος στη χώρα μας. Αυτό για μένα και για τη γυναίκα μου ήταν ιδιαίτερα σημαντικό, γιατί είμαστε και οι δυο φανατικοί Έλληνες και φροντίσαμε να μεγαλώσουμε εξίσου φανατικά Ελληνόπουλα. Έτσι κάθε χρόνο, όλοι μαζί συναντιόμαστε και περνάμε το μεγαλύτερο μέρος του καλοκαιριού μας στο σπίτι μας στη Σέριφο. Παρόλα αυτά όμως, αυτό δεν είναι αρκετό. Αν ξανάρχιζα από την αρχή, θα φρόντιζα να έρχομαι στην Ελλάδα ακόμα πιο συχνά και να διατηρώ στενότερες σχέσεις με τους συμμαθητές μου. Εκεί απέτυχα ολίγον. Εκτός από τον Ξενοφώντα Παπαρρηγόπουλο και τον Κώστα Συνολάκη, με τους οποίους ήμασταν –και είμαστε ακόμα– αχώριστοι και αποτελούσαμε το περίφημο ΠΡΣ (δηλαδή, Παπαρρηγόπουλος, Ροζάκης, Συνολάκης), δεν μπόρεσα να κρατήσω ανάλογες επαφές με τους υπόλοιπους συμμαθητές μου. Αν μπορούσα, αυτό θα το έκανα διαφορετικά.

ΜΣ Ποια τα όνειρά σας για το μέλλον; Πώς αισθάνεστε ως διακεκριμένος Έλληνας της Διασποράς; Θέλετε να γυρίσετε;

ΑΡ Καθώς μεγαλώνω και πλησιάζω στο τέλος της καριέρας μου, τα όνειρά μου είναι πλέον απλά. Αυτό που θέλω να κάνω είναι να περνάω όλο και περισσότερο καιρό στην Ελλάδα και να προσφέρω στη χώρα – με συμβουλές και με πείρα – όσο μπορώ σε αυτό το τρίτο και τελευταίο στάδιο της ζωής μου. Για να το πετύχω αυτό, τα τελευταία χρόνια έχω αρχίσει ένα ιδιαίτερα ενδιαφέρον ερευνητικό πρόγραμμα με το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο στην επιστήμη των υλικών, το οποίο σκοπεύω να επεκτείνω όσο το δυνατόν περισσότερο. Είναι και αυτός ένας τρόπος να έχω όλο και περισσότερους ισχυρούς επιστημονικούς λόγους για να περνάω σχεδόν όλο τον καιρό μου στην πατρίδα μας. Για να είμαι πιο συγκεκριμένος, αυτό που με ενθουσιάζει σε αυτό το πρόγραμμα είναι το ότι έρχομαι σε επαφή με ιδιαίτερα ικανούς Έλληνες επιστήμονες καθώς και με τους ενθουσιώδεις φοιτητές τους. Έτσι μου δίνεται η ευκαιρία να προσφέρω και εγώ κάτι στη χώρα μου χωρίς να χρειάζεται καν να έχω επίσημη καθηγητική σχέση με κάποιο ελληνικό πανεπιστήμιο, κάτι που θα ήταν αδύνατο πλέον λόγω ηλικίας.

ΜΣ Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για τον χρόνο σας, κ. Ροζάκη.

ΑΡ Και εγώ σ' ευχαριστώ πολύ, Μαίρη, για την πρόσκληση να μου πάρεις συνέντευξη καθώς και για τις πολύ ενδιαφέρουσες ερωτήσεις που μου έθεσες, ορισμένες από τις οποίες ήταν αρκετά δύσκολες.

Μαρία Ραφαέλα Συνολάκη, 68

Άρης Ι. Ροζάκης NAS, NAE, AAA&S

*Αντεπιστέλλον Μέλος
της Ακαδημίας Αθηνών
Καθηγητής Αεροναυτικής
και Μηχανολογίας (Έδρα Von Karman),
California Institute of Technology*

Ο Άρης Ροζάκης αποφοίτησε από το Κολλέγιο Αθηνών το 1975. Σπούδασε Επιστήμη Μηχανικών στο University College Oxford (B.A. 1978, M.A. 1986) και στη συνέχεια Μηχανική Στερεών Υλικών και Κατασκευών στο Brown University (ScM 1980, Ph.D -1982). Το 1982 εξελέγη επίκουρος καθηγητής στο California Institute of Technology (Caltech), το 1993 έγινε τακτικός καθηγητής και το 2004 ονομάστηκε καθηγητής της Έδρας Theodore Von Karman. Μεταξύ 2004 και 2009 διετέλεσε Διευθυντής των ιστορικών Graduate Aerospace Laboratories (GALCIT) του Caltech. Μεταξύ 2009 και 2015 υπηρέτησε ως Κοσμήτωρ (Dean) της Πολυτεχνικής Σχολής Μηχανικών και Εφαρμοσμένων Επιστημών του Caltech. Έχει διατελέσει Διακεκριμένος Επισκέπτης Καθηγητής στην École Normale Supérieure Paris, στο University of Oxford (Έδρα Astor) καθώς και στο Northwestern University (Έδρα Simpson). Από το 2018 κατέχει και την Έδρα Nanyang, Διακεκριμένου Επισκέπτη Καθηγητή στο Nanyang Technological Institute, Singapore. Είναι Τακτικό Μέλος τόσο της Εθνικής Ακαδημίας Επιστημών των ΗΠΑ (National Academy of Sciences) όσο και της Εθνικής Ακαδημίας Μηχανικών των ΗΠΑ (National Academy of Engineering) και Εταίρος της Αμερικανικής Ακαδημίας Τεχνών και Επιστημών (American Academy of Arts and Sciences). Έχει εκλεγεί σε τέσσερις ακόμη Ακαδημίες της Ευρώπης και της Ινδίας και είναι Αντεπιστέλλον Μέλος της Ακαδημίας Αθηνών. Ο Καθηγητής Άρης Ροζάκης έχει συμβάλει πολλαπλά στις Πολυτεχνικές Επιστήμες καθώς και στις καθαρά Φυσικές Επιστήμες πρωτοπορώντας στην ανάπτυξη καινοτόμων πειραμάτων και θεωριών που είχαν στόχο την ανακάλυψη και αποσαφήνιση των θεμελιωδών φυσικών διαδικασιών που υπεισέρχονται στις στατικές διαδικασίες και στις διαδικασίες δυναμικής αστοχίας τόσο τεχνητών, όσο και φυσικών υλικών. Η φύση της δουλειάς του υπήρξε πάντοτε άκρως διεπιστημονική και βρίσκεται στο μεταίχμιο μεταξύ καθαρής Επιστήμης και τεχνικών Επιστημών.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΟΡΑΣ

Ελληνική Γλώσσα

Κωνσταντίνος Π. Καβάφης

Ποσειδωνιάται

Την γλώσσα την ελληνική οι Ποσειδωνιάται
εξέχασαν τόσους αιώνας ανακατευμένοι
με Τυρρηγούς, και με Λατίνους, κι άλλους ξένους.
Το μόνο που τους έμενε προγονικό
ήταν μια ελληνική γιορτή, με τελετές ωραίες,
με λύρες και με αυλούς, με αγώνες και στεφάνους.
Κ' είχαν συνήθειο προς το τέλος της γιορτής
τα παλαιά τους έθιμα να διηγούνται,
και τα ελληνικά ονόματα να ξαναλένε,
που μόλις πια τα καταλάμβαναν ολίγοι.
Και πάντα μελαγχολικά τελείων' η γιορτή τους.
Γιατί θυμούνταν που κι αυτοί ήσαν Έλληνες—
Ιταλιώται έναν καιρό κι αυτοί,
και τώρα πώς εξέπεσαν, πώς έγιναν,
να ζούν και να ομιλούν βαρβαρικά
βγαλμένοι – ω συμφορά! – απ' τον Ελληνισμό.

[1906]

Εγώ δεν ξέρω να υπάρχει παρά μία γλώσσα, η ενιαία Ελληνική, όπως εξελίχθηκε από την Αρχαία, που έφτασε να είναι το μεγάλο καμάρι μας και το μεγάλο μας στήριγμα.

Οδυσσέας Ελύτης

Οι Ποσειδωνιάται ήταν Έλληνες που ζούσαν στην Ποσειδωνία, ελληνική αποικία της Κάτω Ιταλίας που ιδρύθηκε τον 6° αι. π.Χ.

Ο Καβάφης ξεκινά το ποίημά του δίνοντας έμφαση στην ελληνική γλώσσα και στο γεγονός πως αυτή λησμονήθηκε από τους κατοίκους της Ποσειδωνίας λόγω του μακροχρόνιου συγχρωτισμού τους με άλλες εθνότητες. Έλληνας της Διασποράς και ο ίδιος ο ποιητής γνωρίζει πολύ καλά την αγωνία των ανθρώπων να διατηρήσουν τη γλώσσα και τα έθιμά τους σ' έναν ξένο τόπο. Γνωρίζει πολύ καλά πόσο δύσκολο είναι, ενώ βρίσκεσαι μακριά από τη μητροπολιτική Ελλάδα, να προσπαθείς να κρατήσεις ακέραιη την ελληνική σου ταυτότητα.

Είναι φανερό πως το μήνυμα που στέλνει ο Καβάφης με αυτό το ποίημα εντοπίζεται στον κίνδυνο που υπάρχει για τους Έλληνες της Διασποράς να χάσουν την επαφή τους με την ελληνική γλώσσα και τις αξίες του ελληνικού πολιτισμού. Ο ποιητής αποδίδει στο ποίημα τα συναισθήματα Ελλήνων που έχουν χάσει τις ρίζες τους, έχουν ξεχάσει τη

γλώσσα τους. Η σημασία της γλώσσας για τη διατήρηση ενός πολιτισμού είναι αδιαμφισβήτητη. Αυτή ενώνει τους ανθρώπους, αυτή χαρακτηρίζει την ιδιαιτερότητα κάθε λαού, αυτή διαμορφώνει την κοσμοθεωρία του και εκφράζει τις αξίες του. Οι Ποσειδωνιάται, όπως άλλωστε και όσοι υπέστησαν γλωσσική αλλοτρίωση, αισθάνονται ντροπιασμένοι και τόσο απομακρυσμένοι από τη χώρα τους, ώστε καταφεύγουν σε ονόματα συμπατριωτών τους, με σκοπό να θυμηθούν την εθνική τους ταυτότητα και να δείξουν την υπερηφάνεια τους για την καταγωγή τους. Διατηρούν, ωστόσο, τις παραδόσεις και τις εθιμικές γιορτές της πατρίδας. Είναι η μοναδική σύνδεσή τους με αυτήν!

Η θλίψη των ανθρώπων της Ποσειδωνίας ήταν απολύτως δικαιολογημένη, αφού θυμούνταν πως κάποτε ανήκαν κι εκείνοι στο τόσο σημαντικό έθνος των Ελλήνων. Πως ήταν κάποτε κι εκείνοι Έλληνες της Κάτω Ιταλίας, που κατέληξαν, όμως, να μιλούν και να ζουν βαρβαρικά. Όπως χαρακτηριστικά το εκφράζει ο ποιητής, ήταν Έλληνες που «ξέπεσαν», αφού εκβαρβαρίστηκαν κι έπαψαν να μιλούν την ελληνική γλώσσα.

Οι Έλληνες της Διασποράς σήμερα

Οι συμπατριώτες μας που είναι σκορπισμένοι σε όλον τον κόσμο δίνουν έναν δύσκολο αγώνα για να διαφυλάξουν τη γλώσσα τους και σε πολλές περιπτώσεις για να διασώσουν την ελευθερία που διακρίνει τη σκέψη τους. Προσπαθούν να διατηρήσουν τις παραδόσεις της πατρίδας μας και να την τιμήσουν σε πολλούς τομείς. Οι Έλληνες της Διασποράς, οι περισσότεροι τουλάχιστον, έχουν βαθιά κρυμμένη μέσα τους την Ελλάδα! Η νοσταλγία και οι αναμνήσεις δεν τους επιτρέπουν να διαγράψουν την «ιμερτή» πατρίδα από την καρδιά τους. Για τον λόγο αυτό, τηρούν τα έθιμα του τόπου τους, όπου κι αν βρίσκονται! Νιώθουν περήφανοι για τη χώρα τους. Διηγούνται παλιές ιστορίες, όσοι θυμούνταν, πριν φύγουν και πριν αλλάξει ολοκληρωτικά η ζωή τους.

Συχνά αποτελούν και ένα σημαντικό οικονομικό στήριγμα για την Ελλάδα.

Άλλωστε, όπως είπε και ο γνωστός ποιητής, Οδυσσέας Ελύτης: «*Αν αποσυνθέσεις την Ελλάδα, θα βλέπεις να σου απομένουν ένα αμπέλι, μια ελιά και ένα καράβι*», αναφέροντας κάποια από τα πολλά στοιχεία του ελληνικού πολιτισμού. Ο πολιτισμός αυτός έχει τις ρίζες του στην ιστορική μνήμη, διατηρείται μέσω των εθίμων και των ηθών και, σημαντικότερα, μέσω της γλώσσας.

Η Ελληνική Γλώσσα σήμερα

Στη σύγχρονη εποχή, στην εποχή της χρήσης ξένων όρων στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης αλλά και στην καθημερινή ζωή, στην εποχή της τεχνητής νοημοσύνης και της χωρίς όρια τεχνολογικής ανάπτυξης, οι Έλληνες άραγε κατά πόσο εκτιμούν τον γλωσσικό τους θησαυρό; Πολλοί χρησιμοποιούν τον χαρακτηρισμό «σύγχρονοι Ποσειδωνιάτες» για να περιγράψουν όσους Έλληνες δε χρησιμοποιούν ορθά τη γλώσσα τους, την απορρίπτουν και πολλές φορές την προδίδουν. Η κακοποίηση, βέβαια, της γλώσσας δε γίνεται σε καμία περίπτωση από όλους, ούτε θα έπρεπε να αποδίδεται η ευθύνη για αυτήν μόνο στους νέους. Η ελληνική αποτελεί μια γλώσσα-βάση για τη δημιουργία όρων άλλων γλωσσών, καθώς η ετυμολογία πολλών επιστημονικών και μη όρων «ξένων» γλωσσών οδηγεί συχνά

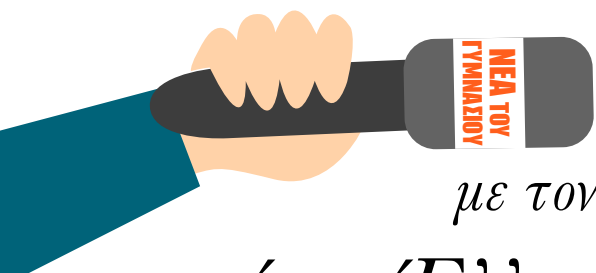
σε αυτήν. Δεν είναι, όμως, μόνο αυτή η αξία της. Η ίδια η γλώσσα είναι μια αυταξία, κάτι που σώθηκε μετά από αιώνες δυσκολιών και καταστροφών, κάτι που διατηρήθηκε και συνέβαλε στη διατήρηση του ελληνικού πολιτισμού, χάθηκε, ωστόσο, στη συνείδηση πολλών Ελλήνων που ήρθαν αντιμέτωποι με την αλλοτρίωση και τον ξεριζωμό. Δεν πρέπει, λοιπόν, όσο και αν αλλάζουν οι καιροί, να γυρνάμε την πλάτη στη γλώσσα αυτή, τη γλώσσα που διέσωσε τον ελληνισμό, τη γλώσσα που έθεσε τις βάσεις για το παγκόσμιο πολιτιστικό οικοδόμημα.

Σοφία Κούκου, Β4 - Ζωή Λαού, γ5

‘Η ‘Ελληνική γλώσσα

Όταν κάποτε φύγω από τοῦτο τὸ φῶς
θὰ ἐλιχθῶ πρὸς τὰ πάνω ὅπως ἓνα
ρουακάκι ποὺ μουρμουρίζει.
Κι ἂν τυχὸν κάπου ἀνάμεσα
στοὺς γαλάζιους διαδρόμους
συναντήσω ἀγγέλους, θὰ τοὺς
μιλήσω ἑλληνικά, ἐπειδὴ
δὲν ξέρουνε γλῶσσες. Μιλᾶνε
μεταξὺ τους μὲ μουσική.

Νικηφόρος Βρεττάκος

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

με τον Γιάννη Κορίνθιο, έναν Έλληνα της διασποράς

Ο Γ. Κορίνθιος είναι Νεοελληνιστής του Πανεπιστημίου της Καλαβρίας και εμπνευστής της καθιέρωσης της 9^{ης} Φεβρουαρίου ως Παγκόσμιας Ημέρας Ελληνικής Γλώσσας.

Πώς ξεκίνησε η ιδέα να καθιερωθεί η 9η Φεβρουαρίου ως Παγκόσμια Ημέρα της Ελληνικής Γλώσσας;

Η ιδέα ξεκίνησε εντελώς τυχαία. Ήταν Μάρτιος του 2014 και, ενώ δούλευα, είχα ανοιχτό το γαλλικό ραδιόφωνο και άκουσα για την ημέρα της Γαλλοφωνίας. Έγραψα αμέσως ένα γράμμα και το έστειλα στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τον Πρωθυπουργό και τους εμπλεκόμενους υπουργούς και τους ζήτησα να καθιερωθεί μία μέρα ως η Παγκόσμια Ημέρα της Ελληνικής Γλώσσας και του Ελληνικού Πολιτισμού.

Στην αρχή είχαμε ζητήσει η Παγκόσμια Ημέρα να εορτάζεται τον Δεκέμβριο, εις μνήμην της απονομής του Νόμπελ στον Σεφέρη, που, όμως, συνέπιπτε με άλλες διεθνείς ημέρες. Το 2017, με ομόφωνη απόφαση του Κοινοβουλίου, καθιερώθηκε να εορτάζεται η Ημέρα Ελληνικής Γλώσσας (και Πολιτισμού) στις 9 Φεβρουαρίου, ημέρα θανάτου του Δ. Σολωμού, εθνικού ποιητή της Ελλάδας.

Πώς εορτάζεται η ημέρα αυτή στην Ιταλία;

Με τα Κλασικά Λύκεια της Νάπολης, της Καμπανίας και της Ιταλίας, τα οποία πρωτοστάτησαν στην κινητοποίηση για την καθιέρωση αυτής της ημέρας. Κάθε φορά εμείς προκη-

ρύσσουμε έναν διαγωνισμό, ένα συντονιστικό όργανο καθηγητών Κλασικών Λυκείων αποφασίζει ποιο θα είναι το θέμα πάνω στο οποίο τα παιδιά των σχολείων που θα δηλώσουν συμμετοχή (περίπου 30 ετησίως) θα ετοιμάσουν διάφορες παραστάσεις. Ο δήμος της Νάπολης μάς παραχωρεί το κάστρο Castel Nuono Maschio Angioino για όσες μέρες θέλουμε, και εκεί εμείς διοργανώνουμε την εκδήλωση. Η εκδήλωση γίνεται με τη μορφή ενός μαραθωνίου που έχει ονομαστεί στα ιταλικά «Τα ελληνικά είναι παρακαταθήκη όλων». Παράλληλα γίνονται και άλλες εκδηλώσεις, συμπεριλαμβανομένων διαφόρων μουσικών προγραμμάτων με ελληνικά τραγούδια και συναυλίες.

Πραγματοποιούνται αντίστοιχες εκδηλώσεις και στα ελληνικά σχολεία;

Εδώ είναι το παράπονό μου. Μολονότι κάθε χρόνο το Υπουργείο Παιδείας στέλνει την προηγούμενη μέρα μια εγκύκλιο στα σχολεία λέγοντάς τους να γιορτάσουν την Παγκόσμια Ημέρα, ελάχιστα σχολεία τη γιορτάζουν. Εμείς δε ζητούσαμε να είναι μια γιορτή της ομογένειας. Ζητούσαμε να είναι μια γιορτή που να αγκαλιάζει Έλληνες και φιλέλληνες παντού. Παντού! Η αλήθεια είναι

▼
Το να ξέρει κάποιος Αρχαία Ελληνικά βοηθάει να χειρίζεται καλύτερα και τα Νέα Ελληνικά αλλά και το αντίθετο.

ότι γίνονται και στην Ελλάδα εκδηλώσεις, και σε μερικά πανεπιστήμια, στη Δυτική Αττική, στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα. Φέτος και πέρυσι γίνανε εκδηλώσεις και στο ιταλικό ινστιτούτο στην Αθήνα. Με τον χρόνο έχει επικρατήσει αυτή η γιορτή και την έχουν αγκαλιάσει όλοι. Το επόμενο βήμα είναι να κάνουν τις απαραίτητες ενέργειες η Ελλάδα, η Κύπρος και η Ρουμανία και να ζητήσουν τη στήριξη και άλλων πόλεων, ώστε να καθιερωθεί η Ημέρα αυτή επισήμως από την UNESCO και τον ΟΗΕ.

Τα Ελληνικά, Αρχαία και Νέα, διδάσκονται σε σχολεία της Ιταλίας; Πώς τα αντιμετωπίζουν οι μαθητές;

Υπάρχουν τα Κλασικά Λύκεια της Ιταλίας, στα οποία διδάσκονται πολύ καλά τα Αρχαία Ελληνικά. Βλέπουμε σιγά-σιγά να εισέρχονται και τα Νέα Ελληνικά σε ορισμένα Λύκεια, όπου υπάρχουν απογευματινά κατ' επιλογήν προγράμματα Νέων Ελληνικών.

Στην Ιταλία τα παιδιά προτιμούν το μάθημα των Αρχαίων Ελληνικών, ειδικά στη Νότια Ιταλία, η οποία θεωρείται και «μεγάλη Ελλάδα». Στη Νότια Ιταλία μιλούν τα Ελληνικά, αρκετά τροποποιημένα, βέβαια, αλλά, όταν κανείς συνηθίσει, τα καταλαβαίνει. Απλώς έχουν χάσει το ελληνικό αλφάβητο και τα γράφουν με λατινικούς χαρακτήρες.

Με τα χρόνια υπάρχει ζήτηση της διδασκαλίας και των Νέων Ελληνικών και όσοι θέλουν να τα μάθουν, ειδικά οι μεγάλοι, απευθύνονται στα ΤΕΓ, Τμήματα Ελληνικής Γλώσσας, των ελληνικών κοινοτήτων.

Τι θα προτεινάτε, ώστε να αγαπήσουν περισσότερο οι Έλληνες μαθητές το μάθημα των Αρχαίων Ελληνικών και να μην τα αντιμετωπίζουν ως μία ξένη γλώσσα;

Είναι απαραίτητο οι Ελληνικές Κυβερνήσεις να στηρίξουν τα Αρχαία Ελληνικά και να είναι όλοι υπερήφανοι που έχουμε μια τέτοια όμορφη γλώσσα και είμαστε Έλληνες. Το να ξέρει κάποιος Αρχαία Ελληνικά βοηθάει να χειρίζεται καλύτερα και τα Νέα Ελληνικά αλλά και το αντίθετο. Πρέπει λοιπόν να ακολουθήσουν το παράδειγμα της Ιταλίας, η οποία στηρίζει την κλασική παιδεία, πράγμα που στην Ελλάδα δεν γίνεται πάντα.

Πώς στηρίχθηκε η Λατινική Γλώσσα στο χαλκιδικό αλφάβητο της Κύμης;

Οπωσδήποτε το χαλκιδικό αλφάβητο αποτελεί παραλλαγή του ελληνικού και δημιουργήθηκε στην Χαλκίδα, στην Εύβοια. Μετά μεταφέρθηκε στην αποικία της Κύμης στην Ιταλία και από εκεί με διάφορες τροποποιήσεις είχε φτάσει και στους Ετρούσκους. Είναι ο πρόγονος του λατινικού αλφαβήτου. Αυτό το αλφάβητο εξαπλώθηκε μετά σε όλο τον κόσμο και έγινε το λατινικό αλφάβητο. Για παράδειγμα, υπάρχει ένας αμφορέας που περιέχει τρεις στίχους. Λένε ότι αυτό είναι το πιο παλιό ντοκουμέντο λογοτεχνικού κειμένου που έχουμε, πριν και από τον Όμηρο. Μιλάει για το κρασί και τον έρωτα και βρί-

σκεται στην Ίσκια που ήταν και αυτή αποικία και λεγόταν Πηθικούσα. Αν κοιτάξετε το γράψιμο αυτών των στίχων, είναι το χαλκιδικό αλφάβητο και ονομάζεται «Το Κύπελλο του Νέστορα».

Πείτε μας μερικές λέξεις της γλώσσας μας, Αρχαίας και Νέας ελληνικής, που σας βοηθούν και τις θεωρείτε «μαγικές».

Με **μαγεύει** η λέξη «δέος», που σημαίνει φόβος και σεβασμός, από το αρχαίο ρήμα «δείδω». Η λέξη «ευδαιμονία»! Τι σημαίνει «ευδαιμονία»; Σημαίνει καλοτυχία, από το «εύ» και το «δαίμων». Ακόμη, έχουμε λέξεις όπως η «ύβρις» και ο «νόστος», από τον οποίο βγαίνει και η «νοσταλγία», όπως η νοσταλγία του Οδυσσέα ή των Ποσειδωνιατών. Άλλες λέξεις... «βοηθός»! Ποιος είναι ο «βοηθός»; Είναι αυτός που τρέχει, όταν κάποιος τον φωνάζει, από τη «βοήθεια» < βοή + θέω = τρέχω.

Ενδιαφέρουσες είναι και οι λέξεις που έχουν διαφορετική σημασία στα Ελληνικά σε σχέση με τις άλλες γλώσσες. Για παράδειγμα, το «άγαλαμα» στα ελληνικά σημαίνει αυτό που προκαλεί αγαλλίαση, ενώ στα λατινικά μεταφράζεται «statuo» (εξ ου και statue), το οποίο συνδέεται με τη στατικότητα. Ή ο «άνθρωπος», που στην Ελληνική είναι αυτός που κοιτά ψηλά (άνω + θρώσκω), ενώ στα λατινικά ο άνθρωπος συνδέεται με την καλλιέργεια της γης.

Ίσως, όμως, η πιο ωραία απ' όλες να είναι η λέξη «λόγος». Πόσες διαφορετικές σημασίες έχει αυτή η λέξη! Μπορεί να σημαίνει «ομιλία» (γραπτή και προφορική), «λογική» και φυσικά όλες αυτές οι σύνθετες λέξεις που περιέχουν τον «λόγο». Τέλος, έχουμε και κάποιες μαγικές λέξεις οι οποίες δε μεταφράζονται σε καμία άλλη γλώσσα, όπως το «φιλότιμο» και το «μεράκι». Άντε να μεταφράσεις τώρα τη λέξη «μεράκι»...

Σας ευχαριστούμε πολύ, κύριε Κορίνθιε!

**Απόστολος Βασιλικός, γ2
Καλλιόπη-Σοφία Γκίκα, γ2
Άγγελος Γκορίτσας γ2**

Γεννημένος στην Τήνο, σπούδασε στο Πανεπιστήμιο της Ρώμης. Από το 1979 δίδασκε νεοελληνική γλώσσα στο Πανεπιστήμιο Ανατολικών Σπουδών της Νάπολης και στο Πανεπιστήμιο της Καλαβρίας μέχρι την πρόσφατη συνταξιοδότησή του.

Ηγετικό στέλεχος της Ομογένειας, ιδρυτικό μέλος της Κοινότητας Νάπολης και πρώην πρόεδρος της Ομοσπονδίας Ελληνικών Κοινοτήτων και Αδελφοτήτων Ιταλίας.

Συντάκτης του προγράμματος ΝΟΣΤΟΣ (2010) με στόχο την αδελφοποίηση των διασπορικών κοινοτήτων των Μανιατών στη Σαρδηνία και την Κορσική με το Οίτιλο.

Εμπνευστής και πρωτεργάτης της καθιέρωσης της Παγκόσμιας Ημέρας Ελληνικής Γλώσσας και Ελληνικού Πολιτισμού (2014-2017).

Συντονιστής των εκδηλώσεων για την Παγκόσμια Ημέρα Ελληνικής Γλώσσας και Ελληνικού Πολιτισμού: 20 Μαΐου 2016, 9 Φεβρουαρίου 2017, 9 Φεβρουαρίου 2018, 9 Φεβρουαρίου 2019, 9 Φεβρουαρίου 2020, 9 Φεβρουαρίου 2021, 9 Φεβρουαρίου 2022, 9 Φεβρουαρίου 2023.

Προώθησε την ίδρυση της Φιλελληνικής Εταιρείας Ιταλίας.

Διοργανωτής και Επιμελητής της Έκθεσης «Μισή Χιλιετία του Νεώτερου Ελληνισμού στη Νάπολη» (Γενικά Αρχεία του Κράτους, Ιούνιος/Σεπτέμβριος 2015).

Διοργανωτής στην Αθήνα της Ημερίδας «Μισή Χιλιετία του Νεώτερου Ελληνισμού στη Νάπολη και στη Νότια Ιταλία» με την αιγίδα της Ιταλικής Πρεσβείας (Ιταλική Αρχαιολογική Σχολή Αθηνών), Νοέμβριος 2018.

Με πρωτοβουλία του εισήχθη η διδασκαλία των Νέων Ελληνικών από το 2016 στα Κλασικά Λύκεια Orazio Flacco (Portici-Napoli), Umberto I (Napoli), Vico (Napoli) και Manzoni (Caserta).

Μετά από δικές του προσπάθειες 20 ετών ο δήμος της Νάπολης επανέφερε την ιστορική οδό των Ελλήνων (Via die Greci).

Συγγραφέας πολλών διδακτικών εγχειριδίων αρχαίων ελληνικών για τα Κλασικά Λύκεια Ιταλίας.

Το 2017 εξέδωσε την ψηφιακή εφαρμογή App Grande Dizionario Greco Classico HOEPLI, Milano 2017. (Μεγάλο Ψηφιακό Λεξικό Αρχαίων Ελληνικών με 140.000 λήμματα).

Το 2021 συντόνισε μια Παράλληλη Έκθεση στη Νάπολη, στην Αθήνα και στη Λευκωσία, με τα Γενικά Αρχεία του Κράτους της Ελλάδος και της Νάπολης και με την Εταιρεία Κυπριακών Σπουδών με θέμα ΝΑΠΟΛΗ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ 1821-2021 (NAPOLI E RISORGIMENTO GRECO).

Επίτιμος Δημότης της Montresta στη Σαρδηνία και της Cava de' Tirreni στην Καμπανία.

ΕΞΟΡΜΗΣΗ 2023

ΣΤΗ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ

Όπου υπάρχουν Έλληνες...

Νότια Ιταλία. Magna Grecia. Μεγάλη Ελλάδα.

Τον Μάιο του 2023, πραγματοποιήσαμε την Εξόρμηση του Σχολείου μας στον μοναδικό προορισμό της Νότιας Ιταλίας, μιας περιοχής με ιστορική ελληνική παρουσία που ανάγεται στα αρχαία χρόνια των πρώτων ελληνικών αποικισμών. Ακολουθεί μια συνοπτική αναδιήγηση του ταξιδιού μας στη μαγεία της Μεγάλης Ελλάδας...

Νάπολη

ΤΕΤΑΡΤΗ

3

ΜΑΪΟΥ

Χάραμα ακόμα, συγκεντρωθήκαμε στο αεροδρόμιο Ελευθέριος Βενιζέλος γεμάτοι ενθουσιασμό και ανυπομονησία. Μετά από μία σύντομη πτήση, προσγειωθήκαμε στο αεροδρόμιο της Νάπολης.

Φτάνοντας στη γραφικότητα πόλη με τα παλιά palazzi και τα μεσαιωνικά της κάστρα, βολτάραμε κάτω από

τον γυάλινο τρούλο της επιβλητικής Galleria Umberto.

Ακολούθησε μια ξενάγηση στο Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο της Νάπολης, όπου αντικρίσαμε, μεταξύ άλλων, μνημειώδη ρωμαϊκά γλυπτά, πανέμορφα ψηφιδωτά και πολυτελή κοσμήματα.

Μεταβήκαμε στον ναό Αποστόλων Πέτρου και Παύλου, όπου ο κος Ιωάννης Κορίνθιος, καθηγητής της Νεοελληνικής Γλώσσας στο Πανεπιστήμιο της Καλαβρίας μάς απηύθυνε μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα ομιλία επί δια-

φόρων θεμάτων που αφορούσαν στην ελληνική γλώσσα.

Δειπνήσαμε, εν τέλει, σε ένα από τα παραμυθένια καλντερίμια της Νάπολης, που ήταν κατάμεστα με σημαίες και κορδέλες στα χρώματα της ποδοσφαιρικής ομάδας της Napoli, εν όψει του επερχόμενου αγώνα. Επιστρέψαμε στο ξενοδοχείο.

Sorrento και Πομπηία

ΠΕΜΠΤΗ

4

ΜΑΪΟΥ

Χορτάτοι από το πρωινό μας σε ένα μπαλκόνι με πανοραμική θέα στο παλιό λιμάνι της Νάπολης, αναχωρήσαμε για το Sorrento, ένα γραφικό ακρωτήριο νότια της πόλης. Σφηνω-

μένο ανάμεσα στην ακτή που οριοθετούσαν απόκρημνοι γκρεμοί και σε οπωρώνες με καρπερές λεμονιές, το όμορφο Sorrento διέσχιζαν φιδογυριστά εμπορικά σοκάκια.

Ξανά στο πούλμαν, πλευρήσαμε την απειλητική μορφή του Βεζουβίου και φτάσαμε στην Πομπηία, μια πόλη παγωμένη στον χρόνο. Αξιοσημείωτα είναι το αχανές πλέγμα εμπορικών οδών, οι θαυμαστές μαεστρίας τοιχογραφίες που στόλιζαν τους τοίχους των εγκαταλελειμμένων επαύλεων, αλλά και ο ακατάβλητος ερωτισμός και το πάθος των Πομπηέων που προδίδει το πλήθος οίκων ανοχής.

Επιστρέψαμε στη Νάπολη, όπου μας επιφυλασσόταν μία περιπέτεια, καθώς οι δρόμοι της πόλης είχαν καταληφθεί από τους φανατικούς φιλάθλους της ομάδας. Καταφέραμε να βολευτούμε στο ξενοδοχείο όπου περάσαμε και την τελευταία μας νύχτα στην Καλαβρία.

Ποσειδωνία και Matera

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

5

ΜΑΪΟΥ

Αναχωρήσαμε πρωί –πρωί και επιβιβάστηκαμε στο πούλμαν για ένα μεγάλο ταξίδι που θα διέσχιζε εγκάρσια την «μπότα» της Ιταλίας. Αλλά, πρώτα, πήγαμε στην Ποσειδωνία, μια αρχαία ελληνική αποικία στο σημερινό Paestum νότια της Νάπολης.

Αποσβολωθήκαμε από το ανοιxiάτικο τοπίο, έναν ανθισμένο κάμπο από τον οποίο ξεπήδαγαν τα ερείπια μεγαλειωδών ναών και τα απομεινάρια αμφιθεάτρων που είχαν πλέον καλυφθεί με χορτάρι. Περιγηγήθηκαμε σύντομα και στο μουσείο της Ποσειδωνίας. Επόμενη στάση μας: μια προϊστορική πόλη χτισμένη πάνω σε ένα σύστημα σπηλαιών και τρωγλών, η Matera – όπως δι-

Αποσβολωθήκαμε από το ανοιxiάτικο τοπίο, έναν ανθισμένο κάμπο από τον οποίο ξεπήδαγαν τα ερείπια μεγαλειωδών ναών και τα απομεινάρια αμφιθεάτρων που είχαν πλέον καλυφθεί με χορτάρι. Περιγηγήθηκαμε σύντομα και στο μουσείο της Ποσειδωνίας. Επόμενη στάση μας: μια προϊστορική πόλη χτισμένη πάνω σε ένα σύστημα σπηλαιών και τρωγλών, η Matera – όπως δι-

απιστώσαμε – έχει δικαίως κηρυχθεί μνημείο παγκόσμιας πολιτισμικής κληρονομιάς για τις σαν βιαστικά σκισσαρισμένες γειτονιές της. Μέσω μιας διαδρομής που προσιδίαζε σε ελληνικό τοπίο, φτάσαμε στο Lecce νύχτα, εξαντλημένοι.

Grecia Salentina

ΣΑΒΒΑΤΟ
6
ΜΑΪΟΥ

καμε τρία.

Πρώτη επισκεφτήκαμε τη Sternatia,

Η χερσόνησος του Salento, το «τακούνη» της Ιταλίας είναι η πατρίδα πλήθους ελληνόφωνων χωριών. Επισκεφτή-

όπου φιλοξενείται ένας εξαιρετικά ενεργός σύλλογος ελληνόφωνων. Τα τραγούδια και τα ποιήματα που μας απήγγειλαν στη διάλεκτο Grieco ο κος Giorgio Filieri και τα άλλα μέλη του συλλόγου ΧΩΡΑ-ΜΑ αποτελούν τεκμήριο της γνήσιας φιλοπατρίας των ανθρώπων αυτών.

Μεταβήκαμε στο χωριό Castrignano de' Greci, όπου μας υποδέχτηκαν οι μαθητές του ελληνόφωνου σχολείου με μια χαρακτηριστικά «ελληνική» φιλοξενία. Τους χαιρετισμούς και τις παρουσιάσεις διαδέχτηκε γλέντι που το συνοδεύσαμε με μπόλικη ταραντέλα και τραγούδι.

Τέλος, πήγαμε και στο χωριό Καλημέρα, όπου αντικρίσαμε την επιτύμβια

στήλη – έμβλημα του χωριού, που φέρει την επιγραφή Zeni Su En Ise Ettu Sti Kalimera (Ξένη δεν είσαι εσύ εδώ στην Καλημέρα).

Επιστρέψαμε στο Lecce, όπου περάσαμε το βράδυ στο ιστορικό κέντρο της γραφικής πόλης δειπνώντας στις παραδοσιακές pizzerias.

Lecce και Alberobello, Επιστροφή

ΚΥΡΙΑΚΗ
7
ΜΑΪΟΥ

το ταξίδι μας.

Το πρωί ετοιμάσαμε τις αποσκευές μας. Η ημέρα της επιστροφής μας είχε, δυστυχώς, έρθει. Κι όμως, δεν είχε τελειώσει ακόμα

Οι ξεναγοί μας μας οδήγησαν σε έναν πρωινό περίπατο στην πόλη του Lecce, όπου διασχίσαμε το κέντρο της πόλης και επισκεφτήκαμε τα πιο σημαντικά της μνημεία. Ύστερα, στον δρόμο μας για το αεροδρόμιο του Μπάρι, κάναμε στάση στο παραμυθένιο Alberobello, ένα χωριό γνωστό για τους εκκεντρικούς κωνικούς τρούλους στις σκεπές των σπιτιών του. Γευματίσαμε, και αφήσαμε πίσω το Alberobello με τις γραφικές γειτονιές του. Αποχαιρετήσαμε την Ιταλία. Μπάρι – Ρώμη, Ρώμη – Αθήνα. Δύο πτήσεις μας μετέφεραν πίσω στην Ελλάδα. Η Εξόρμηση είχε φτάσει στο τέλος της.

Επίλογος

Η Εξόρμηση 2023 αποτέλεσε ένα οδοιπορικό σε μία σειρά από μοναδικούς προορισμούς. Αυτό, ωστόσο, που την ξεχώρισε ήταν οι άνθρωποι, τόσο αυτοί που μας συνόδευσαν στο ταξίδι μας, οι συμμαθητές και οι καθηγητές μας, αλλά και αυτοί που γνωρίσαμε εκεί. Μια ανεπανάληπτη εμπειρία που θα μείνει σε όλους μας αξέχαστη.

Οι Αρχισυντάκτες
Απόστολος Βασιλικός
Καλλιόπη Γκίκα
Άγγελος Γκορίτσας

Στο πλαίσιο της Εξόρμησης του Σχολείου μας στη Νότια Ιταλία, επισκεφθήκαμε τρία από τα ελληνόφωνα χωριά του τόπου αυτού. Τη Στερνατία, το Καστρινιάνο ντε Γκρέτσι και την Καλημέρα.

Επίσκεψη στη Μεγάλη Ελλάδα

Στη Στερνατία...

Η Στερνατία είναι μία μικρή πόλη και κοινότητα της επαρχίας του Λέτσε στη Νότια Ιταλία. Είναι μία από τις εννέα πόλεις του Grecia Salentina, όπου μιλούν την ελληνική διάλεκτο Griko.

Φτάνοντας στο χωριό μάς υποδέχτηκαν λέγοντάς μας «Καλώς ήρθατε στην χώρα μας!». Ακολουθήσαμε τον καθηγητή της ελληνικής διαλέκτου Griko, κ. Giorgio Filieri, σε μία περιήγηση στο χωριό και ύστερα παρακολουθήσαμε μία παρουσίαση των ομιλητών Griko στον σύλλογο των

ελληνόφωνων. Εκεί μας τραγούδησαν στα Griko, μας απήγγειλαν ποίηση και μοιράστηκαν εμπειρίες με εμάς. Όλα αυτά μας έκαναν να αισθανθούμε συμπατριώτες τους και μέλη της κοινότητάς τους.

Στο Καστρινιάνο ντε Γκρέτσι...

Το Καστρινιάνο ντε Γκρέτσι είναι μία μικρή πόλη και κοινότητα των 4.107 κατοίκων της επαρχίας του Λέτσε στην Νότια Ιταλία. Όπως και η Στερνατία, το Καστρινιάνο είναι μία από τις εννέα πόλεις του Grecia Salentina, όπου μιλούνται τα Griko.

Στο Καστρινιάνο συναντήσαμε τον πρόεδρο των ελληνόφωνων χωριών κ. Roberto Casaluci, ο οποίος μας υποδέχτηκε με χαρά. Τη

συνάντηση αυτή, συνόδευσε η εκδήλωση των μαθητών και μαθητριών του χωριού, οι οποίοι μας καλωσόρισαν με τραγούδια στα Griko. Στη συνέχεια, είχαμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε τα παιδιά και συνομιλήσουμε μαζί τους. Μετά την επίσκεψή μας σε μουσείο στο Palazzo De Gualtieris, μας προσκάλεσαν να γευματίσουμε μαζί, με μουσική και χορό, όπου είχαμε την ευκαιρία να μοιραστούμε το πνεύμα του ελληνισμού και της επιβιώσής του στον τόπο τους.

Στην Καλημέρα...

Η Καλημέρα είναι μία μικρή πόλη των 6.753 κατοίκων στην περιοχή Grecia Salentina της χερσονήσου Σαλέντο στην Ιταλία, που βρίσκεται μεταξύ της Καλλίπολης και του Οτράντο. Η Καλημέρα ανήκει στην επαρχία του Λέτσε και οι κάτοικοί της, πέρα από τα ιταλικά, μιλούν και την ελληνική διάλεκτο Griko.

Στο χωριό Καλημέρα, περιηγηθήκαμε στα στενά και τους δρόμους, όπου νιώσαμε ότι επικρατεί ελληνικό κλίμα. Στους τοίχους είδαμε ποίηση και τραγούδια γραμμένα στα Griko. Ένας κάτοικος μάς ξενάγησε στην κεντρική πλατεία και ύστερα επισκεφθήκαμε ένα τοπικό μουσείο όπου μας έδειξε τον τρόπο ζωής των κατοίκων της Καλημέρας. Μέσα από την περιήγησή μας, καταφέραμε να γνωρίσουμε καλύτερα τον πολιτισμό και το πνεύμα των ελληνόφωνων χωριών.

Σε όλα αυτά τα μέρη η οικειότητα που αισθανθήκαμε μάς υπενθύμισε πως, ακόμη και αν οι άνθρωποι αυτοί δεν ήταν Έλληνες στο αίμα, ήταν σίγουρα Έλληνες στην καρδιά!

Μαρία Πετρόλια, γ'7
Φαίη Προκοπάκη, γ'7

Κλιματική Κρίση

Ομιλία του
Ακαδημαϊκού Καθηγητή
Κώστα Συνολάκη

Η κλιματική αλλαγή, δηλαδή η μεταβολή του παγκόσμιου κλίματος αποτελεί στις μέρες μας ένα φαινόμενο που αφορά όλους μας, γιατί οι επιπτώσεις της επηρεάζουν το φυσικό περιβάλλον και την υγεία μας. Ο όμιλος UNESCO του Γυμνασίου Κ.Α. στις εργασίες και τις δράσεις του τρέχοντος σχολικού έτους ασχολήθηκε εκτενώς με την κλιματική αλλαγή, τις επιπτώσεις της στην καθημερινή μας ζωή αλλά και την εύρεση αποτελεσματικών λύσεων. Στο πλαίσιο των εκδηλώσεων του Πανηγυριού τα μέλη του ομίλου διοργάνωσαν εκδήλωση (1η Απριλίου 2023) με ομιλητή τον Πρόεδρο του Κολλεγίου, Ακαδημαϊκό Καθηγητή Κώστα Συνολάκη.

Ο καθηγητής Συνολάκης στην ομιλία του έκανε μια ιστορική αναδρομή και αναφέρθηκε στις αιτίες που οδήγησαν στην κλιματική αλλαγή και στις φυσικές καταστροφές που έγιναν στο παρελθόν και προκάλεσαν δραστικές αλλαγές στο οικοσύστημα. Εντύπωση

μας έκανε η αναφορά του ότι η εξαφάνιση των δεινοσαύρων οφείλεται στην πτώση ενός κομήτη στη γη και στη δραστική αλλαγή του κλίματος που προκάλεσε αυτή η πτώση, γεγονός που τελικά οδήγησε σταδιακά στην εξαφάνιση των δεινοσαύρων.

Ο καθηγητής Συνολάκης μάς μίλησε για την αρχή του περιβαλλοντικού κινήματος την δεκαετία του 1970. Υπογράμμισε ότι από την αρχή του κινήματος οι άνθρωποι ασχολήθηκαν με τον όρο της κλιματικής αλλαγής. Στην ομιλία του έγιναν εκτενείς αναφορές σε πολλούς επιστήμονες, όπως οι Fourier, Foote, Arrhenius, Tyndall και Hulburt. Ο καθηγητής μάς εξήγησε ότι η διαστημική αποστολή Pioneer, κατά την οποία

λήφθηκαν φωτογραφίες της Αφροδίτης, υπέδειξε ένα «παράδειγμα προς αποφυγή». Η Αφροδίτη είναι ένας πλανήτης του ηλιακού μας συστήματος του οποίου η ατμόσφαιρα μοιάζει με της Γης. Πιθανότατα αυτός ο πλανήτης να είχε κάποτε ζωή. Παρόλα αυτά το κλίμα στον πλανήτη αυτό είναι υπερθερμασμένο. **Η επικρατέστερη θεωρία ορίζει πως κάποιο συμβάν προκάλεσε αλλαγή του κλίματος της Αφροδίτης και κατέστρεψε τον πλανήτη.** Επομένως, εάν δε λάβουμε κατάλληλα μέτρα, μπορεί να προκαλέσουμε κι εμείς ολέθρια κλιματική αλλαγή στον δικό μας πλανήτη.

Η ραγδαία μεταβολή των παγκόσμιων μετεωρολογικών συνθηκών που παρατηρείται τις τελευταίες δεκαετίες οδήγησε στην ευαισθητοποίηση όλων των κρατών προκειμένου να προχωρήσουν σε μέτρα/δράσεις που θα επιφέρουν την επιβράδυνση της κλιματικής αλλαγής, ώστε να αποφευχθούν οι οδυνηρές συνέπειές της. Η συμφωνία των Παρισίων (2016), την οποία έχουν υπογράψει οι περισσότερες χώρες του

κόσμου υιοθέτησε ένα μακροπρόθεσμο σχέδιο δράσης για τον περιορισμό της υπερθέρμανσης του πλανήτη. Στόχος της είναι οι μελλοντικές γενιές να μη βιώσουν ακραία καιρικά φαινόμενα, όπως είναι η ξηρασία αλλά και η άνοδος της στάθμης της θάλασσας που μπορεί

να οδηγήσει στην εξαφάνιση μεγάλων περιοχών από τον παγκόσμιο χάρτη. Ο καθηγητής εξήγησε πως σε γενικές γραμμές είναι αδύνατη η ακριβής πρόβλεψη του αποτελέσματος της κλιματικής κρίσης και συνέδεσε την κλιματική αλλαγή με τα φυσικά φαινόμενα. Μια απρόσμενη αλλαγή στον φλοιό του πλανήτη, όπως είναι μια έκρηξη ηφαιστείου ή ένας σεισμός, θα μπορούσε να προκαλέσει τεράστιες αλλαγές στο κλίμα και την ατμόσφαιρα.

Ο καθηγητής θεώρησε την προσπάθεια παγκόσμιας δράσης ανακουφιστική και τόνισε ότι η ανατροπή της κλιματικής κρίσης είναι στα χέρια της νεολαίας και των μαθητών.

Στο κλείσιμο της εκδήλωσης τέθηκαν ερωτήσεις προς τον ομιλητή. Αξιοσημείωτες ήταν οι ερωτήσεις για τη συνεισφορά της κυβέρνησης στην αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής. Η ομιλία έληξε με ένα αισιόδοξο μήνυμα για τη μελλοντική σωτηρία του πλανήτη.

*Κωνσταντίνος Κυρκλής, γ4
Ελένη Χαλαζωνίτη, γ9*

The Power of a Flower Flowers that make a difference...

Ο σκοπός της οργάνωσης αυτής είναι να βοηθήσει ανθρώπους με ειδικές ανάγκες να καλλιεργήσουν δεξιότητες, να αποκτήσουν δουλειά, να κερδίζουν ένα μικρό εισόδημα και να έχουν τελικά και εκείνοι τις ίδιες εμπειρίες με ανθρώπους που δεν έχουν τα αντίστοιχα προβλήματα.

➔ Το δεκαπενταμελές του Γυμνασίου Κολλεγίου Αθηνών επισκέφθηκε τον Φεβρουάριο την κοινωνική συνεταιριστική επιχείρηση ένταξης «The Power of a Flower».

Στην οργάνωση αυτή άνθρωποι με ιδιαίτερες φυτεύουν λουλούδια, συνθέτουν μπουκέτα και τα διαθέτουν

δυνατότητα να τους επισκεφθούμε, να τους βοηθήσουμε και να μάθουμε περισσότερα για αυτήν την εξαιρετική δράση. Αυτό που με άγγιξε ψυχικά και πνευματικά περισσότερο, ήταν τα χαμόγελα των ανθρώπων, όταν μας είδαν. Αναρωτιέμαι αν η επίσκεψή μας αυτή τους δημιούργησε τόση χαρά, πόσο μεγαλύτερη θα ήταν η χαρά τους και η συναισθηματική τους ασφάλεια, αν τους επισκεπτόμαστε συχνότερα για να τους βοηθήσουμε και να γίνουμε εθελοντές.

Η οργάνωση αυτή είναι σπουδαία, καθώς αποτελεί μία αφετηρία για την εργασία των ανθρώπων με ιδιαιτερότητες. Δεν υπάρχουν πολλές επιχειρήσεις σαν αυτή, που να επιτρέπουν σε ανθρώπους με ειδικές ανάγκες να εργάζονται και να αποκτούν ένα εισόδημα από την εργασία τους. Έτσι, μέσω της εργασίας τους αυτής διασφαλίζεται η αξιοπρέπεια και η αυτοεκτίμησή τους καθώς και η αποδοχή τους από την κοινωνία, κάτι που κανονικά θα έπρεπε να ήταν αυτονόητο. Αυτό είναι σίγουρα μια πολύ καλή και δυνατή αρχή για ένα νέο αύριο.

είτε μοιράζοντάς τα στους συνδρομητές είτε πουλώντας τα στο κατάστημα του Power of a Flower στο αεροδρόμιο Ελευθέριος Βενιζέλος. Πληρώνονται κανονικά για την εργασία τους αυτή απασχολούμενοι σε ένα πολύ φιλικό και συνάμα φιλόξενο εργασιακό περιβάλλον. Οι άνθρωποι εκεί φαίνονται πολύ χαρούμενοι και είναι αξιοσημείωτο ότι λειτουργούν όλοι μαζί ενωμένοι ως ομάδα. Υπάρχουν φυσικά και αρκετοί εθελοντές, οι οποίοι είναι ευγενικοί και βοηθούν όπου χρειαστεί.

Χαρήκαμε όλοι πάρα πολύ, που είχαμε τη

Το 1960 δε γνώριζαν πολλοί άνθρωποι για τις ειδικές ανάγκες ή για τους λόγους προέλευσής τους, με αποτέλεσμα οι άνθρωποι αυτοί μέσα στα χρόνια να έχουν συναντήσει πολλά εμπόδια λόγω ρατσιστικής συμπεριφοράς και προκαταλήψεων. Από τότε μέχρι σήμερα έχει σημειωθεί αρκετή πρόοδος τόσο ως προς την αναγνώριση όσο και ως προς την αντιμετώπιση των δυσκολιών που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι με ειδικές ανάγκες. Βέβαια, ο δρόμος που θα πρέπει ακόμα να διανυθεί προς την κοινωνική ένταξη μέσω της εργασίας ανθρώπων με ιδιαιτερότητες είναι πολύ μακρύς, καθώς θα πρέπει να ξεπερασθούν κοινωνικές προκαταλήψεις και στερεότυπα αιώνων, που διατηρούνται δυστυχώς έως τις μέρες μας.

Ο καθένας από εμάς ατομικά αλλά και όλοι ως κοινωνία και ως κράτος θα πρέπει να σταθούμε με αγάπη απέναντι στα προβλήματα των ανθρώπων με ειδικές ανάγκες και να τους αντιμετωπίσουμε ισότιμα. Πρέπει να ενισχύουμε τις ατομικές και συλλογικές πρωτοβουλίες όπως το Power of a Flower, που στόχο έχουν τη βελτίωση των όρων ζωής, κοινωνικής ένταξης και κοινωνικής αποδοχής των ανθρώπων με ειδικές ανάγκες μέσω της εργασίας, της αξιοπρέπειας και αυτοεκτίμησης που αυτή διασφαλίζει.

**Μαρία Ραφαέλα
Συνολάκη, β8**

Πριν από λίγο καιρό επισκεφθήκαμε την ανακαινισμένη Εθνική Πινακοθήκη της Αθήνας που μας έκανε ιδιαίτερη εντύπωση.

Η Εθνική Πινακοθήκη ιδρύθηκε το 1900 από τον Αλέξανδρο Σούτσο και η ανακαίνισή της ξεκίνησε στις 2 Αυγούστου 2019. Οι πύλες της άνοιξαν για το κοινό στις 24 Μαρτίου 2021 και τώρα πλέον την επισκέπτεται πλήθος κόσμου από την Ελλάδα και το εξωτερικό. Η βασική συλλογή της Εθνικής Πινακοθήκης εκτίθεται σε τρεις ορόφους που διαθέτουν πίνακες του 15ου μέχρι και του 21ου αιώνα. Στεγάζει πολλά έργα καλλιτεχνών, όπως του Δομινίκου Θεοτοκόπουλου (16ος αιώνας), του Νικόλαου Γύζη (19ος αιώνας) και του Γεωργίου Ιακωβίδη (19ος αιώνας) που ήταν μάλιστα ο πρώτος διευθυντής της Πινακοθήκης.

Πλησιάζοντας το καλαίσθητο και επιβλητικό κτίριο της Πινακοθήκης στο κέντρο της Αθήνας, συνειδητοποιεί κανείς το μέγεθος του ανακαινισμένου χώρου, ο οποίος σχεδόν διπλασιάστηκε σε σχέση με τον παλιό. Η γυάλινη διαφανής πρόσοψη που φωτίζεται το βράδυ και αφήνει τον παρατηρητή να δει τους μεγάλους διαδρόμους / ράμπες στο εσωτερικό του κτιρίου, είναι χαρακτηριστική και εντυπωσιακή.

Σε κάθε όροφο ο επισκέπτης συναντά πίνακες διαφορετικών χρονικών περιόδων της ελληνικής ζωγραφικής.

Στον πρώτο όροφο βρίσκονται έργα της Μεταβυζαντινής τέχνης και της Επτανησιακής σχολής του 15ου αιώνα.

Ξεχωρίζουν τα έργα του Δομινίκου Θεοτοκόπουλου (Ελ Γκρέκο). Ακόμη, στον όροφο αυτό βρίσκονται έργα του 19ου αιώνα, προσωπογραφίες αλλά και έργα με θέματα από την Ελληνική Επανάσταση του 1821. Ένα πολύ γνωστό από αυτά είναι και το έργο «Η Ελλάς Ευγνώμονούσα» του Θεόδωρου Βρυζάκη (1858), αλλά και άλλα έργα που οι μαθητές συναντούν συχνά στα σχολικά βιβλία και τους είναι οικεία.

Στον δεύτερο όροφο συναντάμε πιο πρόσφατα έργα του 20ου αιώνα, δηλαδή του πρώιμου Ελληνικού μοντερνισμού. Παρουσιάζονται πίνακες του γνωστού σε όλους Φώτη Κόντογλου αλλά και έργα καλλιτεχνών της «Γενιάς του Τριάντα», όπως είναι ο Κωνσταντίνος Παρθένης, ο Γιάννης Τσαρούχης, ο Γιώργος Μπουζιάνης και ο Γιώργος Γουναρόπουλος. Στο σημείο αυτό αξίζει να προσθέσω πως η αίθουσα του Νίκου Χατζηκυριάκου Γκίκα με τους ξεχωριστούς αρμονικούς χρωματικούς συνδυασμούς, που προκαλούν συναισθήματα γαλήνης, μάς εξέπληξε!

Αντιθέτως, ο τρίτος όροφος δε μας εντυπωσίασε τόσο πολύ. Η αίθουσα περιλαμβάνει έργα του 21ου αιώνα, τα περισσότερα από αυτά όμως δεν ταυτίζονταν με εμάς. Και αυτό, γιατί ανήκουν στη σύγχρονη αφηρημένη τέχνη,

που σημαίνει πως ο καθένας μπορεί να τα προσεγγίσει από τη δική του οπτική γωνία. Ακόμη, απ' ό,τι παρατηρήσαμε, δεν υπήρχαν έργα μόνο σε πορτρέτο ζωγραφισμένα με πινέλο αλλά και άλλες συνθέσεις φτιαγμένες από σίδηρο, πλαστικό, ξύλο και άλλα.

Η Ταφή του Χριστού π. 1568-1570, Θεοτοκόπουλος

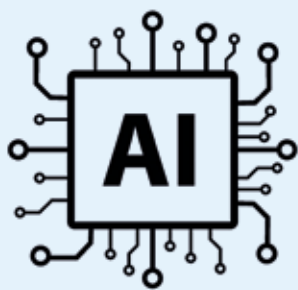
«Η Ελλάς Ευγνώμονούσα» του Θεόδωρου Βρυζάκη (1858)

Η Σταύρωση, 17ος αιώνας. Θεοτοκόπουλος. Λάδι σε μουσαμά, 120x80 εκ

Προτείνουμε ανεπιφύλακτα μία επίσκεψη στην Εθνική Πινακοθήκη, αφού το υλικό της αποτελεί μία σπουδαία παρακαταθήκη που οφείλουν να κληροδοτήσουν οι σύγχρονοι Έλληνες στις επόμενες γενιές!

Άθως Τσάκωνας, 99
Κύρος Τσάκωνας, 99

«ΓΡΑΨΕ ΜΟΥ ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΗ 325 ΛΕΞΕΩΝ ΓΙΑ...»

➤ Η τεχνητή νοημοσύνη (AI) έχει ραγδαία εξελιχθεί σε μία κυρίαρχη δύναμη σε ποικίλους τομείς κηρύττοντας μία επανάσταση στον τρόπο που ζούμε και αλληλεπιδρούμε. Με την ικανότητά της να αναλύει μεγάλα ποσά δεδομένων και να παίρνει αποφάσεις γρηγορότερα από έναν

άνθρωπο, η τεχνητή νοημοσύνη έχει καταγράψει μεγάλες επιτυχίες στην οικονομία, το εμπόριο και την επεξεργασία της γλώσσας και των εικόνων.

Η επίδραση του AI στις επιχειρήσεις έχει αποδειχθεί ότι είναι τεράστια. Εταιρείες πλέον μπορούν να αυτοματοποιήσουν

την καθημερινή τους δραστηριότητα, οδηγώντας σε αυξημένη παραγωγικότητα και χαμηλότερα έξοδα. Επιπροσθέτως, η τεχνητή νοημοσύνη έχει επιτρέψει την ανάπτυξη νέων προϊόντων και υπηρεσιών, όπως για παράδειγμα, έξυπνους εικονικούς βοηθούς και εξατομικευμένες προτάσεις στο ηλεκτρονικό εμπόριο.

Ωστόσο, η υπεροχή του AI προκαλεί ανησυχία όσον αφορά στη μετατόπιση της εργασίας και τις ηθικές επιπτώσεις της λήψης αποφάσεων μηχανικά. Όσο τα συστήματα τεχνητής νοημοσύνης εξελίσσονται, υπάρχει πάντα το ρίσκο ότι

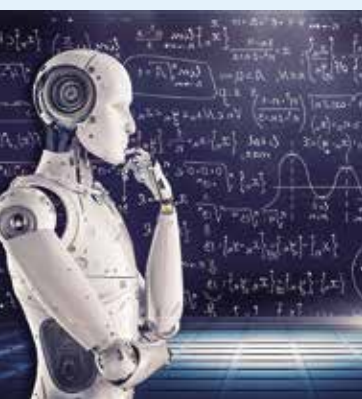
θα αρχίσουν να λειτουργούν ως υποκατάστατο της ανθρώπινης εργασίας και ότι θα οδηγήσουν σε πιθανή ανεργία. Παράλληλα, οι αλγόριθμοι τεχνητής νοημοσύνης, που είναι τόσο αντικειμενικοί στην επεξεργασία όσο και τα δεδομένα που τους δίνονται, μπορούν να πλαισιώσουν υπάρχουσες ανισότητες.

Παρόλες αυτές τις προκλήσεις, η υπεροχή της τεχνητής νοημοσύνης είναι αναμφισβήτητη. Για παράδειγμα, το άρθρο που, μόλις διαβάσατε, έχει γραφεί από σύστημα τεχνητής νοημοσύνης.

Η αλήθεια είναι, όμως, πως, η ανθρώπινη σκέψη και το ανθρώπινο πνεύμα δεν μπορούν να αντικατασταθούν από κανένα μηχανήμα. Ο άνθρωπος είναι υπεύθυνος για τη δημιουργία και τη λειτουργία τους. Εξάλλου, ο ίδιος τα έχει κατασκευάσει για τη διευκόλυνση της καθημερινής του ζωής. Το θέμα είναι το πότε αυτή η «διευκόλυνση» περνάει το όριο της «αντικατάστασης». Θα συνεχίσει ο άνθρωπος να επεξεργάζεται και να φιλτράρει με κύριο εργαλείο την κριτική του σκέψη ή θα αρχίσουν τα συστήματα τεχνητής νοημοσύνης να αποτελούν νέο μέσο για τη συνέχιση των ανθρωπίνων επιτευγμάτων;

Ενώ είναι αναγκαίο να προσέχουμε όσον αφορά στις προκλήσεις που θέτει η τεχνητή νοημοσύνη, πρέπει επίσης να πιστέψουμε στις δυνατότητές της και να εργαστούμε για να στρέψουμε την ανάπτυξή της σε θετική κατεύθυνση.

Μαρία Πετρόλια, γ7
Φαίη Προκοπάκη, γ7

Περί ΗΘΙΚΗΣ

➤ Ο Ρομπέν των Δασών ήταν καλός ή κακός; Μπορεί να θεωρηθεί φιλάνθρωπος κάποιος που, στην τελική, ήταν ένας κλέφτης; Αν περάσεις το όριο ταχύτητας μεταφέροντας το βαριά τραυματισμένο παιδί σου, κάνεις κάτι καλό ή κάτι κακό; Στην προσπάθειά μας να απαντήσουμε, καταφεύγουμε στην ηθική. Όμως... τι σημαίνει πραγματικά «ηθική»;

Πολύ γενικά μπορεί κανείς να ορίσει την ηθική ως αυτό που η κοινωνία θεωρεί σωστό και αποδεκτό. Όλες οι σκέψεις, συμπεριφορές και πράξεις, με τις οποίες καθένας συμφωνεί προκειμένου να συνυπάρχουμε αρμονικά. Υπό αυτή την έννοια, η ηθική μοιάζει πολύ με τον Νόμο. Ωστόσο, παρόλο που οι νόμοι συχνά επηρεάζονται από τις ηθικές αρχές, οι δύο έννοιες δεν ταυτίζονται. Η αθέτηση μίας υπόσχεσης θεωρείται άκρως ανήθικη πράξη, ωστόσο, εάν δεν πρόκειται για επίσημη συμφωνία, δεν αποτελεί έγκλημα. Η ηθική δεν είναι κάτι στάσιμο και αμετάβλητο. Για αυτό η νομοθεσία, η οποία εκφράζει κατά κανόνα τον εκάστοτε ηθικό κώδικα, αλλάζει όσο αυτός μεταβάλλεται. Χαρακτηριστικά παραδείγματα συνιστούν οι ομόφυλες σχέσεις και οι αμβλώσεις, δύο ζητήματα που παλαιότερα θεωρούνταν ανήθικα, σήμερα, όμως, η κοινωνία τα αποδέχεται σε μεγάλο βαθμό.

Για το μεγαλύτερο μέρος της ανθρώπινης ιστορίας, η ηθική ήταν άρρηκτα συνυφασμένη με τη θρησκευτική παράδοση. Στη σημερινή εποχή, ωστόσο, οι ηθικές αρχές αποκόπτονται ολοένα από τα θρησκευτικά ήθη. Πλέον έχουν να κάνουν με την κοινωνική νόρμα και το πώς κανείς προσαρμόζεται γύρω από αυτή. Αναγνωρίζουμε, συνεπώς, την ανάγκη για μία «παγκόσμια» ηθική, η οποία ξεπερνά κάθε προσωπική πεποίθηση και αποβλέπει στο κοινό καλό.

Η ιδέα αυτή αντιτίθεται, εντούτοις, ριζικά στην έννοια της υποκειμενικής ηθικής. Διαχρονικά έχουν υπάρξει φιλοσοφικές διαφωνίες για το κατά πόσο ο ηθικός κώδικας είναι αντικειμενικός ή όχι. Αφενός, εάν καθένας μπορεί να ορίσει τους δικούς του κανόνες, ποιος μπορεί να πει ότι αυτοί είναι λάθος; Αφετέρου, εάν η ηθική είναι κάτι αντικειμενικό, πρέπει να υπάρχουν ουσιαστικές ομοιότητες στο τι θεωρείται αποδεκτό από κάθε κοινωνία. Είναι, όμως σχεδόν αδύνατο να βρει κανείς κάποιο ηθικό ζήτημα, στο οποίο συμφωνούν όλοι. Ακόμα και όσον αφορά την αφαίρεση της ανθρωπίνης ζωής, υπάρχουν λαοί που μέχρι και σήμερα πραγματοποιούν ανθρωποθυσίες. Εάν, λοιπόν, ακόμα και οι πιο βάρβαρες πράξεις δεν θεωρούνται ανήθικες από όλους, πώς μπορεί να μιλήσει κανείς για αντικειμενικότητα;

Η Delphi (από το αρχαιοελληνικό μαντείο των Δελφών) είναι ένα πρόγραμμα τεχνητής νοημοσύνης που σχεδιάστηκε για να παίρνει δεοντολογικές αποφάσεις. Οι δημιουργοί της προσπαθούσαν να προσδιορίσουν εάν μία μηχανή μπορεί να έχει ηθική κρίση. Εκ πρώτης όψεως, το ερώτημα είναι πολύ απλό. Υπάρχουν, παρόλα αυτά, δύο βασικά προβλήματα με τη Delphi και την τεχνητή νοημοσύνη γενικότερα. Καταρχάς, αυτοί που την προγραμματίσαν έκριναν και τις απαντήσεις της. Κατά αποτέλεσμα, η Delphi είναι προϊόν της ηθικής των δημιουργών της. Επίσης,

η ηθική δεν είναι απλώς κριτική ανάλυση δεδομένων. Αντιθέτως είναι στενά συνδεδεμένη με το συναίσθημα, ενώ τα θεμέλιά της βρίσκονται στις ίδιες τις ανθρωπίνες σχέσεις. Αφαιρώντας το συναίσθημα, απομένει ένας ψυχρός και απρόσωπος ζυγός που μετρά το κόστος και το κέρδος κάθε πιθανότητας και αυτό σίγουρα δεν είναι «ηθικό».

Και τι γίνεται, λοιπόν, με τους ανθρώπους που πάσχουν από κάποια ψυχική ασθένεια που δεν τους επιτρέπει να ελέγχουν τα συναισθήματά τους; Εάν κάποιος αδυνατεί να πράξει ηθικά λόγω ιατρικής πάθησης, μπορεί κανείς να του καταλογίσει ευθύνη;

Η «ηθική» είναι κάτι περίπλοκο. Κάθε άνθρωπος χαράζει μια διαφορετική πορεία στη ζωή του, καθώς ακολουθεί μια διαφορετική ηθική πυξίδα. Γι' αυτό, η έννοια της ηθικής δε μετριέται σε απόλυτες τιμές. Είναι κάτι από όλα τα ιδιαίτερα κομμάτια από διαφορετικά μέρη και στιγμές που συνθέτουν αυτό που ονομάζουμε ανθρωπότητα.

Άγγελος Γκορίτσας, γ2

JUST ASK...

Η ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ στη Ζωή μας

Μας ωφελεί ή μας καταστρέφει;

➔ Τα τελευταία χρόνια, λόγω της ραγδαίας εξέλιξής της, η τεχνολογία διαδραματίζει διπλό ρόλο στη ζωή του ανθρώπου. Τα τεχνολογικά επιτεύγματα μπορούν να θεωρηθούν αφενός κοσμοσωτήρια, αφετέρου υπαίτια για πολλά προβλήματα που δυσχεραίνουν την καθημερινότητά μας.

Η χρήση εξελιγμένων μηχανημάτων για τη θεραπεία θανατηφόρων ασθενειών, η επικοινωνία, η ψυχαγωγία και η διερεύνηση του σύμπαντος έξω από τον στενό κόσμο που πλαισι-

ωτη είναι η συμβολή της τεχνολογίας στην αντιμετώπιση της οικολογικής κρίσης που βιώνουμε ως ανθρωπότητα. Η εφεύρεση ηλεκτρικών, υβριδικών αυτοκινήτων και ευρύτερα εναλλακτικών μέσων μεταφοράς αποτελεί το πρώτο βήμα για να μειωθεί το αποτύπωμα του ανθρώπου στο περιβάλλον.

Επιπλέον, η αξιοποίηση ανανεώσιμων πηγών ενέργειας δε θα μπορούσε να είναι δυνατή χωρίς τα κατάλληλα τεχνολογικά επιτεύγματα, π.χ. ανεμογεννήτριες. Ακόμα το διαδίκτυο, οι υπολογιστές, τα κινητά

τηλέφωνα και όλες οι ηλεκτρονικές συσκευές διευκολύνουν την καθημερινή μας ζωή και μπορούν να αποτελέσουν ένα μέσο ενημέρωσης και ουσιαστικής αγωγής της ψυχής.

Παρόλα αυτά η μη συνετή αξιοποίηση της τεχνολογίας, συχνό φαινόμενο στις μέρες μας, μπορεί να οδηγήσει σε πολλαπλά δισεπίλυτα προβλήματα. Ειδικότερα, σε πολλούς πολέμους μεταξύ κρατών κύριο όπλο αποτελεί η ραδιενέργεια, η οποία εκλύεται από τις ατομικές βόμβες και είναι επιβλαβής και επικίνδυνη για την υγεία του ανθρώπου. Η εξαπόλυση της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα αναφορικά με το ζήτημα. Ακόμα, δεν πρέπει να λησμονούμε τις ανεξέλεγκτες συνέπειες των ΜΜΕ και ΜΚΔ στον άνθρωπο. Μολονότι το διαδίκτυο έχει πράγματι συνεισφέρει σημαντικά στη ζωή, η κατάχρησή του μπορεί να προκαλέσει διαταραχή της ψυχικής υγείας, κοινωνική αλλοτρίωση και αποξένωση, εθισμό, χαμηλή αυτοεκτίμηση και μείωση της ακαδημαϊκής ή εργασιακής απόδοσης. Όπως ο ίδιος ο Albert Einstein είπε χαρακτηριστικά: «Φοβάμαι τη μέρα που η τεχνολογία θα ξεπεράσει την ανθρώπινη αλληλεπίδραση»

Καλλιόπη-Σοφία Γκίκα, γ2

ώνει τον άνθρωπο οφείλονται κυρίως στην ανάπτυξη της τεχνολογίας. Με την πάροδο των χρόνων οι επιστήμονες οραματίζονται ένα μέλλον βασισμένο στην πρόοδό της. Αξιοσημεί-

Πίσω

Όλοι γνωρίζουν
τα οφέλη από
την ύπαρξη
ψηφιακών συσκευών.

Το να έχετε
πληροφορίες
στα χέρια σας και
να μπορείτε να
συνδεθείτε με άλλους
σε πραγματικό χρόνο
είναι μερικά από
τα προνόμια της
τεχνολογίας. Ενώ αυτά
τα πλεονεκτήματα
κάνουν τη ζωή μας πιο
εύκολη, πρέπει

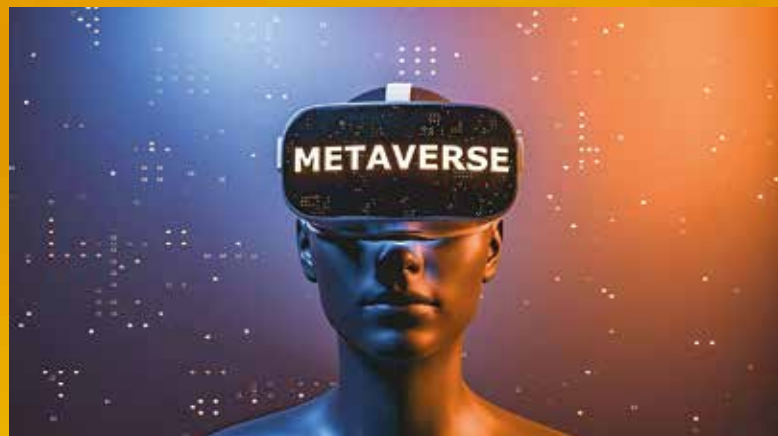

να αναγνωρίσουμε
το γεγονός ότι η
χρήση τους κρύβει
και κινδύνους. Η γενιά
μας είναι η πρώτη
γενιά που βιώνει αυτό
το επίπεδο ψηφιακής
εξάρτησης, επομένως
είναι σημαντικό για
εμάς να εντοπίσουμε
τα ζητήματα που
αντιμετωπίζουμε,
ώστε να μπορέσουμε
να δημιουργήσουμε
μια ισορροπία για τη
ζωή μας στο μέλλον.

➤ Οι εμπειρίες της
πραγματικής ζωής
βρίσκονται στο χαμηλότε-
ρο επίπεδο όλων των επο-
χών. Αντί να συμμετέχουμε
σε πραγματικές δραστηρι-
ότητες, βρισκόμαστε πολύ
συχνά πίσω από τις οθόνες
μας και παρακολουθούμε
άλλους να τις κάνουν. Όταν
οι γονείς μου μου λένε ιστο-
ρίες της παιδικής τους ηλι-
κίας, συνειδητοποιώ πό-
σο πολύ η τεχνολογία έχει
αλλάξει τη δική μας παιδι-
κή ηλικία. Διαπιστώνω με λύπη ότι τα
παιδιά σήμερα δε χρειάζεται να βασί-
ζονται στη φαντασία τους για να δια-
σκεδάσουν, απλώς παίρνουν την ψηφι-
ακή τους συσκευή. Δεν
μπορώ να μην αναρω-
τιέμαι τι θα λείψει στο
μέλλον από τη γενιά
μας. Θα χαθεί ο Πικά-
σο της γενιάς μας πίσω
από μια οθόνη;

Δεν μπορούμε, επί-
σης, να αγνοήσουμε
πώς επιδρούν τα μέσα
κοινωνικής δικτύωσης
στην προσωπικότη-

ΘΑ ΧΑΘΕΙ
Ο ΠΙΚΑΣΟ
ΤΗΣ
ΓΕΝΙΑΣ
ΜΑΣ ΠΙΣΩ
ΑΠΟ ΜΙΑ
ΟΘΟΝΗ;

πέφτουν σε κα-
τάθλιψη, επει-
δή βλέπουν μια
μη ρεαλιστική
άποψη της ζωής
των άλλων αν-
θρώπων. Πολλά
παιδιά τείνουν
να γίνονται πιο
επιθετικά πίσω
από την οθόνη,
επειδή δε χρει-
άζεται να αντι-
μετωπίσουν τις
συνέπειες των

τά μας. Η προσωπική επικοινωνία εί-
ναι ελάχιστη και οι φίλιες δεν είναι πια
τόσο δυνατές. Αυτό πρέπει να επηρε-
άζει τον τρόπο με τον οποίο αλληλε-
πιδρούμε με τους άλλους.
Μαθαίνουμε πώς να κοι-
νωνικοποιούμε κα-
λά με άτομα της ηλικίας
μας ή μας πιέζουν να ται-
ριάζουμε με μεγαλύτερες
ηλικιακές ομάδες; Απει-
κονίζουμε τους εαυτούς
μας, όπως πραγματικά
είμαστε ή όπως θέλουμε
να μας βλέπουν; Μερι-
κοί μπορεί ακόμη και να

πράξουν τους.

Τι κάνουμε για να λύσουμε αυτό το
πρόβλημα; Η απαλλαγή από τις ψηφι-
ακές συσκευές δεν είναι προφανώς μια
επιλογή, όταν είναι επωφελής. Η ισορ-
ροπία είναι το κλειδί. Εμείς, ως νέα γε-
νιά, πρέπει να δώσουμε προτεραιότη-
τα στον χρόνο μας για να μη χαθούμε
πίσω από μια οθόνη!

Αγγελική Γαλάνη, α2

➔ Το ανθρώπινο ον στην πάροδο της ιστορίας έχει κατορθώσει να πραγματοποιήσει ανέφικτα για την εποχή επιτεύγματα που ίσχυαν μόνο στην ανθρώπινη φαντασία. Στη σύγχρονη εποχή που χαρακτηρίζεται από διαρκή ακμάζουσα τεχνολογική και επιστημονική ανέλιξη παραμένουν ακόμα πολλά στοιχεία του σύμπαντος ανεξερεύνητα και πολλά ερωτήματα του ανθρώπου για τον κόσμο αναπάντητα. Ένα από αυτά, που διεγείρει τον προβληματισμό του ανθρώπου επί αιώνες, είναι το ταξίδι στον χρόνο. Θα ήταν ποτέ δυνατό να υπάρξει πιθανότητα ταξιδιού στο αχανές, ακαθόριστο και ανθρωπίνως ασύλληπτο πεδίο του χρόνου; Μπορούν να κατασκευαστούν μηχανές του χρόνου που θα μας επιτρέπουν να περιηγηθούμε σε αυτόν;

Ταξίδι στον χρόνο

Τι μας επιφυλάσσει ο κόσμος του μέλλοντος; Θα καταφέρουμε ποτέ να μάθουμε όλες τις απόκρυφες πτυχές του παρελθόντος;

Η έννοια της διεξαγωγής ενός ταξιδιού στον χρόνο προήλθε από τη μυθοπλασία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα βιβλίου κλασσικής λογοτεχνίας από τον 19αίωνα που αναφέρεται στην εφεύρεση μιας χρονομηχανής θεωρείται η «Μηχανή του Χρόνου» από τον Χέρμπερτ Τζορτζ Γουέλς, τον λεγόμενο «πατέρα» της επιστημονικής φαντασίας. Στο έργο του Άγγλου συγγραφέα ο πρωταγωνιστής παίρνει την πρωτοβουλία να εξερευνήσει σε βάθος την «τέταρτη διάσταση» και συνάγει συμπεράσματα για την εξέλιξη του ανθρώπινου είδους καθώς και τη συντέλεια αυτού και του κόσμου του. Το παλαιότερο μυθιστόρημα που ενσωματώνει το στοιχείο αυτό ονομάζεται «Supplement to the Journey to the West», κινεζικής προέλευσης, στο οποίο ο κύριος χαρακτήρας περιηγείται στο φάσμα του χωροχρόνου ανακαλύπτοντας τόσο την αρχαία όσο και τη μεταγενέστερη δυναστεία. Ωστόσο, τα γεγονότα αυτά λαμβάνουν χώρα σε ένα ονειρικό πλαίσιο, μία απατηλή επίπλαστη πραγματικότητα που δημιουργήθηκε από τον «κακό» της ιστορίας.

Παρόλα αυτά, εκτός του πλαισίου των εξιστορήσεων για το εν λόγω ζήτημα, θα μπορούσε κάτι τέτοιο να συμβεί σε φυσικό επίπεδο; Θα γινόταν να ενταχθεί κά-

ποτε το ταξίδι στον χρόνο στην καθημερινή ζωή του ανθρώπου; Ο σπουδαίος επιστήμων Άλμπερτ Αϊνστάιν απέδειξε τη δυνατότητα περιήγησης στον χρόνο, ο οποίος σύμφωνα με τη θεωρία της σχετικότητας επηρεάζεται από την κίνηση του παρατηρητή ενός συμβάντος σε μία δεδομένη χρονική στιγμή. Στη θεωρία αυτή βασίζονται και άλλες υποθετικές χωροχρονικές γεωμετρίες όπως οι σκουληκότρυπες, οι κοσμικές χορδές και άλλα που επιτρέπουν ταξίδια με ταχύτητες που υπερβαίνουν αυτήν του φωτός και διαστρεβλώνουν τη χρονολογία καθιστώντας δυνατό το ταξίδι στον χρόνο.

Συγκεφαλαιώνοντας, η δυνατότητα ταξιδιού στον χρόνο θα αποτελούσε καθοριστικό παράγοντα της επιστήμης που θα μπορούσε να αλλάξει όλα τα ανθρώπινα δεδομένα. Στα πλεονεκτήματα μιας τέτοιας ικανότητας του ατόμου συγκαταλέγονται η αποφυγή δυσμενών καταστάσεων του μέλλοντος ή τουλάχιστον η έγκαιρη προετοιμασία για αυτά, η προσπάθεια ανατροπής γεγονότων του παρελθόντος και η επιστημονική πρόοδος σε ασύλληπτο βαθμό.

Όπως ακριβώς, όμως, η απουσία εξωγήινων πλασμάτων δεν καταδεικνύει ότι δεν υφίστανται, έτσι και η απουσία γνωστών ταξιδιωτών στον χρόνο δεν εξασφαλίζει την αδυναμία υλοποίησης ενός ταξιδιού σε αυτόν. Δεν αποκλείεται να έχει ήδη συμβεί κάτι τέτοιο, αλλά βρίσκεται κρυμμένο βαθιά στους κόλπους της κοσμικής ιστορίας.

Καλλιόπη-Σοφία Γκίκα, γ2

**Μπορεί
να γίνει
πραγμα-
τικότητα;**

➤ Ο άνθρωπος ήταν ανέκαθεν ζώο κοινωνικό. Κοινωνικό, διότι έχει ανάγκη να αλληλεπιδρά με άλλους και να ανήκει σε ένα σύνολο, και ζώο, γιατί η ροπή του προς τη σύναψη σχέσεων υπαγορεύεται από αρχέγονα ένστικτα, συχνά ασυμβίβαστα με τη φαινόμενη νοητική και ηθική του ανωτερότητα.

Για να ικανοποιήσει την ανάγκη του «ανήκειν», ο άνθρωπος πρέπει πρώτα να καλλιεργήσει την αίσθηση του «εμείς». Καλείται να συμμορφωθεί με τους αυστηρούς κανόνες κάθε κοινωνικής ομάδας στην οποία θέλει να ενταχθεί, με κόστος την οικειοθελή εγκατάλειψη του δικαιώματός του στην προσωπική έκφραση και άποψη. Συχνά, το φαινόμενο αυτό παίρνει τέτοιες διαστάσεις ώστε να μετατρέψει τα άτομα σε άβουλη μάζα, της οποίας τα μέλη καταναλώνουν άκριτα κάθε μορφής προπαγάνδα και παραδίδονται στην «κοινή γνώμη» απλά για να μη διακινδυνεύσουν τη θέση τους στο σύνολο. Όταν ο Ιησούς εισήλθε στην Ιερουσαλήμ, τα πλήθη τον υποδέχτηκαν πανηγυρικά. Λίγες μέρες μετά, τον σταύρωσαν με τον ίδιο ενθουσιασμό. Και στις δύο περιπτώσεις, όποιος απέκλινε από τη γενική τάση κατέληγε δακτυλοδεικτούμενος. Όταν τα πρωτόγονα ένστικτα υπερισχύουν της λογικής και η αφοσίωση σε ένα σύνολο εκδηλώνεται βίαια και ανεξέλεγκτα, η μάζα γίνεται όχλος, οργισμένα πλήθη προτίθενται να φτάσουν στα άκρα όχι για να υπερασπιστούν τα κοινά τους ιδεώδη αλλά για να ικανοποιήσουν μια πρωτόγονη ορμή να ανήκουν.

Ωστόσο, το χειρότερο ελάττωμα ενός τέτοιου συνόλου, όπου επικρατεί η επιβεβλημένη ομοιογένεια, έγκειται στο ότι τα μέλη που το απαρτίζουν είναι πολύ εύκολα χειραγωγήσιμα. Για να επωμιστεί τον ρόλο του ηγέτη, αρκεί κάποιος να φέρει υπό τον έλεγχό του αυτόν με τη μεγαλύτερη επιρροή και να εισαγάγει μια νέα νόρμα, εξασφαλίζοντας πολιτικούς υποστηρικτές, υποδουλωμένους πιστούς ή ένθερμους αγοραστές. Σκοπός του από εκεί και στο εξής είναι να αποτρέψει το όποιο παραστράτημα.

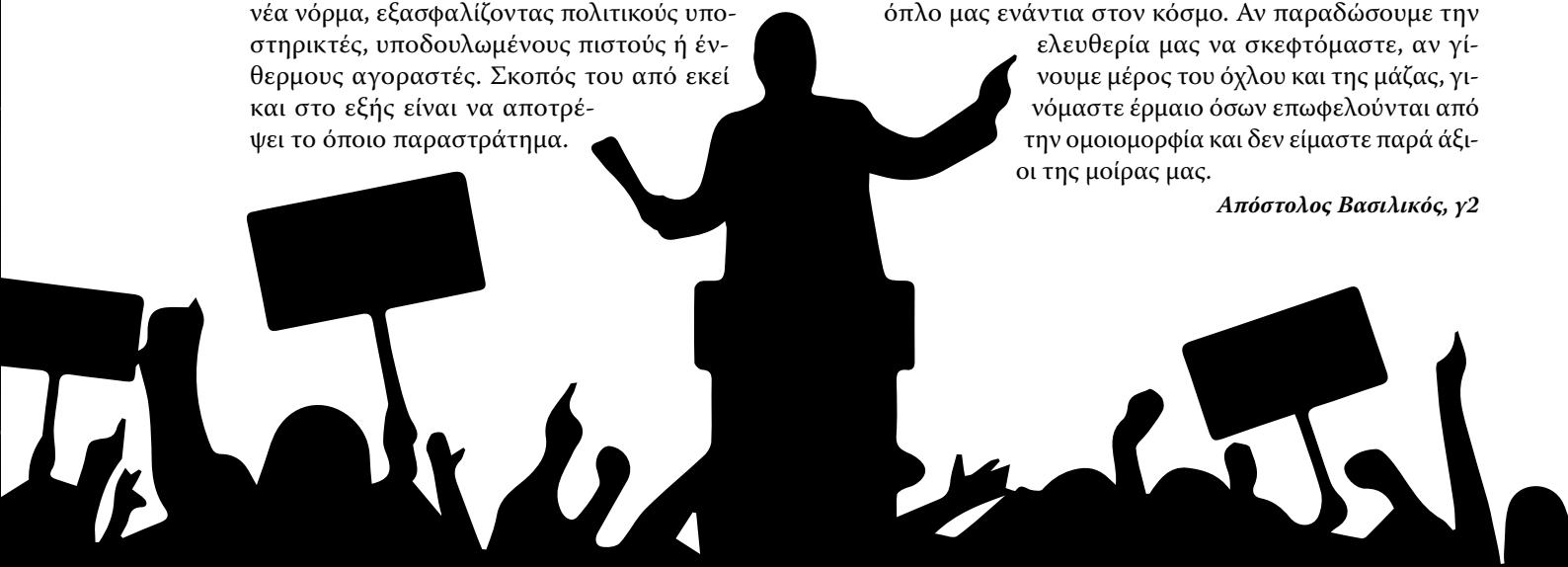
Σαν καλός βοσκός, οφείλει να απομακρύνει όποιο μαύρο πρόβατο αποκλίνει από το κοπάδι.

Στη σημερινή κοινωνία, όπου οι πρωτοστατούντες στην οικονομία διαθέτουν εξουσία όμοια των πολιτικών αρχηγών, έχει υιοθετηθεί νέα μέθοδος δημαγωγίας των μαζών, πέρα από την καταπίεση. Για να διατηρήσει την ομοιογένεια στο κοπάδι, ο βοσκός μπορεί, αντί να απομακρύνει το μαύρο πρόβατο, να βάψει όλα τα άλλα, το καθένα με διαφορετικό χρώμα. Η ποικιλία γίνεται η νέα νόρμα. Ας αναρωτηθούμε τι κηρύττουν οι σύγχρονοι εμπορικοί κολοσσοί. Η υπερπροβολή της μοναδικότητας και της ιδιαίτερης προσωπικότητας του καθενός ως ανώτατου αγαθού έχει γίνει η κύρια στρατηγική προώθησης κάθε νέου προϊόντος. Στην προσπάθειά μας να συμμορφωθούμε με το νέο κανονικό, γινόμαστε όλοι ίδιοι – απλώς πολύχρωμοι.

Όταν αναλωνόμαστε στο να προσπαθήσουμε να ξεχωρίσουμε βάσει του νέου μας κουρέματος ή της πρωτοποριακής μας μπλούζας, χάνουμε την ουσία. Όσο τα ρούχα μας διαφοροποιούνται από το κοινώς αποδεκτό, η κρίση μας παραμένει αδρανής, νωθρή, αδύναμη να απελευθερωθεί από αυτό που της επιβάλλεται.

Ο άνθρωπος είναι εκ φύσεως επιρρεπής στη μαζοποίηση και τη δημαγωγία. Θέλουμε να νιώθουμε μέρος ενός ευρύτερου συνόλου και συχνά υποχρεωνόμαστε από την ανάγκη μας αυτή να καταπιέσουμε την ανεξάρτητη βούλησή μας. Ωστόσο, οφείλουμε να μην υποκύψουμε στα πιο αρχέγονα ένστικτά μας, να προσπαθήσουμε έστω να καταστείλουμε την ορμή που μας καλεί να συμμορφωθούμε με αυτό στο οποίο υπακούν οι υπόλοιποι. Η κρίση μας είναι το πιο αξιόπιστο και ισχυρό όπλο μας ενάντια στον κόσμο. Αν παραδώσουμε την ελευθερία μας να σκεφτόμαστε, αν γίνουμε μέρος του όχλου και της μάζας, γινόμαστε έρμαιο όσων επωφελούνται από την ομοιομορφία και δεν είμαστε παρά άξιοι της μοίρας μας.

Απόστολος Βασιλικός, γ2

Ποτέ πια Πόλεμος...

➤ Στην ιστορία της ανθρωπότητας η Ειρήνη είναι ένα δώρο που συχνά είναι δυσεύρετο!

Παρά τους αγώνες για την επικράτησή της, υπάρχουν ακόμα χιλιάδες άνθρωποι που βρίσκονται στη δίνη του πολέμου. Άνθρωποι που δεν ξέρουν τι θα τους ξημερώσει την επόμενη ημέρα, αν θα ξαναδούν τους δικούς τους, αν θα τους ξαναδούν οι δικοί τους. Άνθρωποι που δεν έχουν πού να μείνουν και τι να φάνε. Αυτές είναι μόνο λίγες από τις καταστροφικές συνέπειες του πολέμου.

Όμως, γιατί ο άνθρωπος έχει δημιουργήσει αυτή τη συμφορά; Δυστυχώς τα οικονομικά συμφέροντα και οι ανταγωνισμοί μεταξύ των κρατών, το μίσος και η εχθρότητα ανάμεσα στους ανθρώπους και οι επεκτατικές βλέψεις των ηγετών έχουν ολέθριες συνέπειες για την ανθρωπότητα.

Η Ειρήνη θα έπρεπε να είναι κάτι δεδομένο. Θα έπρεπε να είμαστε ενωμένοι, ώστε να προοδεύουμε, να αναπτυσσόμαστε, να δημιουργούμε. Κανένας λαός σε πόλεμο δεν μπόρεσε ποτέ να εξελίξει τον πολιτισμό του.

Ας θυμηθούμε τα λόγια της μικρής Αλίκης στο «Ταξίδι χωρίς επιστροφή» της Δ. Σωτηρίου:

«Μέσα μου πάλευε η συγκίνηση με την οργή. Γιατί πάλι αυτή η αναταραχή κι η τρικυμία; Γιατί οι άνθρωποι του τόπου μας έπρεπε να τρέχουν κυνηγημένοι και να σκοτώνονται. Γιατί να καίγονται πάλι τα σπίτια τους και τα σπαρτά τους και οι ελπίδες τους; Γιατί δε βρισκόταν ένας τρόπος να ζει ο καθένας στη γη των προγόνων του και να τη δουλεύει ήσυχα και καλά είτε Τούρκος ήταν είτε Έλληνας; Να 'ταν από Θεού δοσμένο τότε, δε θα 'ταν πόλεμος, θα 'ταν σεισμός, αστροπελέκι, πλημμύρα. Τούτη τη συμφορά ποιοι άνθρωποι να τη φτιάχναν και γιατί;»

Όλοι προβληματιστήκαμε, όταν διαβάσαμε το απόσπασμα και καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι επιβάλλεται να εξαλειφθούν οι πόλεμοι που φέρνουν μόνο καταστροφή και να επικρατήσει στη γη ειρήνη! Ας ενώσουμε τις φωνές μας όλοι μαζί, εμείς τα παιδιά αλλά και οι μεγάλοι μήπως και καταφέρουμε να κερδίσουμε αυτό το θείο δώρο! Μήπως μάθουμε από μικρή ηλικία να επιλύουμε τις διαφορές μας με άλλους πιο ανθρώπινους τρόπους, όπως τον διάλογο και όχι με τη βία!

ΕΟΡΤΗ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ ΣΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ - ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Η φετινή εορτή των Τριών Ιεραρχών στο Γυμνάσιο ήταν αφιερωμένη στην ειρήνη ανάμεσα στα κράτη, αλλά και στην ειρήνη που φωλιάζει στην ψυχή και στις μεταξύ μας σχέσεις. Αυτό είναι το μήνυμα που μας στέλνουν οι Τρεις Ιεράρχες μέσα από το έργο τους. Εάν δεν υπάρχει εσωτερική ειρήνη μέσα στον κάθε άνθρωπο, πώς θα υπάρχει έξω στον κόσμο;

Αυτή η άποψη βρίσκει σύμφωνους και τους καθηγητές μας και το τμήμα συμβουλευτικής του Σχολείου μας. Οι μαθητές του τμήματος γ8 που ετοίμασαν την εορτή τους ρώτησαν τι είναι για αυτούς η ειρήνη και για το αν πιστεύουν ότι ο κόσμος μας μπορεί να γίνει πιο ειρηνικός. Όλοι κατέληξαν στο παρακάτω αισιόδοξο μήνυμα: «πριν διαδηλώσουμε ενάντια στους πολέμους που γίνονται στη γη, ας κοιτάξουμε στον καθρέφτη και ας αναρωτηθούμε:

Ας κρατήσουμε στο μυαλό μας τα λόγια των Τριών Ιεραρχών.

«Τίποτα δεν είναι τόσο εχθρικό για την ψυχή όσο η κακία και τίποτε δεν ασφαρίζει τόσο την ψυχή όσο η ειρήνη και η αρετή.»

Ιωάννης Χρυσόστομος

«Φαίνεται ότι η τελειότερη από όλες τις ευλογίες του Θεού είναι η ειρήνη, που είναι η σταθερότητα της θέλησης που κυριαρχεί μέσα μας και μας κατευθύνει στο αγαθό.»

Μεγάλος Βασίλειος

Ειρήνη φίλη, γλυκό όνομα και πράγμα το οποίο πρόσφερε στο λαό και μου ανταπέδωσε. Ειρήνη φίλη, η μελέτη μου και το στολίδι μου. Ειρήνη φίλη, μεγάλο αγαθό που από όλους επαινείται, αλλά από λίγους διατηρείται.»

Γρηγόριος Θεολόγος

ΑΝ ΕΜΕΙΣ ΖΟΥΜΕ ΕΙΡΗΝΙΚΑ. ΤΟΤΕ ΣΙΓΟΥΡΑ ΘΑ ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΝΕΙ ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ!

Γιώργος Γλυνός, α2

➤ Στα καθιερωμένα μας οικογενειακά τραπέζια με τον παππού και τη γιαγιά, θυμάμαι πάντα τον παππού να δίνει σαφείς οδηγίες να μην εμφανιστεί σε κανένα από τα πιάτα μας καμία ελιά. Ήξερα ότι ο παππούς μου τις ελιές δεν ήθελε ούτε να τις βλέπει. Τον λόγο τον έμαθα σχετικά πρόσφατα, όταν με αφορμή τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και τη γερμανική κατοχή στην Ελλάδα, μου μίλησε για τα παιδικά του χρόνια.

Ο παππούς μου γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Μυτιλήνη. Όπως ξέρουμε από την ιστορία, η περίοδος της Γερμανικής κατοχής στην Μυτιλήνη άρχισε στις 4 Μαΐου του 1941, που ο παππούς μου τότε ήταν 5 χρονών, με την απόβαση 2.000 στρατιωτών στην Πέτρα και διήρκεσε μέχρι τις 10 Σεπτεμβρίου του 1944. Η Ελληνική Στρατιωτική Διοίκηση Μυτιλήνης δεν αντιτάχθηκε στους Γερμανούς, γιατί στις συσκέψεις, όπως αναφέρεται στα «Πεπραγμένα» της Μητρόπολης Μυτιλήνης, «επικράτησεν παρά πάσιν η σύνεσις». Ενδεικτικά, η εφημερίδα «Πρωινή» εκείνης της εποχής, στις 7 Μαΐου 1941 γράφει ότι «η κατοχή συνετελέσθη ειρηνικώς εκδηλωθείσης εκατέρωθεν της επιθυμίας όπως αποφευχθεί μια αιματοχυσία». Θέλοντας, λοιπόν, να μάθω περισσότερα για την περίοδο εκείνη και μάλιστα από πρώτο χέρι, του ζήτησα να αναβιώσει μερικές από τις αναμνήσεις του, τις οποίες και κατέγραψα:

«Μια μέρα άρχισαν να έρχονται στην πόλη μας Γερμανοί στρατιώτες με αεροπλάνα, υδροπλάνα και πλοία. Πολλοί μάλιστα μάθαμε ότι έπεφταν στο νησί με αλεξίπτωτα. Στα γραφεία της Μεραρχίας Αρχιελάδους στο κέ-

Η ΚΑΤΟΧΗ

μέσα από τα μάτια ενός παιδιού,
του παππού μου Πολίτη Δημάκη

ντρο της πόλης υψώθηκε η γερμανική σημαία. Στους δρόμους κυκλοφορούσαν κατά διαστήματα μέλη της ελληνικής Στρατιωτικής Διοίκησης με μία μεγάλη ντουντούκα, ενημερώνοντάς μας για την παράδοση του νησιού και προειδοποιώντας μας να μην κυκλοφορούμε στους δρόμους.

Λίγες μέρες αργότερα μια ομάδα Γερμανών, περίπου είκοσι στον αριθμό, επέταξε το διπλανό μας σπίτι, το οποίο ήταν από τα μεγαλύτερα και ομορφότερα του νησιού. Η οικογένεια που έμενε εκεί εκδιώχθηκε και δε μάθαμε ποτέ τι απέγιναν. Από την αρχή εμείς δεν πλησιάζαμε τον εχθρό, απλά παρατηρούσαμε τα πάντα από μακριά. Καθώς από τη ταράτσα του σπιτιού μας είχαμε θέα στον κήπο του σπιτιού αυτού, βλέπαμε πολλές φορές με τα αδέρφια μου τους Γερμανούς που έβγαιναν από νωρίς και έκαναν γυμναστική ή ασκήσεις με τα όπλα τους. Γενικά ήταν σκληροί και απόμακροι. Το φαγητό από την αρχή δεν υπήρχε σε αφθονία αλλά όσο περνούσε ο καιρός τα πράγματα γινόντουσαν όλο και πιο δύσκολα. Δεν υπήρχαν χρήματα και πολλά αγαθά, όπως κρέας και γαλακτοκομικά, ήταν διαθέσιμα μόνο για τους κατακτητές. Εμείς θα ήμασταν τυχεροί, εάν καταφέρναμε να εξασφαλίσουμε λίγο αλεύρι ή όσπρια. Η οικογένειά μου είχε μεγάλη δυσκολία στην εύρεση τροφής και οι γονείς μου αναγκάζονταν να πουλάνε λίγα λίγα τα έπιπλά μας ή ό,τι άλλο είχαμε στο σπίτι μας σε πλούσιους συμπατριώτες ή σε μαυραγορίτες, προκειμένου να εξασφαλίσουν το φαγητό λίγων ημερών. Από κάποια στιγμή και μετά παίρναμε ελάχιστο φαγητό με δελτία. Εμείς τα παιδιά προσπαθούσαμε να βοηθήσουμε την κατάσταση πηγαίνοντας στα βράχια δίπλα στη θάλασσα και ψάχνοντας καβούρια ή προσπαθώντας να πιάσουμε κανένα ψαράκι με δίχτυα.

Το μόνο πράγμα που υπήρχε σε σχετικά μεγάλες ποσότητες στο νησί μας για φαγητό και ίσως τελικά αποτέλεσε και τη σωτηρία του νησιού, ήταν οι ελιές. Βγαίναμε λοιπόν και μαζεύαμε ελιές από τα δέντρα, τις οποίες τρώγαμε εί-

τε ωμές είτε μαγειρεμένες με όποιο τρόπο μπορούσαμε να σκεφτούμε. Με το ελάχιστο λάδι που είχαμε τις τηγανίζαμε ή τις ψήναμε ή τις βράζαμε, προσπαθώντας να φανταστούμε ότι έχουμε ποικιλία στο τραπέζι μας. Από κάποιο

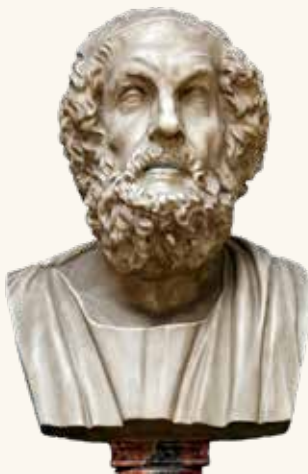
σημείο και έπειτα δεν υπήρχε στην κυριολεξία απολύτως τίποτα άλλο για φαγητό! Μόνο ελιές, ελιές και ελιές! Ωστόσο, στο νησί μας, χάρη πιθανόν στις ελιές, δεν είδαμε ποτέ πεθαμένους ανθρώπους στους δρόμους από αστία, όπως μάθαμε ότι υπήρχαν σε άλλα κατεχόμενα μέρη της Ελλάδας.

Μετά το τέλος του πολέμου και, αφού έφυγα πια από το νησί, τις ελιές δεν μπορώ ούτε να τις αντικρίσω! Μου φέρνουν στο μυαλό τη δύσκολη εκείνη περίοδο του πολέμου, που προσπαθώ να κρατήσω θαμμένη στη μνήμη μου, καθώς μου γεννά πολλά στενόχωρα και άσχημα συναισθήματα. Κανένας άνθρωπος και κυρίως κανένα παιδί δεν αξίζει να γνωρίσει και να βιώσει τον πόλεμο...»

Οφείλω να παραδεχτώ ότι η αφήγηση του παππού μου με έκανε να σκεφτώ πολλά πράγματα και κυρίως να εκτιμήσω την τύχη που έχω να ζω σε περίοδο ειρήνης και σε μια χώρα με οικονομική ευμάρεια και ανάπτυξη. Επίσης αποτέλεσε πολύ πιο πειστικό επιχείρημα για να τρώω όλο το φαγητό που έχω την τύχη να έχω στο τραπέζι μου από το κήρυγμα της μαμάς μου «ότι δε θα μεγαλώσω» ή «δε θα πάρω τις απαραίτητες βιταμίνες!»

Μάρω Φραγάκη, α9

Jean Auguste Dominique Ingres, Apotheosis of Homer, 1827

➤ Χωρίς αμφιβολία, οι περισσότεροι, αν όχι όλοι, οι μαθητές, όταν ακούνε έναν καθηγητή να διδάσκει Οδύσσεια ή Ιλιάδα, να μιλά για το μεγαλείο των επών του Ομήρου, να κοιτάζει πίσω στην αρχαιότητα με δέος, αναστενάζουν χωρίς δεύτερη σκέψη από θαυμασμό.

Μαθαίνοντας όλους τους αρχαίους Έλληνες φιλοσόφους, ποιητές, τραγικούς και κωμικούς, οι περισσότεροι εντυπωσιαζόμαστε. Βλέπουμε τα έργα τους, που δεν είναι μόνο λέξεις όμορφες και περίτεχνες η μια δίπλα στην άλλη, αλλά κρύβουν έναν ολόκληρο κόσμο γεμάτο μαγεία μέσα τους.

«Όμηρος», ένα όνομα που είναι συνεχώς μπροστά μας και καθημερινά συνειδητοποιούμε την αξία του και τη βαρύτατη κληρονομιά του. Αν κοιτάξεις τα δύο ομηρικά έπη απλά και επιφανειακά, σίγουρα θα δείς όμορφα λόγια, μια αντανάκλαση της τότε πραγματικότητας και σίγουρα, αν στο ελάχιστο τα καταλάβεις, θα σε μαγέψουν. Αν πάλι δεν μπορείς να το κατανοήσεις, πάλι θα σου φανούν σαν μια γλυκιά ιστορία, ένα παραμύθι. Σε προκαλώ, όμως, να τους δώσεις την τιμή που τους αξίζει κοιτώντας πιο βαθιά. Τι προσπάθησε άραγε να κάνει αυτός ο άνθρωπος; Γιατί έχει μείνει στην ιστορία; Γιατί ακόμη μετά από χιλιάδες χρόνια κανείς δεν αμφισβητεί το μεγαλείο των επών του;

Ο Όμηρος δεν ήταν μυθομανής, δεν έλεγε ιστορίες. Κατάφερνε κάτι πιο δύσκολο από την οποιαδήποτε μάχη. Χωρούσε αλήθειες, αξίες, χωρούσε τη ζωή μέσα σε λέξεις. Θα ήταν ανόητος κανείς να πιστεύει ότι μιλούσε για στρατιώτες, βασιλιάδες πολέμους και θαλασσοταραχές, για θεούς και ημίθεους για μάγισσες και τέρατα.

Ο Όμηρος βρισκόταν αιώνες μπροστά, έψαχνε εξηγήσεις, δεν αρκούσαν σε αυτά που του δίνονταν έτοιμα. Μα ούτε ταξίδευε προς την αλήθεια μόνος, δεν ήταν εγω-

Η αποθέωση του Ομήρου

Ο ΟΜΗΡΟΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ
ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΜΥΘΑΣ,
ΗΤΑΝ ΕΝΑΣ ΑΠΟ
ΤΟΥΣ ΛΙΓΟΥΣ ΚΑΘΕ
ΕΠΟΧΗΣ ΠΟΥ ΕΙΧΕ
ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΝΑ ΜΗΝ
ΠΑΕΙ ΜΕ ΤΟ ΡΕΥΜΑ.

στής. Μέσα από τα ποιήματά του προσπαθούσε να απελευθερώσει τους ανθρώπους από το σκοτάδι τους, από τα δεσμά της κοινωνίας. Και δε σας μιλώ απερίσκεπτα. Δε λέω πράγματα χωρίς να έχω αποδείξεις. Δεν εκφράζω θεωρίες αλλά γεγονότα. Πάρτε ως παράδειγμα τον Ποσειδώνα από την Οδύσσεια. Τι συμβολίζει; Είναι απλά ο κακός της ιστορίας; Ο Όμηρος παρουσίαζε στον κόσμο έναν θεό να παλεύει με τα πάθη του. Αποτολμούσε να δείξει ότι ο Ποσειδώνας είχε θυμώσει, οι θεοί δεν ήταν πια «τέλειοι». Τους κατέβαλλε το μίσος, η οργή, και έτσι ο Όμηρος έβαζε τους ανθρώπους σε σκέψεις. Ίσως δεν έπρεπε πια να έχουν τυφλή εμπιστοσύνη στους θεούς. Ίσως δε διέφεραν και τόσο από αυτούς. Ή πάρτε σαν παράδειγμα την Ιλιάδα, όταν ο Απόλλωνας παίρνει το μέρος των Τρώων και η Αθηνά των Αχαιών. Οι θεοί εναντιώνονται ο ένας στον άλλο, οι σχέσεις τους δεν είναι πια ιδανικές. Άρα μάλλον ούτε αυτοί είναι ιδανικοί.

Ο Όμηρος δεν ήταν ένας παραμυθάς, ήταν ένας από τους λίγους κάθε εποχής που είχε το θάρρος να μην πάει με το ρεύμα. Κάθε λέξη του δεν ήταν ούτε είναι απλά γράμματα, είναι μια ριζοσπαστική και πρωτάκουστη αλήθεια που καλεί τον καθένα μας, ανεξαρτήτως τόπου και χρόνου, να αναστοχαστεί και να αμφισβητήσει οτιδήποτε θεωρούσε δεδομένο.

Εάν επισκεφθεί κάποιος τον Λούβρο, στην αίθουσα των πινάκων θα μαγευτεί από τον πίνακα του Γάλλου ζωγράφου Ζαν Ωγκύστ Ντομινίκ Ενγκρ, που αναπαριστά τη στέψη του Ομήρου. Τόσο ήταν και είναι το μεγαλείο του ποιητή.

Διαβάστε, λοιπόν, τα έπη του Ομήρου!

Μεταφερθείτε σε άλλους τόπους και εποχές!

Μάθετε για τις συνήθειες και τον πολιτισμό της εποχής του!

Μαγευτείτε!!!

Αρίστη Δάλλη, α2

Νίκος Εγγονόπουλος, Σουρεαλιστής

Έλληνα/Αχιλλεύς

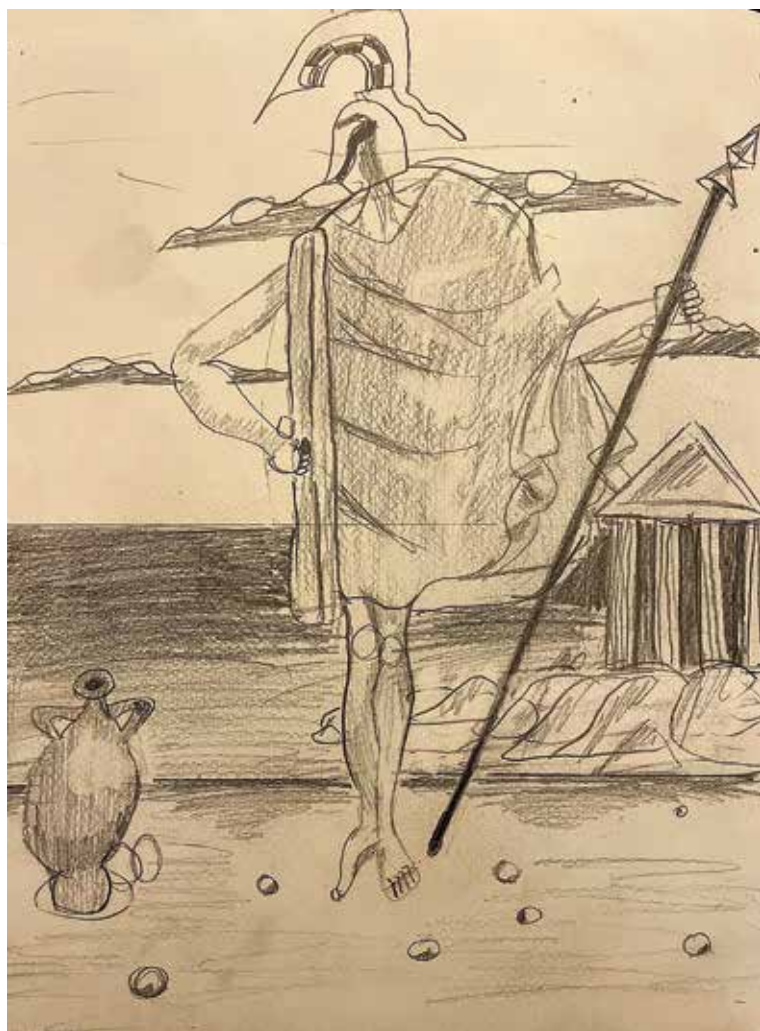
➤ Το θέμα του έργου προέρχεται από την ελληνική μυθολογία, που μαζί με το Βυζάντιο και την Ελληνική Επανάσταση του 1821 αποτελούν τις τρεις πηγές έμπνευσης της ζωγραφικής του Εγγονόπουλου.

Η ζωγραφική του είναι ονειρική και ελληνοκεντρική. Η ελληνοκεντρικότητα του έργου φαίνεται όχι μόνο από τη φιγούρα του πολεμιστή με όλα της τα στοιχεία αλλά και από τον περιβάλλοντα εξωτερικό χώρο, που είναι υπαίθριος με έντονη την παρουσία ενός αρχαίου ναού με κίονες πάνω σε βράχια. Το στοιχείο του αρχαίου ναού καθώς και τα τρία συννεφάκια στον ουρανό χαρακτηρίζουν πολλούς πίνακες του Εγγονόπουλου με θέμα «Έλληνα/Μυθολογία». Τα χρώματα του πίνακα είναι το έντονο γαλάζιο και το κίτρινο που μαζί με το κόκκινο αποτελούν τα τρία αγαπημένα χρώματα του ζωγράφου. Η φιγούρα του πολεμιστή είναι νευρώδης και αθλητική. Όπως σε πολλά ανθρωποκεντρικά έργα του Εγγονόπουλου στη θέση της κεφαλής υπάρχει κάτι συμβολικό. Εδώ υπάρχει ένα κράνος με λοφίο. Το κράνος έχει κίνηση προς τα δεξιά με ένα άνοιγμα που παραπέμπει σε μάτι. Στη φιγούρα του πολεμιστή δεν υπάρχουν χαρακτηριστικά προσώπου. Η ταυτότητά του προκύπτει από το κράνος, τη χλαμύδα, το ξίφος

που κρατά στο δεξί του χέρι και από το δόρυ στο οποίο στηρίζεται με το αριστερό του χέρι. Το σώμα του πολεμιστή είναι σε ακινησία. Η στάση του δεν είναι επιθετική, διότι με το δεξί του χέρι κρατά το σπαθί μέσα στη θήκη του και όχι προτεταμένο, ενώ με το αριστερό στηρίζεται στο δόρυ. Η στάση του δεν είναι ούτε αμυντική, γιατί δεν έχει ασπίδα. Η ακινησία του σώματος δηλώνει ανάπαυση. Αυτή η κατάσταση ανάπαυσης ενισχύεται από την παρουσία μίας στάμνας στο κάτω μέρος του πίνακα που παραπέμπει σε οίνοποσία και από την παρουσία ενός ξαπλωμένου σκύλου πίσω από την στάμνα. Στον πίνακα διακρίνεται στον δείκτη του δεξιού χεριού του πολεμιστή το ασημένιο δαχτυλίδι που συναντούμε σε πολλά έργα του Εγγονόπουλου.

**Μαρία Ραφαέλα
Συνολάκη, Β8**

Η ΕΦΗΒΕΙΑ

και τα προβλήματά της

➤ Κατά την περίοδο της εφηβείας οι νέοι αντιμετωπίζουν πολλά καθημερινά προβλήματα, τα οποία έχουν αρνητικές επιπτώσεις στην ψυχολογία τους. Ποια είναι όμως αυτά τα προβλήματα και πώς μπορούν να αντιμετωπιστούν;

Ένας σοβαρός παράγοντας ανησυχίας των νέων είναι η πιθανή **πίεση** και τα σχόλια που δέχονται από τους γονείς τους. Για παράδειγμα, πολλές φορές οι γονείς δεν αναγνωρίζουν την προσπάθεια των παιδιών τους. Επιπλέον, πολλές φορές δεν προσπαθούν να μπουκ στην θέση των παιδιών, ώστε να καταλάβουν ότι περνάνε μια δύσκολη περίοδο και πρέπει να είναι πιο επιεικείς μαζί τους. Αυτή η έλλειψη κατανόησης οδηγεί σε λανθασμένα συμπεράσματα των εφήβων. Θεωρούν ότι δεν παίρνουν την απαιτούμενη αγάπη και εκτίμηση από τους γονείς τους, κάτι το οποίο οδηγεί στο να χαθεί τελείως η εμπιστοσύνη και ο σεβασμός. Μια λύση είναι τα παιδιά αυτά να απευθυνθούν σε κάποιον ενήλικα από το στενό οικογενειακό τους περιβάλλον, έναν φίλο ή έναν ψυχολόγο, για να τα συμβουλευτεί κατάλληλα.

Ένα άλλο πρόβλημα είναι **το άγχος** που δημιουργείται στα παιδιά από τα υπερβολικά καθήκοντα που τους ανατίθενται καθημερινά. Οι καθηγητές δε συνειδητοποιούν ότι, παρότι καθένας βάζει λίγα μαθήματα, αν τα προσθέσουν όλα μαζί, μαζεύεται ένα βουνό υποχρεώσεων που αφήνει στα παι-

διά ελάχιστο χρόνο για τον εαυτό τους. Επίσης, ιδιαίτερη δυσκολία αντιμετωπίζουν και οι μαθητές οι οποίοι έχουν και άλλες ασχολίες και πρέπει να οργανωθούν με συγκεκριμένο τρόπο, έτσι ώστε να υπάρξει μια ισορροπία. Αυτό το άγχος οδηγεί τα παιδιά να θεωρούν πως δεν καταβάλλουν αρκετή προσπάθεια και έτσι χάνουν τις ελπίδες για τους μελλοντικούς τους στόχους. Για την επίλυση αυτού του θέματος, θα μπορούσε κάποιος να μειώσει τις δραστηριότητές του και να σιγουρευτεί ότι δεν κάνει πράγματα που του αποσπάνε την προσοχή του από το διάβασμα.

Από το άγχος και την πίεση οι έφηβοι καταλήγουν στη **δυσκολία διαχείρισης του χρόνου τους**. Με όλα τα καθήκοντα που πρέπει να ολοκληρώσουν, δε βρίσκουν χρόνο να ασχοληθούν με άλλα εποικοδομητικά θέματα, τα οποία θα τους προσφέρουν ευχαρίστηση, θα τους κάνουν να ξεχαστούν από όλες τις άλλες υποχρεώσεις τους και θα

τους βοηθήσουν να εκφραστούν.

Αυτή η δυσκολία στη διαχείριση του χρόνου μπορεί ενδεχομένως να τους οδηγήσει στο να ασχολούνται παραπάνω ώρα απ' όση θα έπρεπε με το κινητό τους. Αυτό συμβαίνει, διότι δεν καταλαβαίνουν ότι **το κινητό τους αποσπά την προσοχή** από άλλα σημαντικά ζητήματα. Έτσι, πολλοί έφηβοι καταλήγουν να είναι εξαρτημένοι από το κινητό τους και να μην μπορούν να περάσουν ούτε μια ώρα χωρίς

αυτό. Ο εθισμός αυτός οδηγεί σε πολλά άλλα προβλήματα όπως διαταραχές ύπνου, έλλειψη ενέργειας και απομόνωση από το περιβάλλον τους (γονείς, φίλους, μέρη διασκέδασης). Η μόνη λύση γι' αυτό το φλέγον ζήτημα είναι να τεθούν από τους γονείς όρια στο διάστημα χρήσης του κινητού ή αλλιώς το λεγόμενο **"screen time"**.

Σε αυτή την ηλικία οι έφηβοι είναι αρκετά **ευάλωτοι** και επηρεάζονται πολύ εύκολα χωρίς να το καταλαβαίνουν. Η μεγαλύτερη επιρροή είναι οι φίλοι τους, με τους οποίους περνούν καθημερινά πολλές ώρες. Για να ταιριάξουν με την παρέα τους, θα προσπαθήσουν να μοιάσουν όσο πιο πολύ μπορούν με τους υπόλοιπους στην εμφάνιση, τα ενδιαφέροντα και τον χαρακτήρα. Πολλές φορές, όμως, οι πράξεις τους μπορεί να οδηγήσουν στο να κάνουν πράγματα που δεν αντιπροσωπεύουν τον αληθινό τους χαρακτήρα. Επιπροσθέτως, μέσα από αυτή την αλλαγή, μπορεί να χάσουν παλιούς τους φίλους, με αποτέλεσμα να βρεθούν σε μια πολύ άσχημη θέση. Πρέπει ο καθένας να συνειδητοποιήσει πως **δεν είναι σωστό να αλλάζει τον εαυτό του για να μοιάσει στους άλλους**.

Κάτι άλλο που συναντάμε συχνά στους νέους είναι η έλλειψη αυτοπεποίθησης. Αυτό μπορεί να συμβεί από αρνητικά σχόλια που δέχονται από συνομηλίκους τους τις περισσότερες φορές για την εξωτερική τους εμφάνιση. Αυτό τους δημιουργεί ανασφάλειες που δεν είχαν παλιότερα και η μόνη τους διέξοδος είναι να αλλάξουν ό,τι δεν τους αρέσει πάνω τους, χωρίς να δίνουν σημασία στις συνέπειες. Για παράδειγμα, αν κάποιος θέλει να χάσει βάρος, μπορεί να σταματήσει να τρώει για μέρες, κάτι το οποίο θα τον αποδυναμώσει και μπορεί να έχει πολύ διαφορετικά αποτελέσματα απ' ό,τι περιμένει.

Όλα τα παραπάνω προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι έφηβοι, μπορεί να περάσουν επιφανειακά, μπορεί όμως και να τους οδηγήσουν σε κατάθλιψη, χάνοντας με αυτόν τον τρόπο την εμπιστοσύνη τους προς τον κόσμο. Παρόλα αυτά, μπορούν να βρουν λύσεις και να γίνουν κύριοι του εαυτού τους.

*Ναταλία Κυπριώτη, β4
Αλεξία Λειβαδά, β4*

& ΕΦΗΒΟΙ ΦΙΛΙΕΣ

➔ Οι φίλιες στην εφηβική ηλικία είναι απαραίτητες για την κοινωνικοποίησή μας και τον δρόμο μας προς την ενηλικίωση. Οι παρέες μάς δίνουν την ευκαιρία να αξιολογούμε τις καταστάσεις σωστά και να διαλέγουμε τι μας ταιριάζει και τι όχι. Οι φίλιες που αναπτύσσονται ανάμεσα σε εφήβους του ίδιου φύλου είναι συνήθως πολύ στενές και αργότερα βοηθάνε στη δημιουργία μίας στενής σχέσης με άτομα του αντίθετου φύλου.

Μέσα από τη φιλία, αρχίζεις να μαθαίνεις πράγματα για τον εαυτό σου, συζητάς με τους άλλους

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ
ΕΥΤΥΧΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ
ΕΦΗΒΟ ΞΕΚΙΝΑ
ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ
ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ.

θώς ο έφηβος παρατηρεί στον φίλο του τον ίδιο του τον εαυτό, αγαπά περισσότερο την εικόνα που έχει σχηματίσει για εκείνον και όχι αυτό που πραγματικά είναι. Δε λείπουν οι συγκρούσεις, καθημερινό φαινόμενο στις σχέσεις των εφήβων. Επίσης, ο έφηβος θέλει να τολμήσει νέα πράγματα, αλλά φοβάται να το

τις ανησυχίες και τα προβλήματα σου, ακούς των άλλων και προσπαθείς να τους βρεις λύσεις. Όλο αυτό ενισχύει την αυτοεκτίμησή μας και την εικόνα μας. Συχνά, οι φίλοι έχουν παρόμοιους στόχους και σχέδια για το μέλλον. Έτσι οι έφηβοι προσπαθούν να μιμηθούν ο ένας τον άλλον και να ταυτίσουν τα πιστεύω τους, με σκοπό να γίνουν αποδεκτοί από την ομάδα και να ενταχθούν πιο εύκολα σ' αυτήν. Παράλληλα, επειδή δυσκολεύονται να πάρουν αποστάσεις από τους φίλους τους, η σχέση τους μαζί τους είναι τόσο στενή και σημαντική, που τους εμποδίζει στο τέλος να έχουν αντικειμενική γνώμη γι' αυτούς.

Στα μάτια του φίλου του ο έφηβος βλέπει τον ιδανικό φίλο που πάντα ήθελε να έχει, χωρίς αυτό βέβαια να είναι πάντα αλήθεια. Κα-

κάνει μόνος του. Γι' αυτόν

τον λόγο έχει την ανάγκη της παρέας. Επομένως, έρχεται και ο ίδιος σε σύγκρουση με τον εαυτό του, καθώς από τη μία νομίζει ότι μπορεί να κάνει τα πάντα μόνος του, αλλά από την άλλη δεν μπορεί και χρειάζεται την υποστήριξη της ομάδας. Εδώ πάντα υπάρχει ο κίνδυνος η επιλογή του φίλου ή της παρέας γενικότερα να σε πάει σε τελείως λάθος δρόμο. Αυτό μόνο οι γονείς θα μπορέσουν να το διαπιστώσουν, οι οποίοι θα πρέπει να επέμβουν με διπλωματία και διακριτικότητα. Όπως και να είναι, όμως, η πραγματική ευτυχία για τον έφηβο ξεκινά και τελειώνει με τους φίλους.

Μελίτα Μπρίλη, α5

Το Γυμνάσιο μέσα από τα μάτια μιας μαθήτριας

➤ Το άγχος είναι βίωμα κάθε μαθητή που έρχεται στο Γυμνάσιο από το Δημοτικό. Η μετάβαση αυτή από τη μία σχολική βαθμίδα στην άλλη, δημιουργεί διαφορετικά συναισθήματα στον κάθε μαθητή.

Θα σας μιλήσω για τη δική μου εμπειρία.

Θυμάμαι πως από την πρώτη μέρα στην Έκτη Δημοτικού, οι δάσκαλοι μάς έλεγαν πόσο δύσκολο θα ήταν το Γυμνάσιο. Μάλιστα, έχουν μείνει στη μνήμη μου τα λόγια της δασκάλας μου, όταν είχε πει

πως, αν δεν μάθουμε να διαβάζουμε σωστά από το Δημοτικό, στο Γυμνάσιο θα αποτύχουμε. Σε όλη μου τη σχολική ζωή ήμουν άριστη μαθήτρια και το γεγονός ότι όλοι μου οι δάσκαλοι συνεχώς τόνιζαν τη δυσκολία του Γυμνασίου, μου

ΑΝ ΒΡΕΙΣ ΜΙΑ
ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΑΝΑΜΕΣΑ
ΣΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ ΚΑΙ
ΣΤΗΝ ΞΕΚΟΥΡΑΣΗ,
ΟΛΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΟΛΥ
ΠΙΟ ΕΥΚΟΛΑ.

δημιουργούσε ανασφάλεια. Φοβόμουν για τις επιδόσεις μου και κάθε μέρα που περνούσε όλο και περισσότερο μεγάλωνε το άγχος μου. Με είχε καταλάβει μια ταραχή και τρόμαζα μόνο με τη σκέψη του Γυμνασίου. Και όλα αυτά γιατί; Επειδή φοβόμουν για τους βαθμούς, φοβόμουν οτιδήποτε εκτός του 20.

Τώρα, όμως, έχω ήδη έρθει στο Γυμνάσιο και μπορώ να ομολογήσω πως οι φόβοι μου ήταν μάλλον παράλογοι. Ναι, το Γυμνάσιο σίγουρα χρειάζεται παραπάνω διάβασμα και φυσικά τα μαθήματα δυσκολεύουν. Αλλά, αν βρεις μία ισορροπία ανάμεσα στο διάβασμα και στην ξεκούραση, όλα γίνονται πολύ πιο εύκολα. Μάλιστα, συνειδητοποίησα πως και έναν κακό βαθμό να πάρω, δε χάθηκε ο κόσμος, απλά θα διαβάσω λίγο περισσότερο και την επόμενη φορά θα τα πάω καλύτερα. Επιπλέον, τώρα που είμαι στο Γυμνάσιο μπορώ να δω όλα τα θετικά που προσφέρει. Σαν γυμνασιόπαιδο, έχω παραπάνω ελευθερία, μπορώ να συμμετέχω σε πολύ περισσότερες δραστηριότητες και πάνω απ' όλα έχω κάνει πολλές καινούργιες φιλίες.

Έτσι, συγκρίνοντας τις σκέψεις που έκανα, πριν έρθω στο Γυμνάσιο και αυτά που βιώνω στην καθημερινότητά μου, μπορώ να πω με βεβαιότητα πως η νέα σχολική βαθμίδα στην οποία θα παραμείνω τρία χρόνια, δεν είναι τόσο τρομακτική! Τώρα είμαι σίγουρη ότι εδώ θα αποκτήσω εμπειρίες απίστευτες που αργότερα θα αποτελούν για μένα αξέχαστες αναμνήσεις!

Λουίζα Κωστή, α4

Επιθυμίες προτεραιότητες

➤ Προσπαθώντας να μπω στο μυαλό ενός μαθητή και να καταλάβω τι επιθυμεί για την ενήλικη ζωή του, σκέφτηκα να θέσω ένα σχετικό ερώτημα και να προσπαθήσω να αποκωδικοποιήσω τις απαντήσεις. Έτσι ρώτησα μία ομάδα μαθητών πώς θα ήθελαν να δουν τον εαυτό τους στο μέ-

λον, στην ηλικία των εικοσιπέντε-τριάντα ετών. Πολλοί μαθητές, εκτός από την πρώτη τους απάντηση που εκλήφθηκε ως κύρια, εξέφρασαν και επιπλέον επιθυμίες, οι οποίες καταμετρήθηκαν και συνέβαλαν στην ανάλυση. Τα δεδομένα που συλλέχτηκαν παρουσιάζονται στους πίνακες 1 και 2.

Πίνακας 1

Αριθμός κύριων απαντήσεων	Κύρια απάντηση στην ερώτηση που τέθηκε	Αριθμός ερωτηθέντων μαθητών	Ποσοστά
1	επιτυχία	26	3.85
1	συναναστροφή/σχέση με κάποιο δημοφιλές πρόσωπο	26	3.85
1	πλούσιος	26	3.85
1	δημοφιλία	26	3.85
1	επιτυχία σε άθλημα	26	3.85
2	άπλutos, ρακενδυτος, φτωχός, εύσωμος, άνεργος (χιουμοριστικό)	26	7.69
3	δεν απαντάω	26	11.54
3	ποιότητα ζωής	26	11.54
4	στο εξωτερικό ή όχι σε κάποιο πανεπιστήμιο	26	15.38
4	πολύ καλή εργασία	26	15.38
5	δεν γνωρίζω	26	19.23

Η ανάλυση

Συγκεκριμένα, στον πίνακα 1 φαίνονται οι κύριες απαντήσεις που έδωσαν οι μαθητές σχετικά με το μέλλον τους, ενώ στον πίνακα 2 φαίνονται οι απαντήσεις που δόθηκαν ξεχωριστά. Επίσης, στον πίνακα 1 φαίνεται το ποσοστό της κύριας απάντησης επί του συνόλου των παιδιών, ενώ στον πίνακα 2 το ποσοστό κάθε απάντησης, κύριας ή δευτερεύουσας, επί του συνόλου των απαντήσεων. Έχει ενδιαφέρον η προτεραιοποίηση των επιθυμιών που προκύπτει από τις απαντήσεις των μαθητών. Στον πίνακα 1 παρατηρούμε ότι οι περισσότεροι μαθητές θέλουν στο μέλλον να έχουν μία καλή εργασία, καλή ποιότητα ζωής και να βρίσκονται στο εξωτερικό ή σε κάποιο Πανεπιστήμιο. Αυτό είναι λογικό, διότι αυτό ορίζουν οι αξίες της κοινωνίας και τα παιδιά συνεπώς προσπαθούν να βάζουν στόχους με βάση τις προτεραιότητες του περιβάλλοντος στο οποίο μεγαλώνουν. Το μεγαλύτερο πλήθος παιδιών δε γνωρίζει πώς θα είναι το μέλλον του. Αυτό μπορεί να θεωρηθεί απολύτως ειλικρινές, καθώς είναι ακόμα νωρίς για να ληφθούν αποφάσεις για μακροπρόθεσμες φάσεις της ζωής τους. Επίσης, μεμονωμένες απαντήσεις, όπως ο πλούτος, η δημοφιλία, η επιτυχία σε άθλημα ή η συναναστροφή με κάποιο δημοφιλές πρόσωπο μπορεί να δόθηκαν χάριν αστεϊσμού ή να κρύβουν από πίσω τους τη νοοτροπία του οικογενειακού τους περιβάλλοντος. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει ότι ο πλούτος δεν είναι στις πιο συχνές απαντήσεις, που

σημαίνει ότι οι μαθητές τον έχουν ως δευτερεύουσα αξία, ενώ δίνουν μεγαλύτερη σημασία στις σπουδές και στην εργασία τους. Αξίζει να αναφερθεί η απάντηση με τον φτωχό, ρακένδυτο, άπλυτο, εύσωμο και άνεργο, η οποία δόθηκε με χιουμοριστική διάθεση, αλλά δεν αποκλείεται να φανερώνει άγχος και επιθυμία των μαθητών για το ακριβώς αντίθετο, ουσιαστικά δηλαδή να λειτουργεί ως αμυντική δήλωση.

Στον πίνακα 2 παρατηρούμε ότι η πιο συχνή απάντηση αφορά στις σπουδές και την καλή εργασία. Αυτό δείχνει την επιτυχία του οικογενειακού ή και του σχολικού περιβάλλοντος να καλλιεργήσει στα παιδιά την επιθυμία για επένδυση στην παιδεία και στην ανάπτυξη δεξιοτήτων. Ακολουθεί η επιθυμία για ζωή στο εξωτερικό, ενδεχομένως έχοντας κάποιο γονεϊκό πρότυπο, και η απάντηση «δεν γνωρίζω». Επίσης, πλήθος μεμονωμένων

Πίνακας 2			
Αριθμός κύριων απαντήσεων	Κύρια απάντηση στην ερώτηση που τέθηκε	Αριθμός ερωτηθέντων μαθητών	Ποσοστά
1	αγάπη	44	2.27
1	συναναστροφή/σχέση με κάποιο δημοφιλές πρόσωπο	44	2.27
1	δεξιότητες	44	2.27
1	δημοφιλία	44	2.27
1	ποιότητα ζωής	44	2.27
2	επιτυχία	44	4.55
2	υγεία	44	4.55
2	δημιουργία οικογένειας	44	4.55
2	άπλυτος, ρακένδυτος, φτωχός, εύσωμος, άνεργος (χιουμοριστικό)	44	4.55
2	πλούσιος	44	4.55
2	καλοπέραση με φίλους	44	4.55
3	δεν απαντάω	44	6.82
4	επιτυχία σε άθλημα	44	9.09
4	δεν γνωρίζω	44	9.09
4	ζωή στο εξωτερικό	44	9.09
5	πολύ καλή εργασία	44	11.36
7	σπουδές σε πανεπιστήμιο	44	15.91

απαντήσεων, όπως για παράδειγμα η επιτυχία, η ποιότητα ζωής, η αγάπη, αποτυπώνουν αξίες που ενδεχομένως περνάει η οικογένεια στο παιδί της και τονίζει τις προτεραιότητες του συγγενικού περιβάλλοντος, όπως είναι η δημιουργία οικογένειας.

Το δείγμα

Πρέπει να σημειωθεί ότι η παρούσα μελέτη έχει αρκετές αδυναμίες, καθώς λήφθη-

κε μικρός αριθμός δείγματος, οι ερωτηθέντες ήταν από την ίδια σχολική μονάδα και βαθμίδα, ήταν δηλαδή παιδιά στα οποία είχα εύκολη πρόσβαση και δεν επελέγησαν πραγματικά τυχαία. Επιπλέον, το ερώτημα δε ζητά μετρήσιμη ή αντικειμενική απάντηση, η οποία τελικώς εξαρτάται από την αντίληψη, τη συγκέντρωση αλλά και τη διάθεση κάθε μαθητή τη στιγμή της ερώτησης. Όμως, παρά τις αδυναμίες της μελέτης, αυτή καταφέρνει να διατηρεί ένα σχετικό ενδιαφέρον, διότι η απάντηση κάθε παιδιού μπορεί να αποτυπώνει, έστω και υποσυνείδητα, πραγματικές αντιλήψεις και επιθυμίες.

Αναστασία Γαλάνη, β2

➔ Η μετάβαση από το Δημοτικό στο Γυμνάσιο είναι μία πραγματικά παράδοση και περίεργη διαδικασία. Όταν τελειώνει κανείς το Δημοτικό, αισθάνεται μεγάλος! Θεωρεί ότι έχει κλείσει έναν κύκλο και είναι έτοιμος με αυτοπεποίθηση και σιγουριά να ανοίξει έναν καινούριο, να μεταβεί στο Γυμνάσιο, όπου τα πάντα θα είναι διαφορετικά. Στο περιβάλλον του δηλώνει ότι είναι μεγαλύτερος και πιο ώριμος, ενώ στην πραγματικότητα τίποτα από τα παραπάνω δεν ισχύει.

Οι συνθήκες του Γυμνασίου είναι πρωτόγνωρες για κάποιον που έρχεται από το Δημοτικό. Το κτήριο αλλάζει, οι καθηγητές σε κάθε μάθημα είναι διαφορετικοί και περιβάλλονται από άλλο κύρος. Νέα παιδιά έρχονται στο σχολείο, οπότε μεταβάλλεται η σύνθεση των τάξεων, ενώ και οι μαθητές έχουν τελείως διαφορετική εικόνα για τον εαυτό τους και αρχίζουν να ενδιαφέρονται και για άλλα πράγματα πέρα από το παιχνίδι και το διάβασμα. Οι περισσότεροι μαθητές του Γυμνασίου έχουν μπει στην εφηβεία και έχουν τους δικούς τους προβληματισμούς, τις δικές τους αγωνίες και ένα σωρό φόβους και ανασφάλειες. Η ουσία είναι πως η ψυχολογία ενός εφήβου αλλάζει με καταγιστικό ρυθμό, όπως αλλάζει και κάθε μέρα στο Γυμνάσιο.

Προσωπικά δε θα ξεχάσω ποτέ την πρώτη μου αυτή εμπειρία. Είχα εντυπωσιαστεί από τον τεράστιο χώρο που έβλεπα μπροστά μου και από ένα πλήθος παιδιών που προσπαθούσα να αναγνωρίσω τα πρόσωπά τους, ώστε να νιώσω πιο άνετα.. Μία από τις μεγαλύτερες μου αγωνίες ήταν η γνωριμία με τους καθηγητές, καθώς πια δεν τους αποκαλούμε «δασκά-

λους» ή με το μικρό τους όνομα, αφού χρησιμοποιούμε τα επίθετά τους για να τους ονομάσουμε. Αρχικά, θεωρούσα πως ήταν αυστηροί και απόμακροι. Η πραγματικότητα όμως ήταν τελείως διαφορετική, καθώς αρκετοί από αυτούς είχαν διάθεση να μας πλησιάσουν, να μας γεμίσουν με γνώση και να δημιουργήσουν με μας μια γνήσια σχέση.

Ωστόσο, πρέπει να παραδεχτώ πως η μεγαλύτερη αλλαγή στο Γυμνάσιο δεν είναι τόσο το μαθησιακό περιβάλλον ούτε τα κτήρια, όσο η αλλαγή που συμβαίνει στην ψυχή των μαθητών και στη σωματική τους ανάπτυξη. Θεωρώ πως οι μαθητές δεν είναι πλέον παιδιά, είναι κάτι ενδιάμεσο, αφού δεν είναι και ενήλικες! Είναι έφηβοι με αγωνίες, με ερωτηματικά και με μία διάθεση να γνωρίσουν τον εαυτό τους μέσα από τις φιλίες τους, να θέσουν τα όριά τους και ταυτόχρονα να κατορθώσουν να είναι δημοφιλείς και αποδεκτοί. Παράλληλα οφείλουν να είναι αξιοπρεπείς στα μαθήματα, αν σέβονται στοιχειωδώς τον εαυτό τους. Όλα τα παραπάνω μάλιστα πρέπει να λειτουργούν σε μια αρμονική ισορροπία! Όλα αυτά δημιουργούν μια εξαιρετικά απαιτητική κατάσταση που θεωρώ ότι λίγο-πολύ όλους τους φορτώνει και τους μπερδεύει.

Καταλήγοντας, θέλω να επισημάνω πως είναι ωραίο να μεγαλώνεις και να αισθάνεσαι πιο δυνατός, πιο σίγουρος και οπωσδήποτε πιο υπεύθυνος για ό,τι συμβαίνει στη ζωή σου. Η κάθε μέρα στο Γυμνάσιο έχει διαφορετική ομορφιά, αφού δεν ξέρεις τι να περιμένεις. Πιστεύω πως για τον καθέναν από μας το Γυμνάσιο θα αποτελέσει έναν χώρο που θα σφραγιστεί στη συνείδηση και στο μυαλό του, καθώς εκεί θα κάνει τα πρώτα του ουσιαστικά βήματα για την ενήλικη ζωή!

Φλώρα Μπέρτου, α5

Μεγαλώνοντας...

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΕΝΟΣ
ΕΦΗΒΟΥ ΑΛΛΑΖΕΙ ΜΕ
ΚΑΤΑΓΙΣΤΙΚΟ ΡΥΘΜΟ,
ΟΠΩΣ ΑΛΛΑΖΕΙ ΚΑΙ
ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ
ΣΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ.

POSITIVE PEER PRESSURE

NEGATIVE PEER PRESSURE

➔ Ένας όρος που ακούγεται συχνά είναι το λεγόμενο **“peer pressure”**. Ο όρος αυτός μεταφράζεται στα Ελληνικά ως πίεση από τους ομοτίμους. Και στη γλώσσα μας, όμως, χρησιμοποιούμε την αγγλική έκφραση. Όταν λέμε “peer pressure”, εννοούμε ότι ένας άνθρωπος ακολουθεί τυφλά ένα πρότυπο συμπεριφοράς μιας ομάδας, στην οποία θέλει να ενταχθεί, ακόμη κι αν οι συνήθειες αυτής της ομάδας δεν του ταιριάζουν. Αυτό το συναντάμε πιο συχνά σε ηλικίες διαμόρφωσης του χαρακτήρα, δηλαδή κυρίως στην εφηβεία. Μπορεί να επηρεάσει, όμως, όλους του ανθρώπους και κυρίως αυτούς που έχουν χαμηλή αυτοπεποίθηση. Έχει ως συνέπεια την αλλαγή συμπεριφοράς, τη μείωση ενδιαφέροντος και συμμετοχής σε δραστηριότητες που πραγματικά έλκουν αυτό το άτομο και την ανάπτυξη κακών συνηθειών.

Η πίεση που νιώθουν οι άνθρωποι από τους γύρω τους μπορεί να τους επηρεάσει πολύ αρνητικά. Για παράδειγμα, κάποιος μπορεί να αλλάξει τον τρόπο σκέψης του αλλά και τις απόψεις του πάνω σε ένα θέμα, αρκεί να νιώσει την υποστήριξη των άλλων. Επίσης, μπορεί να αλλάξει τον τρόπο που ντύνεται και συμπεριφέρεται, για να μην κατακριθεί από τους άλλους. Επιπλέον πολύς κόσμος, εάν νιώσει ευάλωτος και κάτω από πίεση, μπορεί να αναπτύξει και κακές συνήθειες, όπως

Φορώντας μάσκες για να κερδίσουμε την αγάπη των άλλων

το τσιγάρο και τη χρήση ουσιών. Σε ακραίες μορφές αυτή η πίεση μπορεί να διαφθείρει και την προσωπικότητα ενός ανθρώπου. Όλα αυτά γίνονται, γιατί κάποιος θέλει να είναι αποδεκτός από τον περίγυρο.

Υπάρχουν, παρ’ όλα αυτά, πολλοί τρόποι να αντιμετωπιστούν τέτοιου είδους καταστάσεις. Αρχικά, χρειάζεται να χτιστεί ένα ασφαλές περιβάλλον από έμπιστους ανθρώπους, δηλαδή φίλους και συγγενείς. Επίσης, είναι αναγκαίο να μάθει κάποιος να χειρίζεται τον εαυτό του σε δύσκολες καταστάσεις και όταν νιώθει συναισθη-

ματικά ευάλωτος. Ύστερα, απαραίτητο είναι να διαμορφώσει ο καθένας έναν σταθερό χαρακτήρα βάσει των ενδιαφερόντων του. Τέλος, ο πιο δραστικός τρόπος περιορισμού αυτού του άγχους είναι να μιλήσει σε κάποιον ειδικό και να πάρει συμβουλές.

Το πιο σημαντικό από όλα, όμως, είναι να σταματήσουμε να αναζητούμε την αποδοχή των άλλων και να αποδεχτούμε τον εαυτό μας, όπως και να είμαστε.

Ναυσικά Γουδέλη, α2

Αγγελική Γαλάνη, α2

Όλγα Δανηλάτου, α2

Κι όμως...

Το Κολλέγιο δεν έχει μόνο παιδιά!

➤ Δεν περιμένει κανείς το πολύ-
βουο Campus του Σχολείου μας
να κρύβει πολλές άγνωστες πλευρές.
Κι όμως, έχει τα καλά κρυμμένα μυστι-
κά του! Ένα από αυτά είναι το νεκρο-
ταφείο των σκύλων. Ανάμεσα στη σκιά
των ψηλών δέντρων, στο μικρό άνοιγ-
μα που σχηματίζουν, ξεχωρίζεις τις
πλάκες από άσπρο ή γκρίζο μάρμαρο
κι ανάμεσά τους πράσινα βλαστάρια,
που είναι σαν να συμβολίζουν τη ζωή
και την αναγέννηση. Παρά το πέρα-
σμα του χρόνου, μπορείς ξεκάθαρα να
διαβάσεις χαραγμένα ονόματα και ημε-
ρομηνίες. Υπάρχουν ονόματα που δί-
νουν κάποια χαρακτηριστικά για κάθε
σκύλο, όπως «Αραπάκι», «Smart», και
«Happy», αλλά και κάποια παιχνιδιά-
ρικά όπως «Pusrooka» και... «Burda»
που δείχνουν τη συναισθηματική επα-
φή των παιδιών με τα σκυλιά και την
τρυφερότητα που είχαν για αυτά.

Η αρχή της ιστορίας φαίνεται να
έγινε με τον Homer Davis, υποδιευθυ-
ντή και President του Σχολείου, και τη
γυναίκα του Marjorie Davis, που καλ-
λιέργησαν την αγάπη των παιδιών για
τα ζώα. Γρήγορα τα παιδιά υιοθέτησαν
τους σκύλους που ζούσαν μέσα στο
Σχολείο, οι οποίοι έγιναν και οι μασκώτ
του Οικοτροφείου. Φαντάζεται κανείς
όλα εκείνα τα αγόρια (τότε το Σχολείο
δεν είχε καθόλου κορίτσια) να παίζουν

ανέμελα με τους τετράποδους φίλους
τους, να κυνηγούν μπάλες και κουκου-
νάκια μέσα σε ένα campus πολύ διαφο-
ρετικό από το σημερινό.

Το παλιότερο όνομα που ξεχωρί-
ζουμε είναι αυτό του Bobby (και του
Mike), και με αυτόν, το 1934, τα παιδιά
του Οικοτροφείου φαίνεται να ξεκίνη-
σαν το νεκροταφείο σκύλων. Κάποιοι
από τους τάφους είναι από τα χρόνια
της Κατοχής, όπως «Spitha (1942)» και
«Feather (1941)». Στα χρόνια της Κατο-
χής μάλιστα, υπάρχει και μια περίεργη
ιστορία... Τότε που οι Γερμανοί εγκα-
ταστάθηκαν στο campus και μετέτρε-
ψαν σε νοσοκομείο το Μπενάκειο, νό-
μισαν πως στους τάφους αυτούς ίσως
να υπήρχαν Άγγλοι στρατιώτες που
δεν είχαν προλάβει να φύγουν από την
Ελλάδα, λόγω των αγγλικών ονομάτων
που διάβαζαν στις πλάκες. Κι έτσι, το
καλοκαίρι του 1941, έσκαψαν δύο τά-

φους και βέβαια ανακάλυψαν πως οι
σκελετοί αυτοί δεν ήταν ανθρώπινοι...

Πολλές από τις ιστορίες αυτές εί-
ναι χαμένες στον χρόνο. Άλλες, όμως,
μας τις μεταφέρουν οι άνθρωποι που
τις έζησαν, όπως οι φύλακες του Σχο-
λείου μας που πολλές φορές είχαν συ-
ντροφιά τους σκύλους του campus. Ο
κύριος Θωμάς θυμάται τον Rouddy,
έναν μεγαλόσωμο τριχωτό σκύλο, τό-
σο άκακο και αγαθό που κοιμόταν στη
λιακάδα και δεν καυγάδιζε ούτε με τις
γάτες που ξεθάρρευαν και τον πείρα-
ζαν. Μόνο κάπου κάπου σήκωνε το κε-
φάλι και γρύλιζε απειλητικά, μέχρι να
τον ξαναπάρει ο ύπνος και να γυρί-
σουν κι αυτές πάλι στο παιχνίδι τους...

Οι γονείς μας διηγούνται ιστορίες
από τα δικά τους χρόνια στο Σχολείο,
με τα σκυλιά του campus να τριγυρ-
νούν ελεύθερα σαν ένα κομμάτι της
καθημερινής ζωής του. Αυτό τώρα έχει
αλλάξει και τα σκυλιά είναι κλεισμέ-
να σε περιφραγμένο χώρο πίσω από το
φυλάκιο της κεντρικής Πύλης.

Γιατί άραγε; Θα ήταν όμορφο να
ήταν ελεύθερα, όπως παλιότερα, και
να μοιράζονται τη ζωή του campus.
Να έχει και η δική τους ζωή αληθινό
νόημα, με τη χαρά της συνύπαρξης με
παιδιά και να έχουμε κι εμείς την συ-
ντροφιά τους!

Όλγα Δανηλάτου, α2

➤ Καθώς γράφω, δύο άνδρες, σκαρφαλωμένοι στον κορμό του τεράστιου ευκάλυπτου, κόβουν όλα τα κλαδιά και τα πετούν με δύναμη στο χώμα. Στη θέση του ωραίου δέντρου ο γείτονας αποφάσισε να τοποθετήσει ένα πλακόστρωτο μονοπάτι. Μα αυτό το μονοπάτι δεν έχει τόσα να προσφέρει όσο ο ευκάλυπτος, που στα κλαδιά του μέχρι πριν λίγο κάθονταν τόσα μικρόπουλα και τσιμπούσαν τα κουκουδάκια του δέντρου.

Στις πόλεις που ζούμε δεν είμαστε μόνοι. Όπως και στο Campus του Κολλεγίου. Οι φτερωτοί επισκέπτες συνήθως δε φαίνονται, επειδή κρύβονται, αλλά τους ακούμε να τσακώνονται, να φωνάζουν ή να τραγουδούν. Κάποιοι υπάρχουν γύρω μας όλες τις εποχές του χρόνου, ενώ άλλοι είναι περαστικοί. Στο Σχολείο μας βρίσκουν έναν παράδεισο, καθώς είμαστε κοντά στο κέντρο του Ψυχικού, στην Κηφισίας, έναν δρόμο με πολλή φασαρία και κίνηση και ένα εμπορικό κέντρο με πολλά μαγαζιά.

Εύκολα αναγνωρίζουμε τους λιγότερο συμπαθητικούς. Η μαυρόασπρη Καρακάξα και η Κίσσα με τις μπλε ραβδώσεις της. Τρώνε σπόρους, έντομα, αβγά αλλά και τα μικρά άλλων πουλιών! Συχνά τις βλέπουμε κοντά στους μεταλλικούς κάδους. Τις ακούμε κιόλας, με την όχι και τόσο μελωδική φωνή τους να εκφοβίζουν οποιονδήποτε αντίζηλο περάσει κοντά.

Αντίθετα, ιδιαίτερα συμπαθής είναι ο Κότσυφας, με το κατακίτρινο ράμφος του και το γλυκό τραγούδι του. Περνάει τον περισσότερο χρόνο του στο έδαφος, όπου τον βλέπουμε να κυνηγάει φανατικά σκουλήκια στο χώμα. Έξω από την Αθήνα είναι λιγότερο ασφαλής, γιατί, όπου τον βρουν οι κυνηγοί, τον σκοτώνουν. Στην πόλη δεν έχουν άλλους εχθρούς εκτός από τις γάτες! Έχουμε και τον Σπουργίτη (ή Σπιτοσπουργίτη), ένα από τα πιο χαρακτηριστικά είδη που ζουν στις πόλεις, έστω και αν τελευταία ο αριθμός τους μειώνεται επικίνδυνα. Αυτό σημαίνει ότι η ανθρώπινη δραστηριότητα καταστρέφει το περιβάλλον τόσο που ακόμη και τα πουλιά δυσκολεύονται να ζήσουν.

Με την παρέα των πουλιών είναι σίγουρα και η δική μας η ζωή καλύτερη. Ο Τσαλαπετεινός, για παράδειγμα, είναι από τα λίγα πουλιά που τρώνε τις κάμπιες του πεύκου που όλοι αντιπα-

Φτερωτοί επισκέπτες στο Campus

θούμε! Αν είναι κανείς τυχερός, μπορεί να τον δει να κάνει ελιγμούς στον αέρα πάνω από το Campus την Άνοιξη, όταν μας έρχεται από την Αφρική. Ξεχωρίζει με τα πορτοκαλόμαυρα φτερά του και το επι-

βλητικό λοφίο του. Οι Σταχτάρες τρώνε τα κουνούπια και εύκολα φωλιάζουν στα ψηλά κτήρια. Το Μπενάκειο θα ήταν ιδανικό γι' αυτές! Έχουμε και τους Γκιώνηδες που είναι τρομεροί κυνηγοί ποντικών. Αν φύγεις σουρούπο από το Campus, ακούς τη χαρακτηριστική φωνή τους.

Έχει αποδειχτεί ότι, όπου τοποθετούνται φωλιές, ο πληθυσμός των πουλιών αυξάνεται. Θα μπορούσαμε να βάλουμε και ταϊστρες που να τις γεμίζουμε τον χειμώνα, από τον Νοέμβριο ως τον Φεβρουάριο, όπου τα πουλιά δε βρίσκουν εύκολα τροφή στη φύση. Μπορούμε λοιπόν να κάνουμε το αντίθετο από τον γείτονα που κόβει τον ευκάλυπτο στον κήπο του. Να βοηθήσουμε θετικά το περιβάλλον, προσφέροντας στους φτερωτούς επισκέπτες καταφύγιο και τροφή μέσα στην έκταση του πρασίνου του Σχολείου μας. Έτσι και αυτοί θα είναι ασφαλείς, αλλά και εμείς θα έχουμε μια όμορφη, καλοκάγαθη παρέα!

Όλγα Δανηλάτου, α2

Μια σύντομη διαδρομή στη μουσική του 20^{ου} αιώνα

➔ Από την πρώτη εμφάνιση του ανθρώπου στη Γη, η μουσική αποτελούσε σημαντικότατο τρόπο έκφρασής του. Οι πρόγονοί μας πριν από εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια τη χρησιμοποιούσαν για να εξευμενίσουν τα πνεύματα της φύσης. Αργότερα χρησιμοποιήθηκε στη θρησκεία, όπως στους ψαλμούς και στη λειτουργία των ναών. Εν τέλει στράφηκε προς την τέχνη κατά το δεύτερο μισό της δεύτερης χιλιετίας μετά Χριστόν με την ακμή της κλασικής μουσικής. Η κλασική περίοδος διήρκεσε περίπου μέχρι τα τέλη του 19ου αιώνα, ωστόσο δεν έλειψε ολοκληρωτικά από τον 20ο αιώνα.

Στις αρχές του 20ου αιώνα, την πορεία της μουσικής άλλαξε ολοκληρωτικά η εφεύρεση του βινυλίου, που επέτρεψε για πρώτη φορά την ηχογράφηση και μαζική πώληση μουσικής. Πριν από αυτήν, οι άνθρωποι έπρεπε να παρευρεθούν σε χώρους συναυλίας προκειμένου να ακούσουν τους αγαπημένους τους καλλιτέχνες. Τώρα μπορούσαν να ακούν χωρίς να φύγουν από τον χώρο του σπιτιού τους, με την αγορά ενός γραμμοφώνου ή, αργότερα, πικάπ.

Στην δεκαετία του 20 – 30 κυριαρχούσαν τα γκρουπ της jazz, η μουσική των οποίων βασιζόταν κυρίως στα χάλκινα πνευστά. Παρ' όλα αυτά, η εφεύρεση των ηλεκτρικών οργάνων (ηλεκτρική κιθάρα, μπάσο) καθώς και η μετάδοση ραδιοφωνικών εκπομπών, τη δεκαετία του 30, σηματοδότησαν την αρχή ολοκαίνουριων μουσικών κινήματων, τα οποία είχαν τεράστια επιρροή, αν και το ξέσπασμα του Β' Παγκοσμίου πολέμου – ο οποίος κατέστησε τη δεκαετία του 40 «μισή», όχι μόνο για τη μουσική αλλά και για όλες τις τέχνες – καθυστέρησε την ανάπτυξή τους.

Σημαντικότερο από αυτά ήταν αναμφίβολα το rock n' roll, το οποίο γνώρισε μεγάλη επιτυχία τη δεκαετία του 50. Το rock n' roll ήταν ιδιαίτερα δημοφιλές στους νέους, αποτελώντας ένα είδος επανάστασης εναντίον του κατεστημένου και των μεγαλύτερων. Γι' αυτό και οι τότε μεγαλύτερες γενιές το έβλεπαν με κακό μάτι, μάλιστα αντιμετωπίζοντάς το ως «διαβολική μουσική». Το συγκεκριμένο είδος μουσικής προήλθε από τα blues, τα οποία με τη σειρά τους είχαν τις ρίζες τους στα τραγούδια των μαύρων, Αφρικανών σκλάβων, που δούλευαν υπό απάνθρωπες συνθήκες στις βαμβακοφυτείες του Αμερικάνικου νότου. Πρωτεργάτες του rock n' roll υπήρξαν ο Elvis Presley, ο Chuck Berry, ο Little Richard και πολλοί άλλοι. Ακόμη, μεταγενέστερα αυτών, τα σπουδαιότερα συγκροτήματα Beatles και Rolling Stones, που γνώρισαν τεράστια επιτυχία.

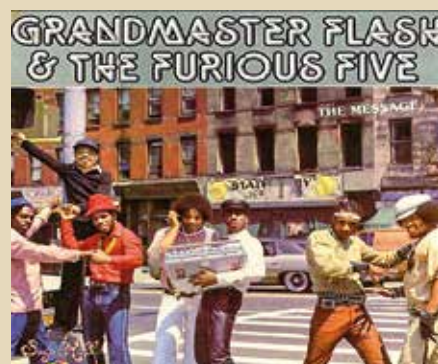
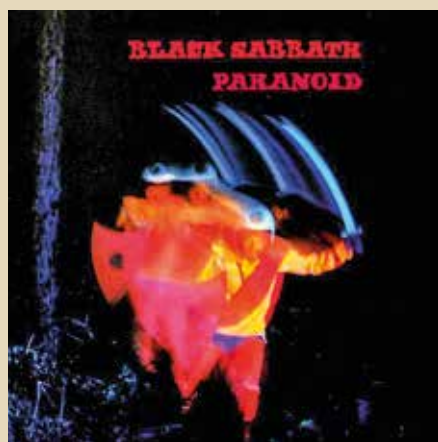
+12 Τραγούδια που αξίζει να ακούσετε

Elvis Presley – Hound Dog | The Beatles – Revolution Σταδιακά, το rock άρχισε να εξελίσσεται και να πολιτικοποιείται, ασχολούμενο πλέον με σοβαρότερα θέματα όπως οι πόλεμοι των δεκαετιών 50 – 60. Τελικά, ξεκίνησε να επηρεάζει και τα ήδη υπάρχοντα είδη μουσικής (jazz, blues, κτλ.), με αποτέλεσμα να δημιουργηθούν νέα ρεύματα. Μεταξύ άλλων, η soul, η οποία αναπτύχθηκε με επίκεντρο τις εταιρείες Motown και Stax. Σπουδαιότεροι καλλιτέχνες της soul ήταν η Diana Ross, η Aretha Franklin, ο Isaac Hayes, ο Stevie Wonder και ο Marvin Gaye. Επιπλέον, στη δεκαετία του 70 ήκμασε η disco, καθαρά χορευτική μουσική που αποσκοπούσε στη διασκέδαση, χωρίς να έχει κάποια κοινωνική βάση.

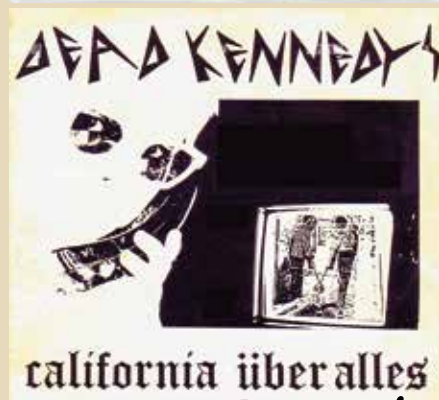
The Four Tops – Reach Out I'll Be There | Chic – Le Freak Λίγα χρόνια πριν από τη disco είχε κάνει την εμφάνισή του το hard rock, ή στην εξελιγμένη μορφή του heavy metal, στο οποίο κυριαρχούσε ο βαρύς και άγριος ήχος της ηλεκτρικής κιθάρας. «Πατέρες» του θεωρούνται οι Black Sabbath. Το συγκεκριμένο είδος επανεμφάνιστηκε στα ακόλουθα χρόνια κυρίως στις δεκαετίες 80 και 90. Παράλληλα με το heavy metal δημιουργήθηκαν τα πρώτα group ηλεκτρονικής μουσικής, όπως οι Γερμανοί Kraftwerk.

Black Sabbath – Paranoid | Kraftwerk – Trans Europa Express Στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του 70 γεννήθηκε το punk, που όπως και το rock, αποτελούσε επανάσταση των νέων. Συνδέθηκε, λοιπόν, με το rock n' roll, το οποίο έδειχνε να είχε πλέον «πεθάνει» και είχε αντικατασταθεί από τη disco και το progressive rock. Πρόκειται για εντονότερες διαμαρτυρίες που αφορούσαν σοβαρά θέματα της εποχής. Τα punk τραγούδια συνδέονται με τις μπάντες του «γκαραζ» της δεκαετίας του 60. Τα punk συγκροτήματα πολλές φορές ήταν έντονα πολιτικοποιημένα ή χρησιμοποιούσαν σάτιρα (Dead Kennedys). Σημαντικά γκρουπ υπήρξαν οι Clash και οι Sex Pistols στην Αγγλία, καθώς και οι Ramones στην Αμερική.

Τα επόμενα χρόνια το punk εξελίχθηκε και μεταλλάχθηκε, με αποτέλεσμα να δημιουργηθούν παραλλαγές όπως το post – punk, το gothic rock και το electro, που αντιπροσώπευαν συγκροτήματα όπως οι Siouxsie and the Banshees, οι Cure και οι Joy Division / New Order.

The Clash – London Calling | Dead Kennedys – California Über Alles | New Order – Blue Monday Προς τα τέλη του αιώνα, στην Αμερική επικράτησε το rap, που από πολλούς θεωρείται αντίστοιχο της ποίησης όσον αφορά τη μουσική. Αυτό, σε συνδυασμό με το hip – hop, ανατροφοδότησαν το ενδιαφέρον

για τη μαύρη μουσική, με την οποία ο κόσμος σταμάτησε να ασχολείται για μερικές δεκαετίες. Κατά τη δεκαετία του 90 είχαμε στην Αγγλία την εμφάνιση της brit pop (Oasis, Suede...), η οποία είχε στενή σχέση με τον ήχο των αγγλικών συγκροτημάτων των sixties (The Beatles, The Kinks...), ενώ στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού κυριαρχούσε το grunge (Nirvana, Pearl Jam...), έχοντας τις ρίζες του στον σκληρό ήχο του proto punk των seventies (The Stooges, MC5).

**Grandmaster Flash – The Message
Oasis – Don't Look Back in Anger
Nirvana – Smells Like Teen Spirit**

Στην αλλαγή του αιώνα η εξέλιξη της τεχνολογίας προέξενσε δραστικές αλλαγές, στην παραγωγή και την κατανάλωση της μουσικής. Οι υπολογιστές πλέον παίζουν τον ρόλο διάφορων οργάνων, ενώ μπορούν να «διορθώσουν» τη φωνή του τραγουδιστή. Αξίζει να σημειωθεί ότι η ποιότητα της μουσικής σήμερα έχει πέσει αισθητά και έχει εμπορευματοποιηθεί σε μεγάλο βαθμό. Παλιότερα, προκειμένου να φτιαχτεί ένα επιτυχημένο τραγούδι, χρειαζόταν ταλέντο και κόπος. Στις μέρες μας, σε ό,τι αφορά την πλειονότητα των ανθρώπων που ασχολούνται με την παραγωγή μουσικής, αυτά έχουν αντικατασταθεί από μηχανήματα...

Παναγιώτης Βαγδούτης, β1

➤ Ο αθλητής είναι ένας αθόρυβος πολεμιστής, μια αθόρυβη μηχανή που δεν παραπονιέται, ρυθμίζει την καθημερινότητά του και μένει προσηλωμένος στον στόχο του. Είναι φτιαγμένος να προσπαθεί συνέχεια και να μην τα παρατάει.

Η καθημερινότητα ενός αθλητή

Όσοι δεν ασχολήθηκαν ποτέ με τον αθλητισμό πιθανότατα δε θα καταλάβουν. Πίσω από κάθε αθλητή υπάρχει μια χαμένη παιδική ή εφηβική ηλικία. Είναι οι γιορτές και τα πάρτυ που δεν πήγε, γιατί είχε προπόνηση το πρωί, είναι οι εκδρομές που δεν ήρθε για να μη χάσει την προετοιμασία, είναι τα Σάββατα χωρίς ξεκούραση και χουζούρεμα, γιατί η σαββατιάτικη προπόνηση είναι πάντα νωρίς. Είναι οι αυστηροί κανόνες διατροφής, κανόνες που δεν του επιτρέπουν να ακολουθήσει τις ατασθαλίες της παρέας.

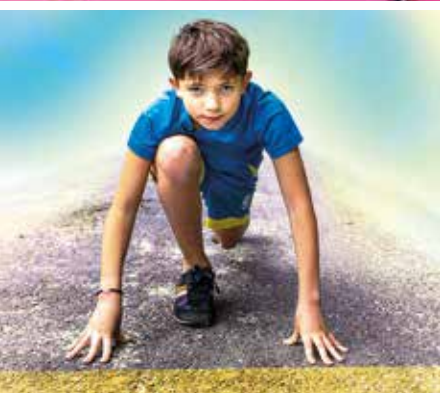
Πίσω από κάθε αθλητή βρίσκεται η καθημερινή προσπάθεια να τα «χωρέσει» όλα σε ένα 24ωρο, βρίσκεται το ξενύχτι για το διάβασμα του σχολείου κι ας είναι διαλυμένος από την κόπωση κι ας μην αντέχει το σώμα του άλλο. Βρίσκεται αυτή η στρατιωτική πειθαρχία που θα τον φέρει κοντά στον στόχο.

Υπάρχουν όμως και μέρες που θέλει να είναι σαν όλους τους άλλους. Είναι εκείνες οι στιγμές που θέλει να αφήσει τα πάντα και να κοιμηθεί λίγο παραπάνω, να προετοιμαστεί για το διαγώνισμα του σχολείου χωρίς άγχος, να συναντήσει τους φίλους του στην πλατεία για λίγο ποδόσφαιρο.

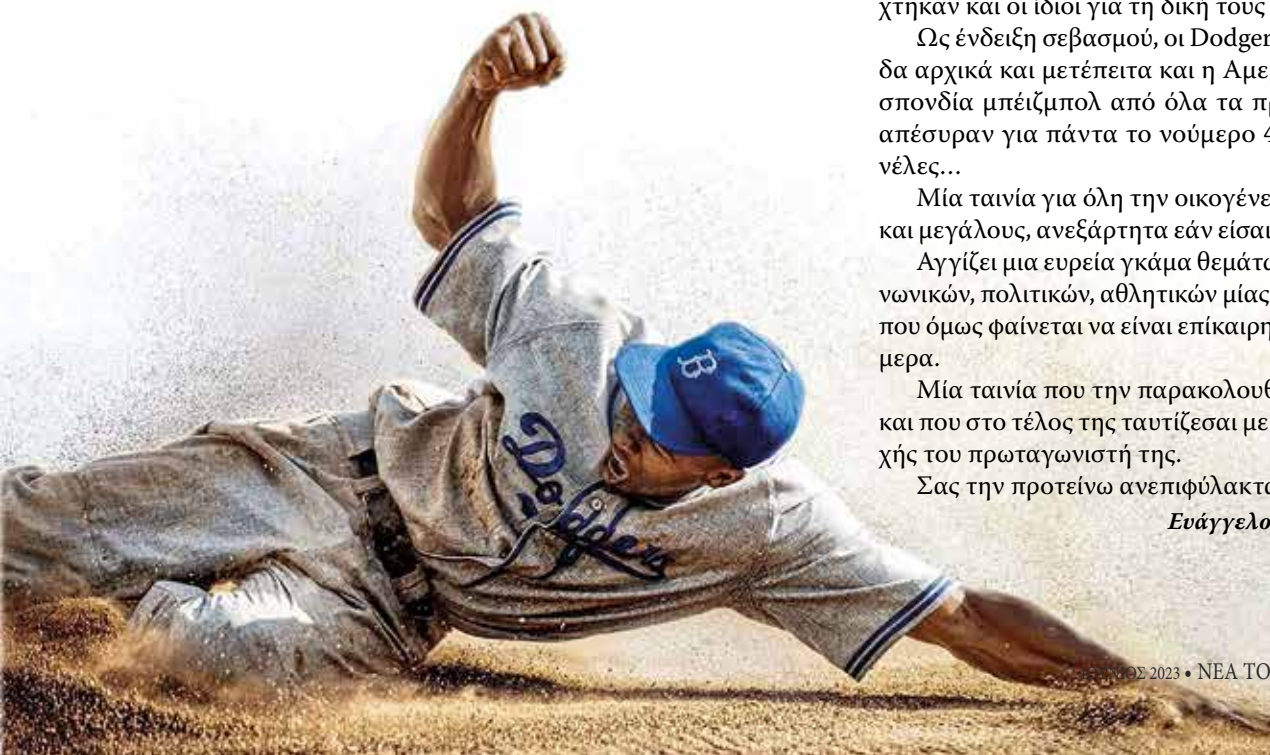
Λίγες ώρες μετά, αφού έχει τελειώσει άλλη μία προπόνηση, δε μετανιώνει καθόλου για την επιλογή του.

Γιατί γνωρίζει καλά πώς, είτε χάσει είτε κερδίσει, είναι ήδη πρωταθλητής στη ζωή του!

Ευάγγελος Κουρτίδης, α4

“42”: Μια συγκλονιστική αληθινή ιστορία που έγινε ταινία

42
THE TRUE STORY OF AN
AMERICAN LEGEND

Μία ταινία που βασίζεται στην πραγματική ιστορία του Τζάκι Ρόμπινσον.

Ο ίδιος ήταν ο πρώτος αфроαμερικάνος που κατάφερε και αγωνίστηκε το 1947 στο πρωτάθλημα μπέιζμπολ, στην ομάδα των “Μπρούκλιν Ντότζερς”, φορώντας το νούμερο 42 στη φανέλα του. Ένας παίκτης θρύλος του μπέιζμπολ, που έσπασε τον ρατσιστικό περιορισμό των λευκών και αγωνίστηκε στις μεγάλες κατηγορίες του αθλήματος.

Ήταν το 1946, όταν ο διευθυντής των Μπρούκλιν Ρότζερς, ο Μπραντς Ρίκλεϋ, έφερε στην ομάδα τον πρώτο μαύρο παίκτη. Με αυτή του την κίνηση έσπασε για πρώτη φορά το φυλετικό κατεστημένο που υπήρχε από το 1880. Μέχρι τότε, οι μαύροι παίκτες είχαν τη δυνατότητα να παίζουν σε ομάδες που αποκαλούνταν Negro Leagues, αλλά ήταν αποκλεισμένοι από τις μεγάλες κατηγορίες. Σε αυτές έπαιζαν μόνο λευκοί.

Ο Ρόμπινσον βίωσε έντονο ρατσισμό και φυλετικό διαχωρισμό. Και αυτό, όχι μόνο από την συντηρητική κοινωνία της Αμερικής και τους φιλάθλους, αλλά ακόμα και από τους συμπαίκτες του. Οι τελευταίοι δε είχαν αρνηθεί στις αρχές να παίξουν στην ομάδα μαζί του. Ο Ρόμπινσον, όμως, με τη συμπεριφορά και τον χαρακτήρα του, κατάφερε να τους κάνει να αλλάξουν στάση απέναντί του. Με την υπομονή και τη στάση του κατάφερε να έχει δίπλα του συμπαίκτες και αθλητές στον τόσο άσχημο “πόλεμο” που δεχόταν, παρά τις απειλές που δέχτηκαν και οι ίδιοι για τη δική τους ζωή.

Ως ένδειξη σεβασμού, οι Dodgers από την ομάδα αρχικά και μετέπειτα και η Αμερικανική Ομοσπονδία μπέιζμπολ από όλα τα πρωταθλήματα, απέσυραν για πάντα το νούμερο 42 από τις φανέλες...

Μία ταινία για όλη την οικογένεια, για μικρούς και μεγάλους, ανεξάρτητα εάν είσαι αθλητής ή όχι.

Αγγίζει μια ευρεία γκάμα θεμάτων, ηθικών, κοινωνικών, πολιτικών, αθλητικών μίας άλλης εποχής, που όμως φαίνεται να είναι επίκαιρη ακόμα και σήμερα.

Μία ταινία που την παρακολουθείς ευχάριστα, και που στο τέλος της ταυτίζεσαι με τη δύναμη ψυχής του πρωταγωνιστή της.

Σας την προτείνω ανεπιφύλακτα!

Ευάγγελος Κουρτίδης, α4

Μπαμπάδες με Ρούμι

➤ Μέσα στις διακοπές των Χριστουγέννων είχα την ευκαιρία να παρακολουθήσω μία παράσταση, η οποία πραγματικά με ξετρέλανε. Η παράσταση λέγεται «Μπαμπάδες με Ρούμι» και παίζεται στο θέατρο Αλίκη.

Για να φτάσω στο θέατρο, πέρασα από την πλατεία Συντάγματος που ήταν καταστολισμένη. Λαμπάκια και πολλά στολίδια υπήρχαν παντού και πραγματικά βίωνε κανείς τη μαγεία των γιορτών. Μπαίνοντας στον χώρο του θεάτρου υπήρχε μια υπέρο-

χη ατμόσφαιρα που αντικατόπτριζε το πνεύμα των Χριστουγέννων. Στον προθάλαμο σε περίμεναν ταξιθέτες, οι οποίοι με πολύ μεγάλη προθυμία και ευγένεια σε έβαζαν στη θέση σου. Όταν έφτασε η ώρα έναρξης της παράστασης, το θέατρο ήταν κατάμεστο. Μετά από τα τρία κουδούνια η παράσταση άρχισε. Σηκώθηκε η αυλαία και

Μία ξεχωριστή παράσταση

αποκαλύφθηκε το σκηνικό, το οποίο ήταν ένα παλιό σπίτι στο χωριό.

Στην παράσταση πρωταγωνιστούν δύο αδέρφια με έναν ετοιμοθάνατο πατέρα, τα οποία περίμεναν με μεγάλη αγωνία τον θάνατό του για να κληρονομήσουν την περιουσία του. Αυτό που δε γνώριζαν είναι πως ο πατέρας τους είχε παντρευτεί την οικιακή βοηθό, η οποία δικαιούνταν μερίδιο στην περιουσία. Αυτό που καταγράφει η παράσταση είναι τι είναι ικανοί οι άνθρωποι να κάνουν και μέχρι ποιο σημείο ηθικής κατάπτωσης φτάνουν προκειμένου να κερδίσουν χρήματα. Οι γυναίκες τους φαίνονται ακόμη πιο πονηρές και δρουν υπόγεια, καθώς αποφασίζουν να δηλητηριάσουν την οικιακή βοηθό φτιάχνοντας «μπαμπάδες με ρούμι» που της αρέσουν, με λίγο δηλητήριο, ώστε να αρπάξουν εκείνοι τα χρήματα. Πολύ σημαντικό ρόλο παίζει και μία γειτόνισσα, η οποία λύνει και δένει κυριολεκτικά. Γνωρίζει όλα τα κρυφά μυστικά, ενώ οι ανατροπές και οι συμπτώσεις

αλλά και οι παρεξηγήσεις δε σταματάνε.

Δεν πρόκειται να σας αποκαλύψω το τέλος, γιατί αξίζει πραγματικά να δείτε αυτή την παράσταση. Στο μόνο που θα σταθώ και που σίγουρα θα επισημάνετε και εσείς είναι το πηγαίο χιούμορ, οι έξυπνες λαχταριστές ατάκες, η λεπτή ειρωνεία αλλά σε κάποιες στιγμές και οι βωμολοχίες, που κατά τη γνώμη μου ήταν περιττές.

Όλα αυτά προκαλούν μία πολύ ευχάριστη διάθεση στον θεατή, ο οποίος δε σταματά να γελά. Το σενάριο είναι πάρα πολύ έξυπνο, πάρα πολύ γρήγορο και δε σε αφήνει λεπτό να χαλαρώσεις. Το σημαντικό είναι όμως ότι περνάει κι ένα μήνυμα για την ανθρωπινή φύση και για τη διαφθορά που προκαλούν τα χρήματα.

Κλείνοντας, πραγματικά προτείνω σε όλους ανεπιφύλακτα να παρακολουθήσουν το έργο, γιατί θα γελάσουν με την καρδιά τους.

Πρωταγωνιστούν η Τζούς Ευείδη, η Βίκυ Σταυροπούλου, ο Χρήστος Χατζηπαναγιώτης, ο Κώστας Κόκλας, η Μαρία Λεκάκη και η Σοφία Βογιατζάκη.

Ελπίζω να το απολαύσετε!!

Φλώρα Μπέρτου, α5

Ένας ύμνος στην απλότητα

➔ Ιρλανδία, 1968. Ο Τσάρλι Τάιναν, ένας εκπαιρισμένος συγγραφέας, επιστρέφει στο πατρικό του με αφορμή τον θάνατο του πατέρα του. Αποφασισμένος να ξεφύγει οριστικά από το παρελθόν του, έρχεται αντιμέτωπος με τις αναμνήσεις του, οι οποίες «ζωντανεύουν» επί σκηνής ξετυλίγοντας το κουβάρι μιας ιστορίας τρυφερότητας και αγάπης, ένα συνονθύλευμα κωμωδίας και δράματος που καθλώνει τον θεατή.

Μέσα από ένα πακέτο χαρτιά, τα οποία ο πρωταγωνιστής ρίχνει στη φωτιά, αναπλάθονται στιγμές της οικογενειακής ζωής στην ιρλανδική επαρχία της εποχής. Φιλοδοξίες, συγκρούσεις, όνειρα και απογοητεύσεις πλέκονται με μαεστρία αναδεικνύοντας την κεντρική φιγούρα του έργου. «Da», όπως daddy, όπως μπαμπάς. Ένας κηπουρός, που από την παιδική του ηλικία εργάζεται για όποιον κάθε φορά αποκαλεί αφέντη, ένας πάμφτωχος αλλά στοργικός πατέρας, ένας άνθρωπος του μόχθου, ο οποίος, ωστόσο, αποφασίζει να επικεντρώνεται στη θετική πλευρά της ζωής. Η πλοκή εξελίσσεται ως ένα παζλ αναμνήσεων αποτυπώνοντας τη σχέση του γιου με τον πατέρα του, τον άνθρωπο που περισσότερο απ' όλους θέλει να ξεχάσει, αφήνοντας πίσω του τη μιζέρια της ανέχειας.

Όμως αυτός, σαν να μην έφυγε ποτέ, τον διδάσκει για ακόμη τι πραγματικά έχει αξία στη ζωή. Στην πραγματικότητα, είναι οι όψεις του ίδιου νομίσματος, που προσπαθούν να συμφιλιωθούν σε ένα πρόσωπο.

Ένας ύμνος στη ζωή, την απλότητα και την ταπεινότητα. Η αυτοβιογραφία του Χιού Λέοναρντ είναι μια ψυχαναλυτική προσπάθεια που ωθεί τον θεατή να ψάξει βαθύτερα, να αναγνωρίσει τις ρίζες του, να αποδεχτεί τον ίδιο του τον εαυτό. Στο έργο αυτό, η καλοσύνη και η ανιδιοτέλεια συνιστούν τον σταθερό γνώμονα, γύρω από τον οποίο δομεί-

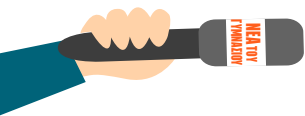

ται το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον και μας θυμίζουν πως στις δύσκολες στιγμές όλοι μας πρέπει να βρίσκουμε τον δικό μας «Da», να μας θυμίζει πως η ευτυχία βρίσκεται κρυμμένη στα πιο μικρά και καθημερινά πράγματα.

Ο ήρωας του Λέοναρντ έχει υμνηθεί παγκοσμίως, καθώς συγκινεί με την αλήθεια του και αμφισβητεί με τον τρόπο του το πρότυπο της σύγχρονης ζωής. Το «Da» έκανε την πρεμιέρα του το 1973, ενώ συνεχίστηκε για δύο περίπου χρόνια, κερδίζοντας, τέσσερα θεατρικά βραβεία. Το 1988 το έργο μεταφέρθηκε στον κινηματογράφο από τον Μάρτιν Κλαρκ. Ένα έργο διαχρονικό, το οποίο με λεπτότητα και αμεσότητα περνάει τα πιο σπουδαία μηνύματα.

Άγγελος Γκορίτσας, γ2

Πρόσφατα βρεθήκαμε με τον καταξιωμένο και γνωστό ηθοποιό, κ. Γρηγόρη Βαλτινό, που ερμηνεύει τον “Da” στο ομώνυμο έργο του συγγραφέα Hugh Leonard στο θέατρο Ιλίσια. Μιλήσαμε για πολλά και διάφορα θέματα και απάντησε με μεγάλη προθυμία και ευγένεια σε κάποιες ερωτήσεις που του έθεσα σχετικά με το επάγγελμα του ηθοποιού και την τέχνη του θεάτρου.

➔ Πώς και πότε σας γεννήθηκε η επιθυμία να ασχοληθείτε με το θέατρο;

Δημήτρη, το θέατρο δεν το διαλέγεις, σε διαλέγει! Από μικρή ηλικία έχεις μια τάση να ασχολείσαι με τα κείμενα, με τον κινηματογράφο, με τα θεατρικά έργα, να βλέπεις σινεμά, να βλέπεις θέατρο. Να σου αρέσει η κοινωνική επαφή, να σου αρέσει η συγκίνηση που σου προσφέρει ένα θεατρικό έργο, ένας ρόλος! Από πολύ μικρός συνειδητοποίησα ότι το θέατρο διδάσκει αξίες και ιδέες που θα φανούν πολύ χρήσιμες στη ζωή. Γιατί ο άνθρωπος θα πρέπει να γυμνάζει το αίσθημά του για να γίνει χρήσιμος πρώτα στον εαυτό του και μετά στους άλλους, ώστε να μην τον απομονώνει ο κοινωνικός του περίγυρος, καθώς μεγαλώνει. Όταν λείπει αυτό το αίσθημα, όταν λείπει η γνώση, μπορεί κάποιος να γίνει ακόμα και επικίνδυνος για τους άλλους ανθρώπους. Αυτό συμβαίνει, γιατί δεν έχει την ευαισθησία που χρειάζεται για να αντιμετωπίσει τον συνάνθρωπό του, τον συγγενή, τον αδερφό,

▼
Από πολύ μικρός συνειδητοποίησα ότι το θέατρο διδάσκει αξίες και ιδέες που θα φανούν πολύ χρήσιμες στη ζωή.

τον φίλο, τον σύζυγο ή τη σύζυγό του και αργότερα τα ίδια τα παιδιά του, με αποτέλεσμα να τα κάνει δυστυχισμένα ή αναισθητα και επιθετικά. Όταν ασχολείσαι με το θέατρο, δε βλέπεις τα πράγματα επιφανειακά. Αντιθέτως μαθαίνεις να αποβάλεις κάποια ευτελή στοιχεία του χαρακτήρα σου. Να αφαιρείς από τη ζωή σου τα περιττά και τα άχρηστα. Να αφήνεις στην άκρη τα δεκανίκια και να μένεις στην ουσία. Το θέατρο είναι, θα λέγαμε, ένας παράλληλος κόσμος! Τα ίδια πράγματα που συμβαίνουν στη ζωή συμβαίνουν και στο θέατρο. Μόνο που η τέχνη του θεάτρου είναι κάτι εξαιρετικά χρήσιμο. Σου μαθαίνει εκ του ασφαλούς, παρακολουθείς χωρίς να παθαίνεις κάτι, χωρίς να υποφέρεις, όπως μπορεί να υποφέρεις στη ζωή σου. Σου υποδεικνύει πώς να αντιμετωπίζεις προβλήματα, πώς να διορθώνεις σφάλματα και να βελτιώνεις τον χαρακτήρα σου. Σου διδάσκει τις αξίες της ζωής, την ηθική πλευρά της. Όπως είπα και στην αρχή, σου γυμνάζει το αίσθημα.

Ποια παράσταση από όλες αγαπάτε περισσότερο;

Η παράσταση που αγαπάω είναι μια που συνδυάζει όλα τα είδη του θεάτρου. Πρόκειται για το έργο: *Ο βιολιστής στη στέγη*. Συνδυάζει τη μουσική, τον χορό, το τραγούδι και την υποκριτική. Επίσης, κατά τη γνώμη μου είναι το τελειότερο μουσικό έργο που έχει γραφτεί στην ιστορία του θεάτρου. Στηρίζεται στο λαϊκό δρώμενο και δε σε ενοχλεί καθόλου η μετάβαση από την πρόζα στο τραγούδι και από το τραγούδι στον χορό. Και επειδή ο Έλληνας δεν είναι πολύ εξοικειωμένος με το μουσικό θέατρο, ο βιολιστής είναι μια πολύ καλή συνταγή για να λατρέψει κανείς το μιούζικαλ.

Τι θα συμβουλευάτε τη νέα γενιά;

Η νέα γενιά, με τη βοήθεια της τεχνολογίας, έχει απομακρυνθεί λιγάκι από την ουσιαστική παιδεία και δε διαθέτει ενσυναίσθηση. Τα πάντα γίνονται με το πάτημα ενός κουμπιού. Αυτό από τη μια μεριά έχει τα καλά του, αλλά έχει και τα κακά του. Τα πάντα είναι έτοιμα και, όταν λέμε έτοιμα, εννοούμε ότι κάποιος άλλος έχει αποφασίσει για σένα ποια πληροφορία θα σου δώσει. Οι παλαιότερες γενιές καθυστέρουσαν λίγο να βρουν απαντήσεις, αλλά τις ψάχνανε περισσότερο. Ψάχνανε και διαφορετικές απαντήσεις, ψάχνανε και πολλά βιβλία. Ψάχνοντας κατάφερναν να μορφωθούν περισσότερο, να αποκτήσουν κριτική ικανότητα και γενικά να χρησιμοποιήσουν όλα αυτά που μάθαιναν και διαβάζανε σε διάφορους τομείς. Τώρα τα πράγματα είναι πιο εύκολα, πιο εξειδικευμένα, αλλά και πολλές φορές πιο επι-

Όταν ασχολείσαι με το θέατρο, δε βλέπεις τα πράγματα επιφανειακά. Αντιθέτως μαθαίνεις να αποβάλλεις κάποια ευτελή στοιχεία του χαρακτήρα σου. Να αφαιρείς από τη ζωή σου τα περιττά και τα άχρηστα. Να αφήνεις στην άκρη τα δεκανίκια και να μένεις στην ουσία.

κινδυνα. Μέσα από το πλήθος των πληροφοριών μπορεί κάποιος να σου κάνει προπαγάνδα. Να σου περάσει είτε πολιτικά είτε κοινωνικά είτε επιστημονικά τα μηνύματα που αυτός θέλει. Δε σου δίνει δηλαδή τη δυνατότητα να ερευνήσεις, να σκεφτείς και να συγκρίνεις. Είναι γεγονός ότι πολλές από τις γνώσεις που παίρνουμε από το διαδίκτυο είναι λανθασμένες και ψεύτικες. Πρέπει λοιπόν το νέο παιδί, για να μπορέσει να κάνει σωστές επιλογές στη ζωή του, να αποκτήσει παιδεία, γνώση, μόρφωση. Η μόρφωση σου δίνει τεράστιες δυνατότητες. Σε κάνει έτοιμο για πολλές όμορφες στιγμές αλλά και για πολλά προβλήματα που θα συναντήσεις στη ζωή. Γιατί μαζί με τα καλά θα έρθουν και τα κακά. Η γνώση είναι τεράστια δύναμη. Μέσα από τη γνώση και τη μόρφωση η νέα γενιά θα βάλει τα θεμέλια για το μέλλον. Οι νέοι πρέπει να επιδιώκουν να ολοκληρώνονται πνευματικά μέσα από τα βιβλία, από τα μυθιστορήματα, από τον κινηματογράφο, από την ποίηση, που σχεδόν έχουν εκλείψει σήμερα από τη ζωή μας. Το καλό σινεμά είναι παρελθόν. Βλέπουμε μόνο ταινίες περιπέτειας και κάποιες αφελείς κωμωδίες. Έτσι για να περάσει η ώρα! Η ώρα όμως είναι πολύτιμη και δεν πρέπει να περνάει. Πρέπει να αξιοποιείται δημιουργικά. Εκείνο, λοιπόν, που θα συμβούλευα τα νέα παιδιά είναι να αποκτήσουν γνώση, παιδεία και ενσυναίσθηση.

Ευχαριστώ πολύ, κ. Βαλτινέ, για τον χρόνο σας και σας εύχομαι κάθε επιτυχία!

Δημήτρης Χατζής, α9

Ζορμπάς

N. Καζαντζάκης

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΚΛΕΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΑΝΚΟΓΛΟΥ (ΑΛΕΞΗΣ ΖΟΡΜΠΑΣ)

ΟΛΙΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ (ΜΑΝΤΑΜ ΟΡΤΑΝΙΣ)

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ (ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ)

ΙΒΑΝ ΣΒΙΤΑΪΛΟ (ΜΑΥΡΑΝΤΩΝΗΣ)

ΗΛΙΑΝΑ ΜΑΥΡΟΜΑΘΗ (ΧΗΡΑ)

Ζορμπάς

στη σκηνή του Ελληνικού Κόσμου

➤ Ο βίος και η πολιτεία του Αλέξη Ζορμπά δραματοποιούνται στη σκηνή του Ελληνικού Κόσμου. Οι πρωταγωνιστές, Γ. Στάνκογλου και Α. Σταματάκης αποδίδουν τους ρόλους του Ζορμπά και του συγγραφέα, Νίκου Καζαντζάκη, με αυθορμητισμό και επιδεξιότητα. Ο Αλέξης Ζορμπάς, ένας ήρωας πασίγνωστος για την αυθεντικότητα, τη λαϊκή του σοφία, τη θρασύτητα, τα ένστικτά του και την ανελέητη προσπάθειά του να παραμείνει 'λεύτερος' συναρπάζει, συγκινεί και είναι η βάση για την πλοκή του διάσημου μυθιστορήματος. Ο συγγραφέας, φίλος και σύντροφός του στο ταξίδι για την Κρήτη, αρχικά συντηρητικός, διστακτικός και αδιάλλακτος στις φιλοσοφικές του απόψεις και την αγάπη του για τον πνευματικό κόσμο, συνεπαίρνεται από τον Ζορμπά, γεύεται τις χαρές και τις λύπες της ζωής και ενδίδει στην έμφυτη ανάγκη για απελευθέρωση. Μαζί οι ήρωες γελούν, βιώνουν τραγωδίες, διαφωνούν, εξισορροπούν τις αντιφατικές τους προσωπικότητες, χορεύουν... χορεύουν τον χορό του «Ζορμπά».

Η ιστορία διαδραματίζεται στην Κρήτη το '50, όπου τα δύο αυτά πρόσωπα συνεργάζονται διευθύνοντας ένα μεταλλείο. Μπορεί, ωστόσο, το ταξίδι αυτό να είναι καθοριστικό για τη ζωή του καθένα;

Στόχος του έργου ήταν, σύμφωνα με τον σκηνοθέτη, να γίνουν πραγματικότητα τα λόγια του Ν. Καζαντζάκη: «Ας του δώσουμε το αίμα μας να ζωντανέψει. Ας κάνουμε ό,τι μπορούμε να ζήσει λίγο ακόμα ο εξαίσιος αυτός φαγάς, πότης, δουλευταράς, γυναικάς κι αλήτης. Η πιο πλατιά ψυχή, το πιο σίγουρο σώμα, η πιο ελεύθερη κραυγή που γνώρισα στη ζωή μου.» Πράγματι, ο εμβληματικός αυτός ήρωας παίρνει σάρκα και οστά για λίγη μόνο ώρα μπροστά στους θεατές της παράστασης.

Ζωή Λαού, γ5

Νίκος Καζαντζάκης:

Δε φοβάμαι τίποτα.

Δεν ελπίζω τίποτα.

Είμαι λ ε ύ τ ε ρ ο ς.

Ν' αγαπάς την
ευθύνη. Να λες:
Εγώ, εγώ μονάχος
μου έχω χρέος να
σώσω τη γης.

140 χρόνια από τη γέννηση του Νίκου Καζαντζάκη

➤ Ο Νίκος Καζαντζάκης είναι ο πιο πολυμεταφρασμένος και αγαπητός Έλληνας συγγραφέας. Αν και εξαιρετικά δημοφιλής, τα έργα του, λόγω του τολμηρού για την εποχή του ύφους, συνάντησαν σθεναρή αντίσταση από ένα κομμάτι της κοινωνίας. Φέτος γιορτάζουμε τα 140 χρόνια από τη γέννησή του.

Υπάρχουν πολλά αξιοσημείωτα για τη ζωή του Καζαντζάκη, που όμως δεν είναι ευρέως γνωστά. Για παράδειγμα, σπούδασε Νομικά, τα οποία όμως δεν άσκησε ποτέ, επειδή αφιερώθηκε ολοκληρωτικά στη συγγραφή. Ένα μεγάλο κομμάτι της έμπνευσής του αντλήθηκε από τα πολλά και μακρόχρονα ταξίδια του ανά τον κόσμο. Από αυτά αποκόμισε επίσης και την ικανότητα να μπορεί

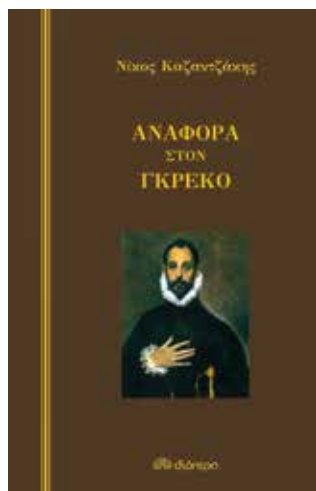
να επικοινωνεί σε δέκα γλώσσες, εκ των οποίων στις έξι σε πολύ καλό βαθμό.

Το αποτύπωμα που έχει αφήσει στην ελληνική, και όχι μόνο, λογοτεχνία είναι σπουδαίο. Συνολικά είχε γράψει πενήντα έργα πολλών ειδών, όπως πεζογραφία, ποίηση, θεατρικά έργα κ.α. Επίσης είχε συντάξει πλήθος άρθρων και είχε επιμεληθεί πολλών μεταφράσεων.

Αναμφίβολα, ο Νίκος Καζαντζάκης έχει κερδίσει με την αξία του μία θέση στην καρδιά όλων μας ακόμα και τόσες γενιές μετά. Ο τρόπος, με τον οποίον το καταφέρνει αυτό, συνοψίζεται μέσα σε μία φράση ειπωμένη από τον ίδιο: «ό,τι επιθυμείς να το φωνάζεις δυνατά, αγρίμι να γίνεσαι. Δεν ταιριάζει η μετριότητα με τη λαχτάρα».

Ναυσικά Γουδέλη, α2

ΦΤΑΣΕ
ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ
ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ.
ΜΗ ΝΤΡΑΠΕΙΣ
ΑΝ ΕΠΑΙΞΕΣ
ΚΑΛΑ
ΚΙ ΕΧΑΣΕΣ.
ΝΑ ΝΤΡΑΠΕΙΣ
ΑΝ ΕΠΑΙΞΕΣ
ΚΑΚΑ
ΚΑΙ ΚΕΡΔΙΣΕΣ.

«Η Νέα Παιδαγωγική» Ένα έργο του Νίκου Καζαντζάκη

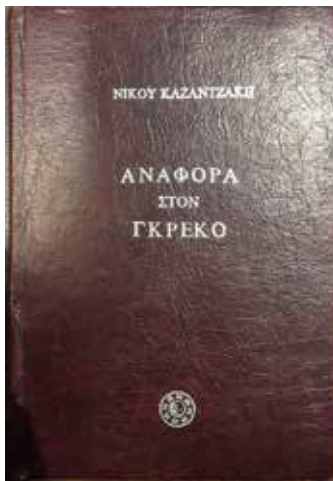
➤ Ο Νίκος Καζαντζάκης ήταν ένας Έλληνας συγγραφέας ο οποίος σήμερα αναγνωρίζεται ως ένας από τους σημαντικότερους Έλληνες λογοτέχνες. Το τεράστιο σε όγκο και ποικιλία έργο του δεν μπορεί να ενταχθεί σε κάποια «γενιά» ή λογοτεχνικό ρεύμα. Αποτελεί ο ίδιος σημείο αναφοράς της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας, την οποία οδήγησε σε δρόμους τους οποίους δεν είχε ανακαλύψει ποτέ κανένας.

Το έργο του «Αναφορά στον Γκρέκο» είναι μια αυτοβιογραφία του συγγραφέα, η οποία δημοσιεύτηκε μετά τον θάνατό του. Μέσω του έργου του έχουμε την ευκαιρία να τον γνωρίσουμε καλύτερα και να μάθουμε και άλλες πληροφορίες για τη ζωή του. Στη «Νέα Παιδαγωγική», ένα απόσπασμα αυτού του έργου, ο συγγραφέας ανακαλεί μνήμες από τα παιδικά του χρόνια και συγκεκριμένα από τη σχολική του ζωή. Γίνεται αναφορά στην πρώτη μέρα του μικρού Ν. Καζαντζάκη στο σχολείο και μας περιγράφει λεπτομερώς όλα τα συναισθήματα που ένιωθε. Μας αφηγείται, επίσης, και μια πολύ σκληρή ανάμνησή του από τα σχολικά του χρόνια, η οποία μας δείχνει τη μέθοδο με την οποία δίδασκαν τα παιδιά εκείνη την εποχή και τον σκληρό τρόπο με τον οποίο τους συμπεριφέρονταν στο σχολείο.

Στην πρώτη ενότητα του αποσπάσματος ο συγγραφέας διηγείται την πρώτη του μέρα στο σχολείο και το πώς ένιωθε. Έφτασε στο σχολείο με τον πατέρα του, ο οποίος τον φίλησε στο κεφάλι, κάτι το οποίο δε συνήθιζε να κάνει, και αυτό φάνηκε λίγο περίεργο στο μικρό αγόρι. Η μητέρα του έδωσε ένα φυλακτό και την ευχή της. Ήταν σαν να ήθελε να τον προφυλάξει από αυτά που θα του συνέβαιναν εκεί. Μπορούμε να καταλάβουμε ότι το παιδί άρχισε να νιώθει κάπως φοβισμένο, αφού δεν ήξερε τι θα αντίκριζε, όταν έφτανε στην πόρτα του σχολείου. Ο φόβος του, όμως, μεγαλώνει, όταν φτάνει πιο κοντά στο σχολείο και το χέρι του αρχίζει να τρέμει. Ο πατέρας δίνει το παιδί του στον δάσκαλο και του λέει τη χαρακτηριστική φράση εκείνης της εποχής «Το κρέας δικό σου και τα κόκαλα δικά μου». Το παιδί είναι τόσο τρομοκρατημένο που φτάνει στο σημείο να παρομοιάζει τον δάσκαλο με διάβολο.

Εκτός από τα συναισθήματα του παιδιού σε αυτή την ενότητα προβάλλεται και ο χαρακτήρας των γονέων. Ο πατέρας φαίνεται ότι είναι ένας άνθρωπος αυστηρός, παλαιών αρχών, ο οποίος νιώθει αγάπη προς το παιδί, απλά δεν ξέρει πώς να την εκφράσει. Η μητέρα του, αντίθετα, τον υποστηρίζει και εκδηλώνει την αγάπη της προς αυτό και το βοηθά να ξεπεράσει τον φόβο που ένιωθε.

Στη δεύτερη ενότητα ο συγγραφέας καταγράφει τις ανα-

μνήσεις του από την Τετάρτη Δημοτικού, όπου είχε έναν δάσκαλο ο οποίος είχε έρθει από την Αθήνα. Ο δάσκαλος αυτός υποτίθεται ότι ήταν φορέας μιας νέας παιδαγωγικής μεθόδου, όμως αυτή η πρωτάκουστη παιδαγωγική μέθοδος που εφάρμοσε στηριζόταν κυρίως στον εκφοβισμό, στις απειλές και στα χτυπήματα με τον βούρδουλα. Ο δάσκαλος είχε επιβάλει μια αυστηρή πειθαρχία, οι παραβάτες της οποίας θα πλήρωναν με πολλά χτυπήματα, τα οποία μπορούσαν να τους προκαλέσουν ακόμα και αιμορραγία. Μάλιστα ο συγγραφέας υπήρξε κάποτε θύμα αυτής της βίαιης συμπεριφοράς, όταν τόλμησε να πει την άποψή του πάνω σε ένα θέμα.

Παρ' όλα αυτά ο δάσκαλος ήταν και λίγο πονηρός. Αυτό φαίνεται στο κείμενο, καθώς, όταν διδάξε την ιστορία του Κολόμβου, ζήτησε από τους μαθητές να του φέρουν αβγά ή εάν δεν τα είχαν, τότε βούτυρο. Σε αυτό το σημείο φαίνεται η πονηριά του, αφού τα δύο αυτά υλικά δεν είχαν σχέση με το μάθημα, απλά εκείνος τα χρειαζόταν και ήξερε ότι οι μαθητές του δε θα μπορούσαν να του αρνηθούν, αφού τον φοβόντουσαν τόσο πολύ.

Αυτό, όμως, που πρέπει να προσέξουμε σε αυτή την ενότητα είναι το χιούμορ που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας σε κάποια σημεία. Αυτό εκδηλώνεται με τον παραλληλισμό της Νέας Παιδαγωγικής με μια γυναίκα. Η αφελής ερώτηση του μικρού παιδιού για τη γυναίκα αυτή που δεν έρχεται σχολείο και το ξύλο το οποίο δέχεται γι' αυτό, έχουν κάτι το κωμικό, το οποίο προκαλεί στον αναγνώστη μία ευχάριστη διάθεση. Τέλος, το γεγονός ότι ο συγγραφέας καταφέρνει να συνδυάσει ειρωνεία και χιούμορ είναι κάτι το αξιοσημείωτο. Αυτό συμβαίνει, όταν κάνει λόγο για μια Νέα Παιδαγωγική, η οποία στην πραγματικότητα είναι ακριβώς το αντίθετο της λέξης «νέα».

Μόλις ο αναγνώστης τελειώσει αυτό το απόσπασμα, συγκρίνει το πώς συμπεριφέρονταν στον Νίκο Καζαντζάκη στο σχολείο και πώς συμπεριφέρονται σε εμάς οι δάσκαλοί μας. Εμείς δε φοβόμαστε, δε νιώθουμε απειλή από εκείνους. Αντιθέτως, μας κάνουν να νιώθουμε καλοδεχούμενοι στο σχολείο και μας βοηθάνε να αισθανθούμε το σχολείο σαν ένα δεύτερο σπίτι. Κανένα παιδί δεν πρέπει να ζει έτσι όπως έζησε ο Νίκος Καζαντζάκης, με τις οδυνηρές αναμνήσεις των σχολικών του χρόνων. Τα παιδιά πάνε σχολείο για να μάθουν γράμματα όχι για να τα χτυπάνε οι δάσκαλοί τους. Τουλάχιστον η σημερινή κοινωνία το έχει καταλάβει αυτό και τώρα πια ακούγονται όλο και λιγότερα περιστατικά βίας από δασκάλους.

Ουρανία Χανιώτη, α9

Αιγαιοπελαγίτικο

Αγκαλιασμένη απ' τα άγρια κύματα και τις αφροστεφανωμένες της ακτές ξεπροβάλλει
σαν της Μαντώς την επιβλητική κορμοστασιά.
Σε ράχη χρυσαφένια, όπου λείπει το Αιγαιοπελαγίτικο λευκό,
μόνοι στέκουν κάμποσοι ανεμοδαρμένοι μύλοι.
Σφιχταγκαλιασμένα τα ασβεστοβαμμένα σπίτια.
Ανάκατα ξερολιθιές, τάφοι θολωτοί, μπλεγμένη ιστορία.
Αχώριστα βαδίζουν παρελθόν και μέλλον.
Σαν τ'όνα να θέλει να πνίξει τ'άλλο.
Μα εκείνο να αντιστέκεται, μένοντας πάντα φανερό, όπου κοιτάξεις.
Κανένα δαιδαλώδες μονοπάτι δεν μένει αδειανό από κόσμο.
Μα ακόμη κι όταν ο πανίσχυρος ήλιος δύει, εκείνη μένει ξάγρυπνη,
στου χρόνου τα κουπιά.

Όλγα Δανηλάτου, α2

Βιβλίο

Διαβάσαμε και σας προτείνουμε...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΓΚΑΡΣΙΑ ΜΑΡΚΕΣ

Εκατό χρόνια Μοναξιάς

➔ Ο Χοσέ Αρκάδιο Μπουενδία και η Ούρσουλα Ιγουαράν, οι γενάρχες της οικογένειας των Μπουενδία, ήταν ξαδέλφια. Μαζί στις ανελέητες κρούσεις της συμφοράς δεν τους κράτησε η αγάπη αλλά η συννενοχή για την αμαρτία που είχαν διαπράξει, όταν έσμιξαν για πρώτη φορά. Μια αμαρτία που δεν τιμωρήθηκε αμέσως – αφού κανένα από τα παιδιά τους δεν γεννήθηκε με γουρουνουρά – αλλά επέστρεψε απροσδόκητα 7 γενιές αργότερα, για να ξεπληρώσει η οικογένεια το τίμημα της διεστραμμένης της ύπαρξης.

Η τιμωρία των Μπουενδία, στο πέρας των 7 γενεών, ήταν η καταδίκη της οικογένειας σε 100 χρόνια μοναξιάς. Ήταν η επι-

βολή μίας αναπόδραστης πραγματικότητας, αυτής της αναπόφευκτης παρακμής που τυράννησε και την πρώτη και την τελευταία Ούρσουλα. Στο μεταξύ, η ιστορία της οικογένειας, αντί να διαγράφεται γραμμικά με μια σταθερή πορεία προς το μέλλον, πήρε τη μορφή «ενός γραναζιού αμετανόητων επαναλήψεων, μιας ρόδας που θα μπορούσε να γυρίζει αενάως, αν δεν υπήρχε στη μέση η προοδευτική και ανεπανόρθωτη φθορά του άξονά της». Με άλλα λόγια, ο χρόνος έκανε κύκλους.

Την κυκλική αυτή πορεία προς την απόλυτη παρακμή δεν μπόρεσε να συλλάβει κανείς από τους Μπουενδία στη βραχύτητα του βίου του. Φαινομενικά, τα μέλη της οικογένειας δε θα μπορούσαν να είναι πιο διαφορετικά μεταξύ τους. Ένας παθιασμένος αλχημιστής, μια γιαγιά που ψήνει καραμελένια ζωάκια, ένας μοναχικός συνταγματάρχης, μία μουγκή που τρώει χώμα, ένας οραματιστής του σιδηρόδρομου, ένας έκλυτος γλεντζές, η πιο όμορφη γυναίκα του κόσμου, ένας φιλήδονος Πάπας, μία αυστηρότατη θεούσα και ένας μελετητής των αρχαίων περγαμινών δύσκολα εντάσσονται στο ίδιο γενεαλογικό δέντρο. Εντούτοις, η σπειροειδής τροχιά της μοίρας γίνεται πλήρως αντιληπτή

μέσα από την παρατήρηση ότι μαζί με τα ονόματα κληροδοτούνται από γενιά σε γενιά και τα γνωρίσματα των Μπουενδία. Μόνο αφού ερευνήσουμε την γενιά στην ολότητά της, καταλαβαίνουμε ότι η κτηνώδης φύση των Χοσέ Αρκάδιο, η έμφυτη εσωστρέφεια και τα ορθάνοιχτα μάτια των Αουρελιάνο, η ακαταπόνητη εργατικότητα των γυναικών που λέγονται Ούρσουλα και ο αρρωστημένος έρωτας όσων ονομάζονται Αμάραντα επαναλαμβάνονται διαρκώς.

Όλες αυτές οι κρυφές μετενσαρκώσεις μεταβίβασαν τόσο την κληρονομική μοναξιά και τον εγωισμό των Μπουενδία όσο και το ίδιο το βάρος της ακολασίας των προ παππούδων. Η τίση που επιφύλασσε το γραμμένο για την οικογένεια ήρθε με την πραγματοποίηση του μεγαλύτερου φόβου και της πιο ενδόμυχης ανησυχίας της Ούρσουλας. Εμφανίστηκε με τη μορφή της γουρουνίσιας ουράς που ξεπρόβαλλε από την μέση του τελευταίου Αουρελιάνο. Μετά από κάτι παραπάνω από έναν αιώνα πολέμου, έρωτα, σκανδάλων και σφαγής, μετά από εκατό χρόνια μακράς απομόνωσης, το λυπητερό σπίτι των Μπουενδία είχε πλέον ρημάξει και καταφωγωθεί από τα μυρμήγκια. Αυτή η οικογένεια που εί-

χε καταδικαστεί σε εκατό χρόνια μοναξιάς έμελλε να εκλείψει οριστικά και αμετάκλητα από το πρόσωπο της γης. Όποιο σημάδι της απέμενε, θα σβηνόταν ανεπιστρεπτί από την επέλαση των στοιχείων της φύσης και την σιωπηρά συμφωνημένη λησμονιά που είχε εξαπλωθεί πέρα από το μικρό χωριό και σε όλο τον βάλτο.

Το μυθιστόρημα του Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες έχει δικαίως τιμηθεί με το βραβείο Νόμπελ της Λογοτεχνίας. Ο συγγραφέας πλάθει μια ιστορία βαθιά τραγική, έντονα ασυμβίβαστη και πρωτότυπη. Στου κόλπους της αφήγησής του, ο ιστορικός ρεαλισμός νυμφεύεται τη λανθάνουσα μαγεία που διαρρέει όλο το βιβλίο. Γεγονότα και πρόσωπα από τη ζωή του συγγραφέα και την ιστορία της πατρίδας του, της Κολομβίας, όπως ο Πόλεμος των Χιλίων Ημερών και Η Σφαγή της Μπανάνας συνυφαίνονται δεξιοτεχνικά με τσιγγάνικα ξόρκια, σμήνη από μαγεμένες κίτρινες πεταλούδες, υπεραιωνόβιες ιερόδουλες και γυναίκες που αναλαμβάνονται ψυχή τε και σώματι στους ουρανούς. Στο αριστούργημά του, ο Μάρκες εγκωμιάζει με ποιητικό οίστρο την ίδια τη ζωή, ενώ ταυτόχρονα προσεγγίζει με λάγνα προσμονή το αναπόφευκτο του θα-

νάτου. Τα Εκατό Χρόνια Μοναξιά αποτελούν, όπως το έθεσαν εύστοχα οι New York Times, το πιο αξιανό γνωστο βιβλίο για όλη την ανθρωπότητα μετά τη Γένεση.

Απόστολος Βασιλικός, γ2

ΜΠΕΤΤΥ ΣΜΙΘ

Ένα Δέντρο Μεγαλώνει στο Μπρούκλιν

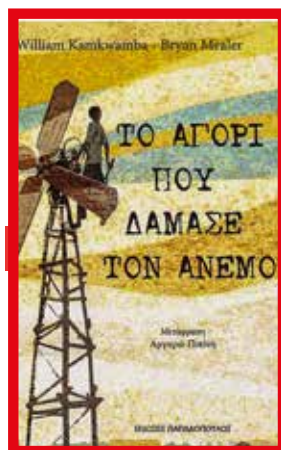
➤ Σε μια φτωχογειτονιά του Μπρούκλιν φυτρώνει ένα δέντρο που βάζει τα δυνατά του να κερδίσει λίγο ουρανό. Μεγαλώνει ακόμα και στο τσιμέντο, χωρίς ήλιο, χωρίς νερό, ίσως και χωρίς χώμα. Μεγαλώνει πλούσιο και ευγενικό μόνο στις απόκληρες γειτονιές. Σε κανένα άλλο μέρος. Έτσι είναι πλασμένο: να αγαπάει τους φτωχούς. Μοιάζει με την εντεκάχρονη Φράνσι, που μεγαλώνει μαζί με την οικογένεια της στο Μπρούκλιν και προσπαθεί να χαρεί την κάθε μέρα, αντιμετωπίζοντας όλα τα προβλήματα

Το μυθιστόρημα «Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν» της Μπέτι Σμιθ μάς μεταφέρει στην Αμερική το 1912, όπου η

Φράνσι Νόλαν και ο μικρός της αδελφός ο Νίλι, ψάχνουν στα σκουπίδια για άχρηστα πράγματα, ώστε να βγάλουν έστω και λίγα χρήματα. Όλοι στην οικογένεια ονειρεύονται μία καλύτερη ζωή και για αυτό εργάζονται πολύ σκληρά. Μοναδική εξαίρεση ο πατέρας τους, ο οποίος είναι άνεργος και από αρκετά σημεία του βιβλίου καταλαβαίνουμε ότι είναι αλκοολικός. Η μητέρα, η Κέιτι, φαίνεται αρκετά αισιόδοξη για τα παιδιά της. Ονειρεύεται το μέλλον τους επιθυμώντας ο Νίλι να γίνει γιατρός. Η Φράνσι έχει τον πιο σταθερό χαρακτήρα και προσπαθεί να πραγματοποιήσει τα όνειρά της. Διαβάζοντας το βιβλίο, βλέπουμε τη Φράνσι να έχει μια πιο στενή σχέση με τον πατέρα της, τον Τζόνι, παρά με τη μητέρα της, μολονότι αυτή είναι που προσπαθεί σκληρά για το καλό όλων. Ο θάνατος του Τζόνι από την υπερβολική κατανάλωση αλκοόλ γεμίζει θλίψη όλα τα μέλη της οικογένειας και ιδίως τη Φράνσι, η οποία όμως συνεχίζει και αγωνίζεται για να τα βγάλει πέρα παρά τις δυσκολίες. Με την αποφασιστικότητα της μητέρας τους τα δύο παιδιά θα καταφέρουν να τελειώσουν και την έκτη τάξη αλλά το Λύκειο φαντάζει αδύνατος στόχος. Η ζωή γίνεται το αληθινό τους σχολείο. Τα δύο παιδιά αναγκάζονται να δουλέψουν πέρα από τη γέφυρα του Μανχάταν. Έτσι θα γνωρίσουν έναν κόσμο πολύ διαφορετικό από αυτό που ήδη ήξεραν. Η Φράνσι για πρώτη φορά ερωτεύεται. Με το πείσμα της καταφέρ-

νει να ολοκληρώσει και τις σπουδές της. Αφήνει πίσω την μικρή γειτονιά κοιτώντας πάντα μπροστά, αλλά κρατά το Μπρούκλιν μέσα στην καρδιά της για πάντα σαν τον αγαπημένο τόπο της παιδικής της ηλικίας. Μπορεί ένα δέντρο να μεγαλώσει στο Μπρούκλιν; Μπορεί μια νεαρή να μεγαλώσει υπό το βάρος και την πίεση του περίγυρού της; Διαβάστε το βιβλίο και θα καταλάβετε!

Αικατερίνη Γρίβα, α2

ΓΟΥΙΛΙΑΜ ΚΑΜΚΓΟΥΑΜΠΑ

Το αγόρι που δάμασε τον άνεμο

➤ Μια αληθινή ιστορία που έγινε εφηβικό μυθιστόρημα! Πρόκειται για τη βιογραφία ενός παιδιού, του Γουίλιαμ Καμκγουάμπα, το οποίο κατάφερε, χωρίς καμία βοήθεια, να δημιουργήσει μία ανεμογεννήτρια από το πουθενά, με σκοπό να βελτιώσει τη ζωή της οικογένειάς και των φτωχών κατοίκων της χώρας του. Ο συγγραφέας γράφει και αφηγείται ο ίδιος την ιστορία του, σε πρώτο ενικό

πρόσωπο, με τη βοήθεια ενός φίλου του – το δεύτερο όνομα του συγγραφέα στον τίτλο. Μας περιγράφει αναλυτικά όλη τη δύσκολη ζωή του στο Μαλάουι, σε μία χώρα και σε μία εποχή στην οποία βασιλευε η μαγεία, η επιστήμη αποτελούσε μυστήριο και οι δύσκολες συνθήκες διαβίωσης ήταν καθημερινή πραγματικότητα. Πρόκειται, ουσιαστικά, για μία συναρπαστική ιστορία πίστης, θέλησης, ελπίδας, τόλμης και εφευρετικότητας.

Οι αναγνώστες αισθάνονται ευγνωμοσύνη για τις συνθήκες ζωής τους και, παράλληλα, διαπιστώνουν πως η επινοητικότητα, η εργατικότητα, το πείσμα ψυχής μπορούν να αλλάξουν ζωές.

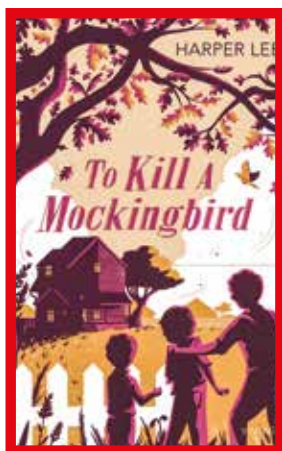
Το βιβλίο περιέχει ένα σημαντικό οικολογικό μήνυμα, καθώς, μέσα από την εμπειρία του πρωταγωνιστή, συνειδητοποιούμε πόσο σημαντική είναι η εκμετάλλευση των εναλλακτικών πηγών ενέργειας, ειδικά σε χώρες που μαστίζονται από δύσκολες καιρικές συνθήκες, όπως η ξηρασία.

Μπορεί να θεωρείται εφηβικό βιβλίο αλλά μπορεί να διαβαστεί και από έναν ενήλικα. Μέσα από την απλή και λιτή γραφή του συγγραφέα εκτιμάς όλα αυτά που για το μεγαλύτερο ποσοστό του κόσμου είναι αυτονόητα.

Συγγραφείς του βιβλίου οι William Kamkwamba & Bryan Mealer, ενώ η απόδοση στην ελληνική γλώσσα έγινε από τη συγγραφέα Αργυρώ Πιπίνη, των εκδόσεων Παπαδοπούλου.

Ευάγγελος Κουρτίδης, α4

HARPER LEE

Όταν σκοτώνουν τα κοτσύφια

«Σκοτώστε όσες κίτσες θέλετε, αν μπορείτε να τις πετύχετε, αλλά να θυμάστε ότι είναι αμαρτία να σκοτώνεις τα κοτσύφια», ήταν η συμβουλή του δικηγόρου, Άττικους Φίντς για τα παιδιά του.

«Έχει δίκιο ο πατέρας σας» τους έλεγε και μια γειτόνισσά τους. «Τα κοτσύφια δε μας βλάπτουν σε τίποτα, κελαηδάνε μονάχα για να τ' ακούμε εμείς και να χαιρόμαστε[...]». Και όντως, ο πατέρας τους είχε δίκιο και αποφάσισε να προσπαθήσει να το βρεί, όταν υπερασπίστηκε στο δικαστήριο ένα αληθινό κοτσύφι, έναν έγχρωμο νεαρό άνδρα.

Έναν άνδρα που κατηγορούνταν για βιασμό από μια περιθωριακή, μάλλον αναξιόπιστη αλλά λευκή οικογένεια. Έναν άνδρα, που κατηγορούνταν με περιστάσιακά στοιχεία. Έναν άνδρα που το μόνο κριτήριο της ενοχής του ήταν τα χρώμα του δέρματός του.

Από την παιδική,

αθώα και ειλικρινή ματιά της Σκάουτ, της κόρης του Άττικους, αντιλαμβανόμαστε τη μόλυνση της κοινωνίας από τον ρατσισμό που θέριζε τον αμερικάνικο κόσμο του Νότου τη δεκαετία του 1930. Μεγαλώνοντας με έναν σοφό και δίκαιο πατέρα, η Σκάουτ βρίσκει παράλογες τις προκαταλήψεις της κοινωνίας και, παρά τη μικρή της ηλικία, προσπαθεί να καταλάβει γιατί όλοι κατέκριναν τον πατέρα της, επειδή έκανε αυτό που θεωρούσε σωστό. Αυτό που όλοι υποσυνείδητα θεωρούσαν σωστό, αλλά κανείς δεν τολμούσε να παραδεχτεί και να ομολογήσει. Γιατί τον τιμωρούσαν τόσο σκληρά με τα λόγια τους, επειδή έλεγε την αλήθεια;

Υπήρχε μια απλή απάντηση σε αυτήν τη δύσκολη ερώτηση, που όλοι φοβούνταν και αρνούνταν να της δώσουν. Κανείς δε νοιαζόταν για το ποιος είναι καλός και ποιος κακός, ποιος είναι ειλικρινής και ποιος ψεύτης, ποιος ευσυνειδητός και ποιος ασυνειδητός.

Το μόνο που μετρούσε στα μάτια τους, ήταν ότι στο τέλος είναι ο λόγος ενός μαύρου εναντίον του λόγου ενός λευκού.

Η Harper Lee καταφέρνει να απεικονίσει τη βία, την προκατάληψη και την υποκρισία που χαρακτήριζε την πλειοψηφία των Αμερικανών τον 20ο αιώνα. Με εντιμότητα κατακρίνει τον ρατσισμό και έμμεσα τη γενικότερη περιθωριοποίηση ορισμένων ανθρώπων λόγω της διαφοράς τους με το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο. Με κυνικότητα παρουσιάζει

μία προβληματική κοινωνία που αναζητά ήρωες σθεναρούς και ηθικούς σαν αυτόν του βιβλίου της για να αλλάξει.

Μια συγκλονιστική διήγηση από την Harper Lee, μέσα από την οποία συνειδητοποιούμε ότι οι αλλαγές είναι πάντα δύσκολες και μάλλον αδύνατες, αλλά, χωρίς αμφιβολία, πάντα αξίζει να προσπαθούμε. Γιατί το γεγονός ότι εμείς δεν τα καταφέραμε, δε σημαίνει ότι δε φτάσαμε ένα βήμα πιο κοντά, ώστε να τα καταφέρει ο επόμενος.

Αρίστη Δάλλη, α2

ΑΡΗΣ ΔΗΜΟΚΙΔΗΣ

Αόρατοι Ρεπόρτερ Η κραυγή της Τζοκόντα

Υπόθεση βιβλίου
Τέσσερα παιδιά προσπαθούν να λύσουν ένα μυστήριο, στο οποίο τρεις πίνακες έχουν κλαπεί από μουσεία του κόσμου. Ένας άγνωστος πληροφοριοδότης τους δίνει χρήσιμες πληροφορίες για να βρουν ποιος είχε κλέψει τους πίνακες. Μόλις ανακάλυψαν ποιος ήταν ο κλέφτης και τον ρώτησαν γιατί το

έκανε, εκείνος τους απάντησε κάτι πολύ συγκινητικό. Στο τέλος τα παιδιά επέστρεψαν τους πίνακες στην αστυνομία, αλλά δεν έδωσαν καμία πληροφορία για τον κλέφτη.

Χαρακτηρισμός ήρωα

Ο Φίλιππος είναι ένας από τους τέσσερις ήρωες του βιβλίου. Είναι ο αρχηγός των Αόρατων Ρεπόρτερ. Είναι επίσης πολύ έξυπνος και του αρέσουν τα μυστήρια και η λύση μυστηρίων υποθέσεων.

Σχολιασμός Βιβλίου

Θα πρότεινα αυτό το βιβλίο σε παιδιά που τους αρέσουν οι περιπέτειες, γιατί έχει ένα μυστήριο που πρέπει να λυθεί. Αυτό το μυστήριο είναι η κλοπή τριών πινάκων. Επίσης έχει αγωνία, δράση και πολλές πληροφορίες για την τέχνη και για διάφορα μέρη του κόσμου. Το τέλος του βιβλίου είναι συναρπαστικό.

Βιογραφικό συγγραφέα

Ο Άρης Δημοκίδης γεννήθηκε το 1978 στη Θεσσαλονίκη, όπου και ζει. Μικρός πήγαινε στο ωδείο, άκουγε ξένη μουσική, έβλεπε όλα τα παιδικά προγράμματα στην τηλεόραση, έγραφε παιδικά παραμύθια και έφτιαχνε αυτοσχέδιες εφημερίδες. Τα αγαπημένα του βιβλία ήταν ο Μικρός Πρίγκιπας, ο Θησαυρός της Βαγίας και ο Μικρός Νικόλας. Αγαπημένος του ήρωας ο Ντόναλντ Ντακ. Όταν μεγάλωσε, αποφάσισε να ασχοληθεί με το γράψιμο. Έγινε δημοσιογράφος, επειδή του αρέσουν οι αληθινές ιστορίες και η πραγματικότητα. Έγινε όμως και συγγραφέας, επειδή του αρέσουν και τα παραμύθια και οι φανταστικές περιπέτειες.

Η καλύτερη δουλειά του ήταν στο Μουσείο Παιδικής Τέχνης στο Λονδίνο. Τον οδηγούσε πίσω στην παιδική του ηλικία, όταν έγραφε παραμύθια και τα χάριζε σε φίλους.

Υπήρξε για χρόνια διευθυντής του site LIFO.gr, και τώρα έφτιαξε και το δικό του site ΜΙΚΡΟΠΡΑΓΜΑΤΑ LIFO,

Δημήτρης Αλαφογιώργος, α1

ΙΩΑΝΝΑΣ ΚΑΡΥΣΤΙΑΝΗ

Μικρά Αγγλία

➤ Η Μικρά Αγγλία είναι ένα πολυδιαβασμένο μυθιστόρημα έρωτα και αδελφικής αγάπης, το οποίο έγραψε η Ιωάννα Καρυστιάνη και εκδόθηκε το 1997. Αξίζει να σημειωθεί ότι κατέκτησε το βραβείο κρατικού μυθιστορηματος, ενώ μεταφράστηκε και σε πολλές γλώσσες. Μάλιστα, έχει δημιουργηθεί και ταινία βασισμένη στο βιβλίο, ελληνικής παραγωγής, σκηνοθετημένη από τον Παντελή Βούλαρη. Η ταινία προβλήθηκε πρώτη φορά τον Δεκέμβριο του 2014 και ήταν η εμπορικότερη ελληνική κινηματογραφική επιτυχία. Η υπόθεση διαδραματίζεται στην Άνδρο τις δεκαε-

τίες του '30 μέχρι του '50. Το νησί είχε έντονη εμπορική δραστηριότητα και αναπτυγμένη ναυτιλία και για αυτό παραλληλίζονταν με τη Μεγάλη Βρετανία και την αποκαλούσαν Μικρά Αγγλία. Οι άνδρες ήταν ναυτικοί, απουσίαζαν από το νησί και θαλασσοδέρνονταν για να ζήσουν. Οι γυναίκες έμεναν στο νησί μεγαλώνοντας τα παιδιά τους και πέφτοντας πάντα για ύπνο με την ελπίδα της επιστροφής των αγαπημένων τους.

Η Μίνα ήταν μία από αυτές τις γυναίκες, η οποία είχε 2 κόρες, την Όρσα και τη Μόσχα, που μεγάλωνε μόνη της. Η Μίνα είχε «κλειδώσει» συναισθηματικά από την απουσία του άντρα της και θεωρούσε πως οι γυναίκες δεν πρέπει να παντρεύονται αυτούς που πραγματικά αγαπούν. Η Μίνα είχε αναλάβει το σπίτι και το μόνο που σκεφτόταν ήταν το μέλλον των κοριτσιών της. Προκειμένου, λοιπόν, να πετύχει τον στόχο της, παραμέριζε την ευτυχία των κοριτσιών και κοιτούσε μόνο το συμφέρον.

Η μεγαλύτερη κόρη της, η Όρσα, είναι το κεντρικό πρόσωπο της ιστορίας και παράλληλα ένας εσωστρεφής, συνεσταλμένος και κλειστός χαρακτήρας. Είναι ερωτευμένη και έχει αγνά συναισθήματα για έναν φτωχό ναυτικό, τον Σπύρο Μαλταμπέ. Δεν αποκαλύπτει το μυστικό της σε κανέναν, δεδομένου ότι ο Σπύρος δεν ανταποκρίνεται στα πρότυπα της μητέρας της, η οποία την προξενεύει σε έναν πλούσιο εφοπλιστή. Μη μπορώντας να αντισταθεί στη μητέρα της, παντρεύεται

τον ευγενικό, ντροπαλό Νίκο Βατούση και βυθίζεται στη μιζέρια.

Η Μόσχα, το μικρότερο παιδί, είναι πολύ διαφορετική από την Όρσα. Με το ανεξάρτητο πνεύμα της θέλει να αψηφήσει το σύστημα, να φύγει από τη Μικρά Αγγλία και να μην παντρευτεί ναυτικό. Αλλά η μητέρα της την εμποδίζει και πάλι να εκπληρώσει αυτή την επιθυμία.

Το γεγονός που συγκλονίζει την Όρσα είναι ότι ο Σπύρος, περιζήτητος πλέον καπετάνιος, ζητά το χέρι της Μόσχας σε γάμο. Η φιλόργυρη μητέρα, που πάντα επιδιώκει τα δικά της συμφέροντα, τον δέχεται ως γαμπρό της. Η απόφαση αυτή επηρεάζει πρώτα τη ζωή της Όρσας και στη συνέχεια τη ζωή ολόκληρης της οικογένειας. Από αυτό το σημείο αρχίζει η δοκιμασία της Όρσας, η οποία αναγκάζεται να ακούει τον φίλο της και την αδερφή της κάτω από τον «καταραμένο πίνακα» του διώροφου σπιτιού που έχτισε η μητέρα της.

Αλλά γιατί ο Σπύρος ζητήσε από την Μόσχα να τον παντρευτεί; Μήπως ήθελε να εκδικηθεί την Όρσα, επειδή παντρεύτηκε άλλον άνδρα; Μήπως τελικά πίστεψε ότι αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να έρθει πιο κοντά στην πρώτη του αγάπη; Κανένα από αυτά τα ερωτήματα δεν απαντάται σαφώς στο βιβλίο και ίσως όλα είναι λίγο αληθινά. Το μόνο που μπορεί να ειπωθεί με βεβαιότητα είναι ότι επρόκειτο για έναν απρόβλεπτο χαρακτήρα που έπαιρνε ακραίες αποφάσεις και δεν έπαψε ποτέ να αγαπά την Όρσα.

Ωστόσο, παραμένει το ερώτημα γιατί η μητέρα αποδέχτηκε την προσφορά του Σπύρου. Όλη της τη ζωή σκεφτόταν μόνο τα χρήματα. Δεν είχε καμία πρόθεση να βλάψει αυτές τις γυναίκες, αλλά τα συναισθήματά της την εμπόδισαν να πετύχει τον στόχο της. Ωστόσο, είχε μάθει από την εμπειρία της ότι τα χρήματα δεν κάνουν πάντα ανθρώπους ευτυχισμένους.

Εκτός από τη σχέση μεταξύ της Όρσας και του Σπύρου, η σχέση μεταξύ των δύο αδελφών είναι εξίσου ενδιαφέρουσα. Τι θα συμβεί, όταν αποκαλυφθεί το μυστικό τους; Τι συμβαίνει στη σχέση Όρσας και Μόσχας μετά από αυτή την αποκάλυψη; Η σχέση μεταξύ των δύο κοριτσιών περνάει από διάφορα στάδια και αποτελεί βασικό σημείο της ιστορίας. Υπάρχει αγάπη στον καθένα από αυτούς. Είναι όμως αρκετά ισχυρή για να διαρκέσει; Την απάντηση δίνει η Μικρά Αγγλία, όχι η Άνδρος αλλά το ομώνυμο καράβι του Σπύρου. Το πλοίο αυτό παίζει καθοριστικό ρόλο, σηματοδοτώντας το τέλος μιας εποχής και την αρχή μιας άλλης.

Η ιστορία εκτυλίσσεται κατά τη διάρκεια 17 ετών και περιγράφει την εξέλιξη των σχέσεων των πρωταγωνιστών. Οι κοινωνικές συμβάσεις καθορίζουν τους ρόλους των πρωταγωνιστών, οδηγώντας στην τραγωδία.

Θα πρότεινα ανεπιφύλακτα αυτό το βιβλίο σε αυτούς που λατρεύουν τη λογοτεχνία και τα ρομαντικά βιβλία.

Μελίτα Μπρίλη, α5

You are born to be real not perfect

Δε χρειάζεται πάντα να είσαι ο καλύτερος, αλλά να είσαι ο εαυτό σου. Να μην αφήνεις κάποιον άλλο να σε δένει και να σε κρατάει πίσω, αλλά να κυνηγάς τα όνειρά σου.

Τα χέρια είναι δεμένα με αλυσίδα και μια πεταλούδα με χρώματα που γυαλίζει στις ακτίνες του ήλιου, είναι αυτό που αγαπάς πάρα πολύ, αλλά δεν μπορείς να το κρατήσεις.

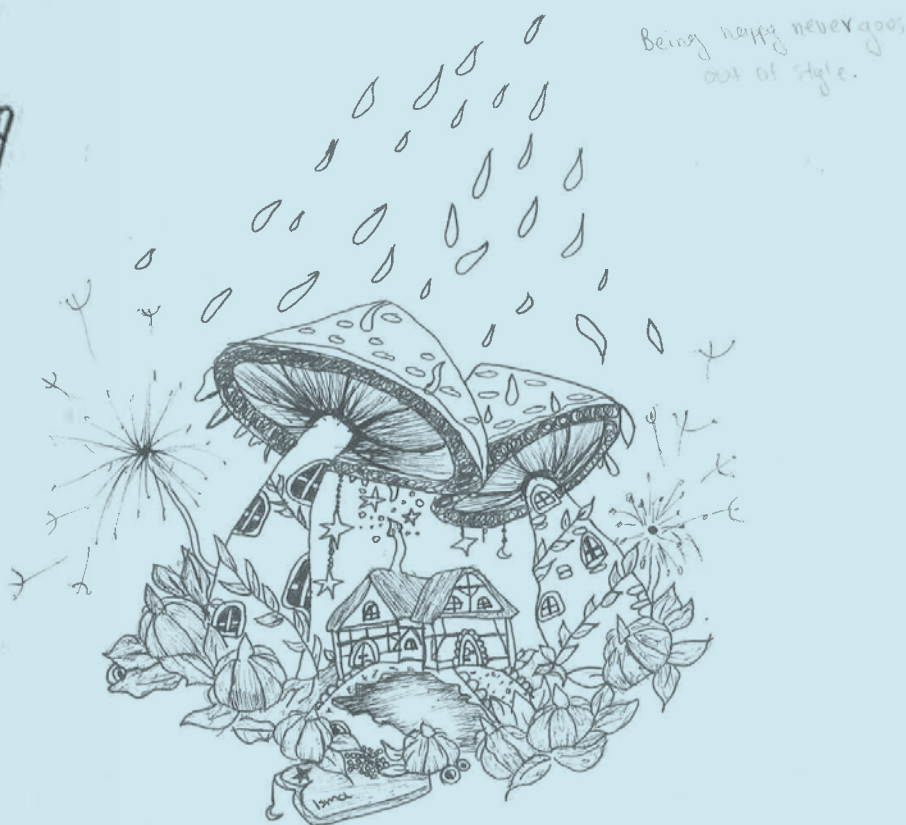
Η πεταλούδα δηλώνει την ευτυχία του ανθρώπου που δεν μπορεί να την έχει πάντα. Όσο για τον πόλεμο; Δένει τα χέρια των ανθρώπων και χάνουν την ειρήνη που συμβολίζει η πεταλούδα.

*There will always be
something
that attacks you
without you knowing it.*

*There will always be
someone
to protect you
without you knowing it.*

*Be the reason of someone's happiness
And not reason of sadness.*

Isma Ramzan, β8

A SINGULAR SCHOOL
A COLLECTIVE EFFORT

Στηρίξτε
το **Πρόγραμμα
Υποτροφιών**
με τη δωρεά σας!

Η συλλογική συμμετοχή
είναι η δύναμή μας!

Στηρίξτε εδώ

www.athenscollege.edu.gr/give/givenow

1925

ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Ελληνο-Αμερικανικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα

Νηπιαγωγείο • Δημοτικό • Γυμνάσιο • Λύκειο

ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΑΘΗΝΩΝ • ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΨΥΧΙΚΟΥ • ΜΕΤΑΒΙΤΙΣΣΙ (N. CAROLINA)

